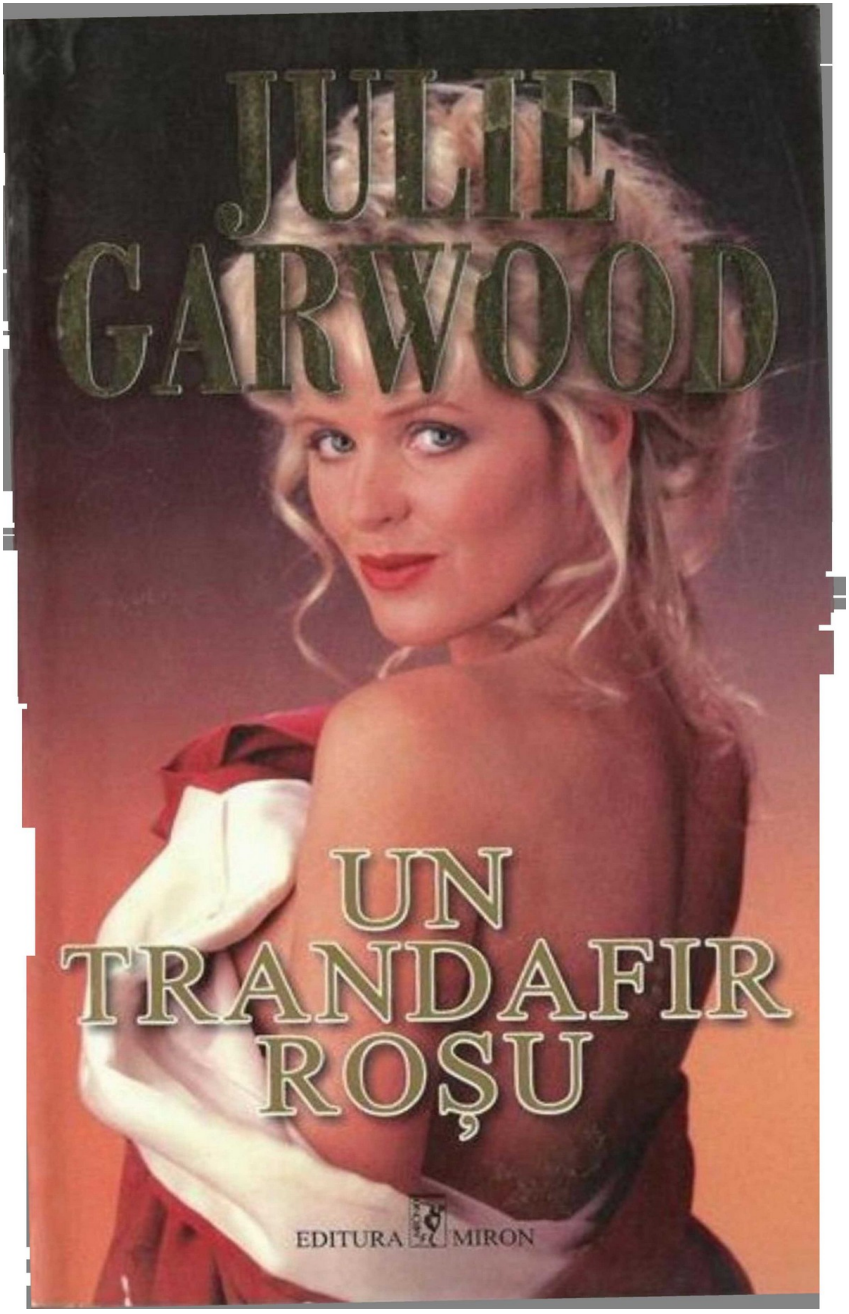
JULIE
GARWOOD
UN
TRANDAFIR
ROȘU
EDITURA MIRON

Un trandafir roşu
Julie Garwood

One red rose by Julie Garwood

Editura MIRON
Traducere de Lidia Grădinaru
ISBN 973-95064-4-2

Prolog

Trăia demult o familie ieşită din comun. Erau fraţii Clayborne, şi erau uniţi prin legături Mai puternice decât legătura de sânge.

S-au cunoscut pe când erau băieţi şi trăiau pe străzile New York-ului.

Adam, sclav fugit, Douglas, hoţ de buzunare. Cole, jefuitor înarmat, şi Travis, şmenar, supravieţuiau apărându-se unul pe celălalt de celelalte bande care cutreierau oraşul.

Când găsiră un prunc abandonat pe aleea lor, o fetiţă, jurară să-i facă o viaţă mai bună şi se îndreptară spre vest.

În cele din urmă se stabiliră în inima teritoriului Montana, pe o bucată de pământ pe care o numiră Rosehill.

Singurele îndrumări pe care le primeau pe măsură ce se maturizau proveneau din scrisorile mamei lui Adam, Rose.

Rose află despre copilă din scrisorile pline de simţire către ea, în care îi mărturiseau temerile, speranţele şi visurile lor, iar în schimb ea le oferea ce nu avuseseră niciodată, o dragoste de mamă necondiţionată şi înţelegere

Cu timpul fiecare ajunsese s-o considere propria mamă, Mama Rose.

După douăzeci de ani, Rose li se alătură. Fiii şi fiica ei erau în sfârşit mulţumiţi. Sosirea era un prilej atât de sărbătoare cât şi de consternare.

Fiica ei era măritată cu un bărbat bu, născuse de curând o fetiţă frumoasă, iar fii deveniseră bărbaţi onorabili, puternici, fiecare un om de succes în felul lui.

Travis şi Douglas se însuraseră şi aveau căsnicii reuşite. Dar Mama Rose nu era încă mulţumită.

Adam şi Cole se obişnuiseră prea mult cu viaţa de

burlac, şi asta nu-i convenea.

Întrucât credea că Dumnezeu îi ajută pe care se ajută singuri, îi rămase un singur lucru de făcut.

Îşi puse de gând să intervină.

Capitolul 1

Ferma Rosehill, Montana Valley, 1881, primăvara

El o găsi în pat.

Adam Clayborne îşi surprinse familia venind acasă cu două zile mai înainte de cât era aşteptat, în toiul nopţii.

Nu plănuise să se întoarcă la fermă până vineri, dar îşi terminase treburile şi era sătul să mai doarmă în aer liber. Voia aşternuturi şi o saltea moale sub el.

Ştia că la Rosehill casa era plină până la refuz, căci săptămâna următoare era ziua de naştere a Mamei Rose, şi fraţii şi sora lui acceptaseră toţi să se întoarcă la fermă mai devreme pentru a ajuta la pregătiri.

Mai toţi oamenii din orăşelul Blue Belle erau invitaţi la petrecere, împreună cu vreo douăzeci de persoane care veneau de departe, de la Hammond.

Mama Rose îşi făcuse o mulţime de prieteni de când se instalase la fermă în urmă cu mai mult de un an.

Numai în grupul ei de la biserică erau mai mult de cincizeci de bărbaţi şi femei, şi fiecare din ei avea de gând să participe la aniversare.

Era bine trecut de miezul nopţii când Adam îşi dusese calul în grajd şi savurase o băutură rece în bucătărie.

Casa era la fel de liniştită ca o biserică în noaptea de sâmbătă. Îşi scoase cizmele în salon şi încercă să nu facă zgomot în timp ce se furişă la etaj, se duse în dormitorul lui de capătul holului şi începu să se dezbrace.

Nu se deranjă să aprindă veioza de pe noptieră pentru că razele lunii ce se revărsau pe fereastra deschisă îi permiteau să distingă contururile mobilei.

Îşi azvârli cămaşa pe un scaun din apropiere, întinse larg braţele şi căscă. Doamne, ce bine era acasă.

Frânt de oboseală şi adormit pe jumătate, se aşeză pe patul dublu să-şi scoată şosetele numai că, în realitate, nu stătea pe pat. Stătea pe o femeie foarte moale, caldă şi frumos mirositoare.

Ea scoase un geamăt puternic. Lui îi scăpă o înjurătură.

Genevieve Perry dormise dusă, ca într-o clipă să fie complet trează. Se simţea ca şi cum tocmai se prăvălise casa peste ea.

Instinctiv, împinse greutatea cumplită de pe picioarele ei şi se ridică în capul oaselor. Înhăţând cearceafurile, le trase până la gât şi se uită la uriaşul căzut pe podea.

— Ce faci? şopti ea.

— Încerc să mă bag în patul meu, îi răspunse el tot în şoaptă.

— Adam?

— Da, Adam. Tu cine eşti?

Ea îşi coborî picioarele lungi peste marginea patului şi îi întinse mâna.

— Mă numesc Genevieve şi îmi face mare plăcere să te cunosc. Mama ta mi-a vorbit foarte mult despre tine.

Ochii lui se măriră de uimire. Mai că-i venea să râdă, atât de caraghioasă era situaţia.

Femeia asta nu-şi dădea seama că el îi vedea picioarele şi braţele goale.

Nu avea mare lucru pe ea, era evident, iar cearceaful ăla era, în cel mai bun caz, o barieră amărâtă.

— Voi fi fericit să-ţi strâng mâna după ce îmbraci.

— Oh… Doamne…

Reacţia ei îi spuse că în sfârşit îşi dădu seama de

împrejurările jenante în care se afla.

— Cred că nu se pune problema aprinderii veiozei, spuse el.

— Nu, nu, nu putem face asta. Sunt în cămaşa de noapte. De fapt, ar trebui să ieşi camera mea până nu te găseşte cineva aici. Nu se cuvine.

— E camera mea, îi reaminti el. Şi vorbeşte mai încet, altfel ai să trezeşti toată casa. Nu vreau ca fraţii mei să dea fuga aici ca să afle se petrece.

— Nu se petrece nimic.

— Sunt conştient de asta, Genevieve. Se ridică în şezut şi îşi cuprinse genunchii cu braţele.

Încerca să aibă răbdare în timp ce aştepta ca ea să-i explice de ce se afla în patul lui.

Ochii ei se obişnuiră în cele din urmă cu întunericul, şi se uită bine la bărbatul la care visase în ultimii doi ani.

Doamne, era superb!

Încercase să şi-l imagineze, ba şi fantazase privitor la el, dar acum îşi dădea seama că fusese nedreaptă cu bărbatul ăsta.

Unghiurile feţei lui erau perfect sculptate. Arăta de parcă fusese modelat după una din acele statui antice pe care le văzuse la muzeu în oraşul ei.

Adam avea aceeaşi frunte pătrată şi pomeţi înalţi, acelaşi nas drept şi aceeaşi gură. Ochii îl făceau chiar şi mai frumos.

Aveau culoarea miezului de noapte. Acum privirea lui era intens focalizată asupra ei, iar ea se simţea fierbinte până în vârful picioarelor. Nu îşi putea lua ochii de la el.

Era mult mai înalt decât şi-l imaginase, şi mult mai musculos.

Era suplu, totuşi braţele lui erau enorme la partea superioară, sugerând o forţă uluitoare.

Simţea tensiunea acumulată în el şi ştia, fără niciun dubiu, că dacă el s-ar fi hotărât să tabere asupra ei, treaba

s-ar fi întâmplat înainte ca ea să apuce să clipească.

Gândul o făcu să tremure. Nu şi-l imaginase a fi periculos, iar acum era categoric încruntat.

Iar ea arăta ca o rudă săracă, îmbrăcată de bogdaproste.

Purta o cămaşă de noapte veche şi decolorată, cămaşa ei preferată pe care refuza s-o arunce pentru că era confortabilă. Trase şi sus cearceaful ca să ascundă decolteul ros al cămăşii.

Ar fi trebuit să fie îngrozită de prezenţa Totuşi, nu era.

Nu-i era câtuşi de puţin frică. Vai, nu i-a venit deloc să râdă în hohote dacă i-ar fi fost frică, nu-i aşa?

În plus, îl cunoştea pe Adam mai bine decât oricine pe lume, chiar şi decât fraţii lui, pentru că citise toate scrisorile scrise de el de-a lungul anilor Mamei Rose.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, şopti ea. N-am să strig după ajutor. Ştiu cine eşti şi nu mi-e frică.

El îşi încleştă maxilarele.

— N-ai niciun motiv să-ţi fie frică. Ce cauţi în patul meu?

— Camera de oaspeţi era ocupată, aşa că mama ta mi-a spus să iau camera ta. Am luat-o prin surprindere apărând fără să o fi anunţat în prealabil. M-a invitat la Rosehill cu mult timp urmă, dar împrejurările au fost de aşa natură încât n-am putut ajunge aici până acum.

El îşi dădu seama brusc cine anume e Genevieve.

Adam era un bărbat masiv, dar era rapid în scări când voia.

Fu în picioare şi traversă o jumătate din cameră înainte ca ea să apuce să mai inspire odată.

Ea îşi înhăţă halatul de lângă piciorul patului şi şi-l puse repede.

Dădu să se ridice dar se răzgândi aproape imediat. Nu voia să-i dea impresia că alerga după el.

— Aşteaptă! strigă ea. Nu ţi-a spus mama ta vin la

Rosehill?

— Nu.

Adam ştia că părea nervos. Nu se putea abţine. Ar fi trebuit să ştie dintr-un bun început cine era ea.

Accentul ei sudist ar fi trebuit să fie cel mai grăitor indiciu, şi cu toate că în mod sigur remarcase cadenţa moale, muzicală a glasului ei, nu-i trecuse prin minte până în acest moment că Genevieve era femeia despre care îi povestise Mama Rose.

Era cu mâna pe clanţă când ea strigă din nou după el.

— Vrei să spui că nu ţi-a explicat?

El se întoarse agale.

— Ce să-mi explice?

Ea îşi strânse halatul în jurul trupului şi înaintă în bătaia razelor de lună.

Atunci el îi văzu clar faţa şi, în acel moment Adam îşi dădu seama de pericolul în care e. Fără nicio îndoială, Genevieve Perry era mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Părul ei închis la culoare era tuns scurt, încadra o faţă angelică în formă de inimă.

Avea pometii înalţi, un nas subţire, şi o gură care-l putea împinge pe un bărbat să-şi imagineze tot felul de lucruri.

Pielea îl era desăvârşită, iar zâmbetul acesta inocent al ei putea să provoace un adevat dezastru.

El îşi coborî privirea şi, Domnul să-l aibă pază, picioarele ei lungi erau la fel de perfecte ca restul înfăţişării ei.

Pe el îl trecură sudori ca de gheaţă.

Era nespus de frumoasă, şi abia aştepta scape de ea.

— Ce anume trebuia să-mi explice Mama Rose?

Ea zâmbi din nou, un zâmbet care-ţi făcea inima să stea în loc.

Fiecare nerv din trupul lui îl avertiza să plece de acolo

înainte de a fi prea târziu şi de a fi prins în vraja ei.

— Eu sunt mireasa ta, Adam.

El nu intră în panică, dar fu pe aproape. Mai să smulgă uşa din balamale când o deschise, dar evadarea fu ratată.

Fraţii săi, Travis şi Cole blocau intrarea. Amândoi se năpustiră în dormitor ca să afle de ce era toată agitaţia aia.

Ambii bărbaţi erau goi până la brâu, aveau. picioarele goale şi erau treji de-a binelea. Travis avea arma în mână şi se uita după o posibilă ţintă.

— Ce dr…

Cole se opri brusc când Adam îl împinse puternic.

— Lasă jos arma aia afurisită, Travis, îi ordonă Adam.

— Am auzit aici o bufnitură, spuse Cole.

— Eu am căzut pe podea, şopti Adam.

Ambii fraţi se uitară neîncrezători la el. Travis zâmbi primul.

— Tu ai căzut pe podea? Cum Dumnezeu ai făcut asta?

— Nu contează, bombăni Adam.

Travis îşi croi drum cu coatele printre fraţii lăi ca s-o vadă pe Genevieve.

— Te simţi bine?

— Fireşte că se simte bine, răspunse Adam.

— Ce cauţi acasă atât de repede? întrebă Cole.

— Mişcă-te de pe piciorul meu! se răsti Adam.

Cole făcu un pas în spate şi apoi întrebă:

— Ce cauţi în camera lui Genevieve?

— E dormitorul meu, îi reaminti Adam. Nu m i-a spus nimeni că doarme în patul meu.

Cole zâmbi.

— Asta trebuia să fie cu adevărat o surpriză drăguţă.

— Domnilor, vreţi să plecaţi, vă rog? strigă Genevieve.

Îi păru imediat rău că vorbise, întrucât atrăsese atenţia asupra ei.

Cei trei fraţi se întoarseră către ea. Începu să se refugieze sub cearceafuri şi să dispară.

Cole înaintă.

— Adam nu te-a speriat, nu-i aşa?

Cole aproape că ajunse la pat când ea sări ca un arc.

— Te deranjează, Cole?

El se opri.

— Ce să mă deranjeze? Nu te simţi jenată, nu?

— Ai halatul pe tine, îi aminti Travis. Şi după ce ai locuit cu noi o săptămână ar trebui să ştii că eşti în perfectă siguranţă.

— Îi este cuiva foame? întrebă Cole.

— Eu aş mânca ceva, spuse Travis. Tu ce zici, Genevieve?

— Nu, mulţumesc.

Adam strânse din dinţi. Abia aştepta să-i ia pe fraţii lui afară în hol ca să le spună câteva vorbe.

— Voi doi n-aţi fost prezentaţi aşa cum trebuie, nu-i aşa? spuse Travis. Traversă camera şi rămase lângă Cole. Unul din noi ar fi trebuit să îi prezinte unul celuilalt, iar acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Pentru numele… începu Adam.

— Nu-l mai tachinaţi pe fratele vostru, spuse în acelaşi timp Genevieve.

Râsul din glasul ei arăta că nu era câtuşi de puţin supărată.

— Asta va lua doar un minut, insistă Travis. Genevieve, aş vrea să ţi-l prezint pe cel mai mare şi mai insuportabil dintre fraţii Clayborne. Se numeşte John Quincy Adam Clayborne, dar toată lumea îi spune Adam. Adam, aş vrea să ţi-o prezint pe domnişoara Genevieve Perry, care a venit aici tocmai din New Orleans, Louisiana. Ar trebui s-o cunoşti cât mai repede. Întrucât planurile de nuntă s-au pus deja în mişcare. Noapte bună. Genevieve. Ne vedem dimineaţă?

— Noapte bună, răspunse ea.

Pe Adam nu-l amuzau politeţurile învechite ale fraţilor săi.

Îi împinse în hol, trase uşa, apoi ceru poruncitor să ştie ce căuta Genevieve acolo.

— Mama Rose a invitat-o să vină aici, explică Travis.

— Dar asta a fost acum mai bine de un an. De ce s-a hotărât să vină acum la Rosehill?

Cole ridică din umeri.

— Poate înainte nu i-a convenit sau a avut altceva de făcut mai întâi. Contează?

Adam clătină din cap. Hotărî că nu era momentul să se lanseze în discuţii lungi.

— Eu unde am să domn?

— Camera de oaspeţi iese din discuţie, afară doar dacă vrei să dormi cu nepotul tău. Lui Parker îi ies dinţii şi o să te trezească pe la patru dimineaţa.

— De ce nu poate dormi copilul cu părinţii săi?

— Mama Rose s-a gândit că lui Douglas şi lui Isabel le-ar prinde bine puţină intimitate, explică Travis căscând. Genevieve e drăguţă, nu-i aşa? Să nu-mi spui că n-ai observat.

Adam scoase un oftat.

— Am observat.

Începu să coboare scara, dar Cole îl opri cu o întrebare.

— Ce ai de gând să faci în privinţa ei?

— N-am de gând să fac ceva în privinţa ei.

— A venit să se mărite cu tine, şopti Cole. Cel puţin aşa ne-a spus Mama Rose, iar atunci când a propus ca nunta să fie în iunie, Genevieve nu a avut nimic împotrivă.

— Ce încurcătură! bombăni Adam.

— Eu mă duc la culcare, anunţă Cole.

Travis îl urmă pe Adam în sala de la parter.

— Fata ne place cu adevărat, Adam. Dacă ai să

accepţi ideea, cred că o să-ţi placă şi ţie. Are mult umor, şi ar trebui s-o auzi cântând. E uimitoare. Măcar de-ai ajunge s-o cunoşti înainte să iei o decizie.

— Nu mă însor cu ea.

— Adam, nu trebuie să faci ceea ce nu vrei.

— De ce nu m-a anunţat niciunul din voi că e aici?

— Cum era să te anunţăm? Ai umblat de colo-colo şi ai dormit sub cerul liber, ai uitat?

— Aţi avut o săptămână să mă găsiţi.

— De ce eşti atât de prost dispus? Nimeni nu o să-ţi pună arma la tâmplă şi să te oblige să te însori cu ea.

— Mă duc să mă culc.

Sfârşi prin a se culca pe prici. Trecuse o oră şi el încă mai încerca să se acomodeze cu salteaua îngusta şi bolovănoasă.

Priciul era prea mic pentru el. Picioarele îi atârnau peste margine şi nu se putea întoarce fără să se trezească pe podea.

Se îndoia că o să doarmă, întrucât gândul la Genevieve nu-i dădea pace.

Îşi puse mâinile sub cap şi reflectă asupra situaţiei. Intervenţia mamei sale în viaţa lui era supărătoare, şi ce Dumnezeu avea să facă el privitor la încurcătura creată de ea?

De bună seamă că Genevieve nu se aştepta cu adevărat să se mărite cu el doar pentru că Mama Rose îi sugerase ideea.

În ziua de azi majoritatea fetelor dădeau înapoi în faţa unei căsătorii aranjate, şi care fiu întreg la minte şi-ar fi lăsat mama să-i aleagă mireasa?

Adam ştia că avea să depindă de el s-o facă pe Genevieve să înţeleagă că problema căsătoriei ieşea din discuţie.

Avea să aibă o discuţie lungă cu ea.

Da, asta avea să facă.

Avea să-i spună că se hotărâse de mult să se dedice unei vieţi solitare.

Ţinea prea mult la unele lucruri cu care se obişnuise, ca singurătatea de pildă şi ura orice fel de iniţiative care îl scoteau din ale lui.

Cu alte cuvinte, nu avea stofă de soţ. Familia era singura imixtiune în viaţa lui pe care o permitea.

Fraţii lui veneau rar acum la Rosehill, iar de când sora lui, Mary Rose, avea un copil, Mama Rose îşi petrecea majoritatea timpului cu nepoţica ei.

Soţul lui Mary Rose, Harrison, construise o casă la marginea lui Blue Belle pentru a le găzdui pe cele trei femei din viaţa lui, dar Mama Rose prefera viaţa de oraş izolării de la fermă.

Adam nu era un pustnic. Întotdeauna avea cel puţin zece angajaţi de supravegheat, aşa că zilele îi erau foarte ocupate, şi nu-l deranja să se întoarcă seara într-o casă pustie.

De fapt, îi plăcea. Poate că viaţa lui devenise puţin cam prea organizată şi ordonată pentru a conveni majorităţii oamenilor, dar el era mulţumit şi asta era tot ce conta.

Când era mai tânăr, visa să vadă lumea, dar renunţase la acest gând prostesc cu ani în urmă, iar acum călătorea dintr-un port exotic în altul prin intermediul cărţilor pe care le citea. Cole îl acuza că se purta ca un moş.

Adam nu se supăra. Întotdeauna fusese mulţumit de viaţa lui, şi avea să fie din nou mulţumit de îndată ce o să îndrepte această neînţelegere.

Se hotărî să aştepte până după aniversare pentru a sta de vorbă cu Genevieve. Avea să fie amabil, dar ferm, când avea să-i explice situaţia.

Aşteptările ei erau rezonabile, şi spera ca după ce îi va fi spus ce avea de spus, ea avea să-şi dea seama că el

avea dreptate.

Nu voia s-o rănească, şi în mod sigur nu se aştepta să-i facă plăcere să distrugă inimile femeilor, dar avea să facă tot ce era nevoie pentru a evita un dezastru, indiferent cât de distrusă ar fi fost ea.

Spera din tot sufletul că Genevieve nu avea să plângă sau să devină isterică.

Oricum, el avea să rămână ferm.

Adam adormi convins că în cele din urmă Genevieve avea să-l lase în pace.

Capitolul 2

Ea nu putea să se mărite cu el şi de îndată ce avea să-l prindă singur câteva minute, avea să i-o spună.

Acum nu era în situaţia de a se mărita cu nimeni, dar nu avea să între în explicaţii amănunţite când va vorbi cu Adam.

Avea să-i spună pur şi simplu că nici nu se punea problema unei căsătorii. Apoi avea să-şi vadă de drum.

Poate că, înainte ca lucrurile să devină atât de complicate şi oribil de instabile, îmbrăţişase ideea de a se mărita cu el.

După ce îi citise toate scrisorile, visase chiar la asta, dar apoi reverendul Ezekiel Jones intrase în viaţa ei şi i-o întorsese cu susul în jos.

Din cauza naivităţii şi a propriei implicări, nu se mai putea gândi să devină soţia unui asemenea bărbat onorabil precum Adam Clayborne.

Spera că odată ce va fi îndeplinit îngrozitoarea datorie de a-i explica lui Adam schimbările petrecute în inima ei, avea să-şi găsească liniştea.

Numai Domnul ştia cât de mult avea nevoie de puţină

linişte.

Pentru discuţia lor avea nevoie de intimitate, iar în aceste zile intimitatea nu era uşor de obţinut la Rosehill.

Casa cu două etaje era plină până la refuz de membrii reîntorşi ai familiei şi de partenerii de viaţă şi copiii lor.

Adam era înconjurat în mod constant de rude, şi mai era şi procesiunea neîntreruptă al prietenilor, dar şi a străinilor, care se opreau la fermă pentru o băutură răcoritoare, o masă caldă şi puţină conversaţie.

Niciunul din familia Clayborne nu întorsese vreodată spatele cuiva.

Ca stăpân al casei, Adam încerca să fie ospitalier. De asemenea, încerca s-o evite ori de câte ori era cu putinţă.

Nu avusese nevoie de timp ca să ajungă la concluzia asta, căci de fiecare dată când ea intra într-o cameră în care se găsea el, găsea un motiv ca să se ridice şi să iasă.

Plecările lui bruşte ar fi supărat-o dacă nu şi-ar fi dat seama deja din privirile lui circumspecte că situaţia îl stânjenea la fel de mult ca pe ea.

Timpul trecea şi, curând, ea avea să trebuiască să plece. Făcuse o promisiune, şi era hotărâtă să se ţină de ea.

Deja stătuse la Rosehill mai mult decât intenţionase iniţial, şi se simţea cumplit de vinovată că îi înşelase pe toţi din neamul Clayborne.

Venise acolo sub un fals pretext, şi de câte ori se uita la draga de Mama Rose, umerii i se lăsau de greutatea tuturor minciunilor ei.

Familia Clayborne o făcuse să se simtă şi mai prost din cauză că erau atât de buni cu ea. O primiseră cu bucurie în casa lor şi o trataseră de parcă acolo îi era locul.

Mama Rose îi aducea permanent laude. Ea le spunea celor din familie că Genevieve era o fiinţă dulce, generoasă, cu o înaltă ţinută morală.

Genevieve se întreba ce ar fi simţit Mama Rose faţă de ea dacă ar fi ştiut adevărul.

Ocazia de a discuta în particular cu Adam se ivi în cele din urmă în ziua aniversării zilei de naştere a Mamei Rose.

În timp ce Genevieve cobora la primul el, îl zări pe Adam intrând în bibliotecă şi Slavă Domnului, era singur.

Ea îşi îndreptă umerii, îşi adună curajul, şi porni în grabă după el.

Două ore mai târziu, ea încă mai încerca să ajungă în bibliotecă. Prima dată fusese deturnată de sora lui, Mary Rose, care o rugase să supravegheze oamenii care instalau mesele pentru picnic, timp în care Mary Rose îşi hrăni şi schimbă fiica.

În săptămâna care trecuse, Genevieve se ataşase foarte mult de Mary Rose, şi primi cu bucurie să dea o mână de ajutor.

După o oră, când tocmai îndeplinise sarcina fratele lui Adam, Douglas o rugase să-l ţină în braţe pe fiul său în vârstă de zece luni, Parker, în timp ce el ajuta la construirea platformei care avea să fie folosită de orchestra angajată de Travis.

Parker era drăgălaş foc, şi Genevieve nu avu nimic împotrivă să aibă grijă de el. Copilaşul era urâcios cu aproape toţi în afară de Genevieve.

De regulă începea să ţipe ori de câte ori un străin se apropia la trei metri de el. Spre marea uimire o părinţilor săi, din clipa în care o zări pe Genevieve întinse mânuţele spre ea şi gânguri să-l ia în braţe.

La acea vreme ea avea la gât un colier viu colorat şi era convinsă că Parker voise în braţe la ea doar ca să ajungă la colier.

Genevieve se gândi să-l ia pe îngeraşul cârlionţat în bibliotecă pentru a discuta cu Adam, însă se răzgândi.

Parker se foia continuu şi n-ar fi avut liniştea necesară unei discuţii serioase.

Aşa că ieşi cu el pe verandă, se aşeză în balansoarul adus de Douglas, şi lăsă copilaşul să se odihnească la

pieptul ei şi să urmărească harababura.

Un fluierat ascuţit îl făcu pe Parker să tresară. Ea îl linişti bătându-l uşurel pe spate şi şoptindu-i câteva cuvinte.

— Harrison, avem nevoie de ajutorul tău, strigă Cole. Adu-l şi pe Adam.

Uşa de plasă împotriva muştelor se deschise şi Harrison ieşi.

Pe un braţ o ţinea pe fiica lui, Victoria. Arăta un pic vinovat când se opri pe verandă în faţa lui Genevieve.

Ea ştiu ce voia înainte ca el s-o roage.

Îl mută pe Parker în stânga poalei ei încât să fie loc şi pentru adorabila lui verişoară în vârstă de şapte luni.

— Vrei s-o ţii pe Victoria câteva minute până ajut eu la construirea platformei? E hrănită şi schimbată. Soţia mea ajută la bucătărie, dar dacă crezi că nu…

— Mă descurc, spuse Genevieve.

Harrison îşi instală fiica lângă Parker, îi mângâie pe ambii copii, apoi îşi scoase haina şi-o aruncă pe balustradă în timp ce cobora treptele.

Genevieve avea mâinile pline. Parker hotărât să roadă braţul Victoriei, dar Genevieve dădu cu blândeţe la o parte braţul fetiţei şi înlocui cu păturica lui Parker.

Acesta băgă imediat degetul în gură şi începu să-l sugă zgomotos.

Travis urcă în fugă treptele.

Vederea nepoţeilor lui în braţele ei îl făcu să zâmbească.

— Sigur te pricepi la copii.

— Aşa s-ar părea, admise ea.

Apoi izbucni în râs, căci micuţii se uitau la ea şi zâmbeau. Amândoi gângureau.

— Sunt perfecţi, nu-i aşa? spuse ea.

— Da, aprobă Travis. Dar mi se pare nedrept. Victoria are pe cap numai puf, în timp ce Parker are numai cârlionţi.

— Unde te duci?

— La bucătărie să iau ciocanul şi apoi în bibliotecă să-l iau pe Adam să ne ajute. Poate să-şi pună mai târziu hârtiile la punct. Orchestra ajunge aici la trei, şi trebuie să fiu gata.

După ce el intră în casă, Genevieve începu să legene copii.

O adiere uşoară şi caldă, plină de mireasma florilor de câmp învălui veranda, în timp ce ea se uită lung la munţii din depărtare. Se simţea parcă stătea în mijlocul raiului.

Începu să cânte un cântec de leagăn franţuzesc pe care îl ţinea minte din copilărie, când mama ei îl cânta în fiecare seară.

Versurile erau simple şi se repetau, iar melodia era inocentă şi veselă.

Cântecul îi readuse amintirile unor zile mai fericite, libere de griji. Genevieve închise ochii şi, preţ de câteva clipe minunate, nu mai fu singură.

Era din nou în trecut, în casa copilăriei, şezând în fotoliul mare şi ascultând-o pe mama sa cântând în timp ce făcea patul.

Parfumul liliacului o învălui. Auzea râsul tatălui ei plutind pe scară în sus şi simţea pacea şi mulţumirea din acea casă. Era din nou conjurată de oameni care o iubeau şi o preţuiau.

Adam stătea în prag urmărind-o. Tocmai era pe cale să deschidă uşa de plasă când începu să cânte şi, nevrând s-o întrerupă, se întoarse ca să iasă pe uşa bucătăriei.

Muzica îl trase înapoi. Timbrul plin al glasului ei, atât de pur şi limpede, era la fel de perfect ca al unui înger, iar expresia de linişte de chipul ei era la fel de frumoasă.

Cu cât asculta mai mult, cu atât glasul devenea mai fermecător, ca o magie. Minunata melodie îl atrăgea aşa cum căldura soarelui atrage firul de iarbă.

Vrăjit, ar fi vrut ca acel cântec să nu se termine

niciodată. Nu scoase un sunet, nu mişcă, abia dacă respira în timp ce lăsa ca muzica şi Genevieve să-l încânte.

Nu era singurul bărbat prins în vrajă. Unul câte unul, cei care lucrau în casă se opreau să asculte.

Harrison se aplecă să-şi ridice ciocanul când cântecul ei ajunse la el. Se îndreptă de spate şi îşi înclină capul în direcţia ei.

Travis, care ducea pe umăr două bârne, era pe la mijlocul curţii când o auzi cântând. Ca Harrison, se întoarse instinctiv către verandă, apoi rămase complet nemişcat şi închise ochii. Sudoarea i se scurgea de pe frunte, soarele îi cădea direct în faţă, dar el nu observa. De fapt, zâmbea de o plăcere autentică.

Douglas avea un cui în gură şi un ciocan în mână, şi îşi repezea braţul în aer într-o arcuire până când o auzi pe Genevieve cântând.

Coborî încet mâna şi, la fel ca fraţii săi, se întoarse către muzică.

Zilierii angajaţi avură reacţii mai îndrăzneţe.

Aruncară uneltele şi înaintară la unison spre partea din faţă a curţii, atraşi parcă de o forţă explicabilă către melodia dumnezeiască.

Singurii care nu erau impresionaţi erau copilaşii. Amândoi dormeau duşi.

Genevieve termină cântecul de leagăn şi abia atunci remarcă tăcerea.

Tresări puternic când deschise ochii şi văzu mulţimea urmărind-o.

Unul din bărbaţi începu să aplaude, dar un cot puternic din partea prietenului său îl făcu să o oprească.

Oricum, trebuie că auditoriul considera că era dator să-şi exprime cumva admiraţia, astfel în câteva secunde toţi bărbaţii zâmbeau şi îşi coteau pălăriile.

Rânjetele lor erau un pic deranjante. Stânjenită de atenţia lor, ea le dărui o intenţie de zâmbet, îşi luă privirea

de la ei şi îl văzu pe Adam uitându-se la ea. Lucrul ăsta o făcu să se simtă şi mai jenată.

El zâmbea. Ea fu atât de uimită încât îi întoarse zâmbetul.

Obişnuita lui expresie circumspectă dispăruse, iar ochii lui aveau o privire pe care o mai văzuse.

Arăta... fericit. Acum nu i se mai părea atât de periculos sau fioros, totuşi inima ei bătea ca o tobă.

Tandreţea din ochii lui îl făcea şi mai frumos... şi cum de era posibil un asemenea lucru?

Uşa de plasă se deschise cu un scârţâit şi păşi către ea.

Ea încetă să mai legene copiii şi pur şi simplu se uită lung la el. El nu mai zâmbea, dar încă arăta încântat.

Ea simţi că roşeşte şi îşi dori să fi avut un evantai. Trebuia să se controleze.

Se purta de parcă era prima oară când un bărbat se uita la ea.

Sub privirea lui atentă, obişnuita ei stăpânire de sine se evaporă, şi se simţi dintr-o dată ca o copiliţă timidă şi stângace care încurcase tare mult lucrurile când încercase să cânte pentru inima dată în corul bisericii.

Din fericire, el nu avea să ştie niciodată cât de mult o emoţiona.

El căzu într-un genunchi în faţa ei. Ea nu îşi putea imagina ce avea de gând el să facă... iar atunci el întinse mâinile spre Parker.

Cu multă blândeţe, luă bebeluşul adormit în braţele lui puternice. Se ridică, îl puse pe Parker lipit de umărul său. Apoi întinse spre ea cealaltă mână.

Ea o mută pe Victoria în îndoitura braţului şi îl lăsă pe Adam s-o tragă în picioare.

Preţ de câteva bătăi de inimă rămaseră aşa, privindu-se. El nu-i spuse o vorbă, nici ea lui, totuşi tăcerea nu părea jenantă.

Poate că, în momentul de faţă, copiii îi făceau să se simtă legaţi.

Degetele lui Adam erau îngemănate cu ale ei, iar ea nu ştia dacă ar fi trebuit sau nu să se retragă.

El hotărî în locul ei când se întoarse către uşă. Atunci ea trebui să-i dea drumul.

Presupuse că el avea de gând să-l pună pe Parker în pătuţul lui şi voia ca ea să-l urmeze cu Victoria.

Câteva minute mai târziu ambii copii dormeau liniştiţi în pătuţurile lor.

Genevieve o învelea pe Victoria cu o păturică, iar când ridică privirea îl văzu pe Adam ieşind în linişte din cameră.

Oh, nu. N-ai să pleci, se gândi ea. De data asta nu scapi de mine.

Se uită spre Parker să se asigure că e învelit, apoi îşi ridică fustele şi porni grăbită di Adam.

El o aştepta pe palier. Din nefericire, ea ştia asta.

Când ea dădu colţul în fugă se ciocni de el şi puţin lipsi să nu-l arunce peste balustradă. Dacă ar fi fost mai scund şi ar fi cântărit mai puţin, probabil că l-ar fi rănit şi, Doamne sfinte, atunci el n-ar fi iertat-o niciodată.

El se clătină din cauza impactului, scoase un geamăt înăbuşit, şi o înhăţă ca s-o împiedice să se rostogolească pe trepte.

Simţul umorului o ajută să-şi depăşea jena. Izbucni în râs în mijlocul scuzelor.

— Nu voiam să pleci înainte de… îmi pare tare rău, Adam. N-am vrut să dau peste tine. Eşti bine? Nu te-am lovit rău, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Întotdeauna eşti atât de grăbită?

Zâmbetul lui îi făcu inima s-o ia la galop. Se uita în ochii lui frumoşi şi simţea că se topeşte. Ştia că dacă nu spunea sau făcea ceva repede, avea să se pomenească

măritată cu el cât ai bate din palme.

De ce, oh, de ce trebuia să fie el un bărbat atât de fermecător?

— Scuză-mă. Ce m-ai întrebat?

— Întotdeauna eşti atât de grăbită?

— Grăbită? Nu, nu cred că sunt.

— Trebuie să stăm de vorbă, nu-i aşa, Genevieve?

Ea dădu cu putere din cap.

— Da, trebuie să discutăm.

— O să avem nevoie de intimitate.

Ca pentru a sublinia acest lucru, uşa de plasă se trânti şi Cole traversă sala de sub ei.

— Da, avem nevoie de intimitate.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el. Pari puţin nervoasă.

— Nervoasă? Par eu nervoasă?

El dădu din cap.

Ea inspiră adânc şi îşi ordonă să nu mai repete fiecare cuvânt al lui. Bărbatul ăsta avea să creadă că era tâmpită.

— Sunt un pic nervoasă. Ştii ce cred?

— Ce crezi?

— Tu şi cu mine am început cu stângul.

— Serios?

— Da. E numai vina mea. Nu trebuia spun că sunt mireasa ta. Anunţul meu te-a uluit, nu-i aşa? Bine-nţeles că da. Evident că nu te aşteptai să mă găseşti în patul tău. Arătai atât de îngrozit şi erai atât de grăbit să pleci de lângă mine încât te împiedicai de propriile tale picioare. Pur şi simplu n-am putut rezista să te chinuiesc. Nu m-am simţit jignită de purtarea ta, dar acum că mă gândesc la asta, probabil că ar trebui să mă simt insultată, sau cel puţin… De ce zâmbeşti?

El nu-i spuse adevărul, şi anume că ea îl amuza. Jocul emoţiilor de pe faţa ei în timp ce turuia din gură era comic.

Într-o clipă zâmbea, iar în următoarea îl fulgera cu privirea. Lui îi venea să râdă, şi dacă ea n-ar fi fost atât de

agitată probabil că nu s-ar mai fi putut stăpâni.

Totuşi, nu voia să-i rănească sentimentele. Era evident că Genevieve lua în serios problema logodnei lor, şi era aproape sigur că ea se aştepta de la el la acelaşi lucru.

Era cu adevărat încurcătura dracului şi numai Mama Rose era de vină că se amestecase în problemele lui personale.

Avea să se răfuiască mai târziu cu ea, dar acum trebuia să aibă o discuţie cu Genevieve.

Dar mai întâi, trebuia să se îndepărteze de ea.

Stătea mult prea aproape. Ciudat, însă nu se putea hotărî să facă un pas înapoi.

Parfumul ei, atât de suav şi de feminin, îl făcea să creadă că se scăldase în liliac. Îi plăcea mai mult decât ar fi crezut.

Îi plăcea aproape totul la ea. Ba chiar remarcase, şi apreciase, cum era îmbrăcată, ori până acum nu-l interesaseră astfel de lucruri superficiale.

Totuşi, bluza albă cu guler înalt şi fusta albă contrastau plăcut cu coloritul ei impecabil. Arăta curată şi decentă ca o nevastă de bancher, şi ara sexy ca dracu'.

Se scutură de aceste gânduri.

— Să mergem în bibliotecă.

— În bibliotecă? Da, ar trebui să mergem în bibliotecă.

— Bună idee, rosti el tărăgănat.

Ea gemu pe dinăuntru. Iarăşi repeta vorbele lui. Dacă nu se controla, el avea să înceapă să o numească papagal.

Şi trebuia să înceteze să se mai gândească la prostii, ca de pildă cât de profund şi frumos era glasul lui, şi cât de curat şi masculin e parfumul lui.

Zău că avea un efect absolut devastator asupra ei. Lăsă să-i scape un mic oftat.

— Mi-era groază de asta.

— Groază de ce?

— De discuţia noastră privată, spuse ea. Să mergem

şi să terminăm cu asta.

Ea vorbea de parcă era în drum spre tonul de execuţie.

El aprobă şi o însoţi pe scări în jos. Când ajunseră la capătul holului din spate, el deschise uşa şi aşteptă ca ea să între prima.

Încăperea mirosea a mucegai şi a cărţi vechi. Ea o găsi foarte plăcută şi se uită în jur cu admiraţie şi fascinată.

Pe rafturi din lemn de cireş care se înălţau de la podea până în tavan se aflau sute de volume, iar alte câteva zeci erau aşezate în teancuri pe podeaua de lemn lângă perete.

Biblioteca preluase caracterul omului care o ocupa, decise ea.

Ştia din scrisorile lui Adam către mama lui cât de mult îi plăcea să citească, şi ar fi făcut pariu pe toţi banii pe care îi avea că el deja citise toate cărţile ce se aflau acolo. Probabil că le recitise, chiar.

El îi făcu semn să ia loc.

Ea alese unul din cele două scaune de piele aşezate cu faţa către birou, se aşeză chiar pe marginea lui, cu genunchii şi gleznele lipite şi cu spatele drept, şi îşi adună mâinile în poală.

Nu putu să rămână mult nemişcată. În timp ce el se instala confortabil în scaunul de la birou, ea începu să lovească nervoasă podeaua cu călcâiele.

Se uită fix în poală ca să se poată concentra, şi repetă ce avea să-i spună.

Se gândi că era mai bine să-l lase pe el să vorbească primul, iar după ce termina, avea să-i explice cu blândeţe – da, cu blândeţe – situaţia se schimbase şi că nu se putea mărita cu el.

Avea să fie diplomată ca un om de stat astfel încât să nu-i rănească sentimentele şi să-i ofenseze mândria.

Adam stătea rezemat în scaun şi se uita la ea,

aşteptând răbdător ca ea să-i spună ce avea în minte.

După mai multe minute de tăcere, se hotărî să înceapă el. Ştia exact ce voia să-i spună, căci se gândise la asta toată săptămâna. Atunci le ce îi era atât de greu să înceapă?

Îşi drese glasul.

Ciocănitul în podea deveni mai rapid şi mi zgomotos.

— Genevieve, nu ştiu sigur care a fost înţelegerea ta cu Mama Rose, însă eu…

Ea sări în picioare.

— Nu, Adam, nu pot s-o fac. Pur şi simplu pot.

— Ce nu poţi?

— Nu pot să mă mărit cu tine. Aş vrea să fi putut, dar nu pot. Am venit să-ţi explic pe loc, dar m-ai evitat toată săptămâna, ceea ce mă face să cred că oricum nu vrei să te însori cu mine, iar această problemă personală nu ceva despre care să vreau să-l discut în faţa rudelor tale. Totul e atât de jenant, nu-i aşa? Mama ta ne-a pus pe amândoi într-o situaţie ciudată. Suntem sau suntem logodiţi? Nu, fireşte că nu suntem. O să te mire să ştii că eu chiar voiam să mă mărit cu tine, sau cel puţin voiam mai demult… Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi atât de surprins! Îţi spun adevărul. Însă totul s-a schimbat şi acum nu pot să mă mărit cu tine. Nu, iese din discuţie, şi chiar dacă ai vrea să te însori cu mine, până la urmă ai afla despre necazul în care mă aflu şi te-ar îngrozi chiar şi numai faptul că ai îmbrăţişat ideea. Înţelegi? Te scutesc să faci o greşeală teribil şi-mi pare nespus de rău că te dezamăgesc. Pe cuvânt. Va trebui pur şi simplu să renunţi la mine. Inimile sfărâmate se vindecă, să ştii. Gata, am spus ce aveam de spus. Nu ne putem căsători, indiferent de cât de mult vrei asta, şi îmi cer scuze pentru faptul că te-am indus în eroare în mod deliberat. A fost insensibil şi crud din partea mea.

Se opri în sfârşit ca să-şi recapete răsuflarea. Ştia că făcuse un talmeş-balmeş din explicaţia ei, şi chiar în timp

ce îi turuia gura îşi tot spusese să se oprească, însă nu fusese în stare.

Probabil că el o considera nebună. Expresia lui nu-i dădea niciun indiciu cu privire la ce gândea, şi nu putu decât să tragă concluzia că el era prea uluit ca să reacţioneze cât de cât. Unele din cuvintele pe care le bolborosise i se tot repetau în cap.

Doamne sfinte, începuse prin a-i spune că nu credea că el voia să se însoare cu ea şi sfârşise prin a insista că inima lui sfărâmată avea să se vindece.

Oh, da, el trebuia să creadă că era decentă. Îngrozită, îşi îndreptă atenţia înspre perele din spatele lui, prefăcându-se foarte interesată harta înrămată ce atârna acolo.

— Trebuie să renunţ la tine?

Ea se simţi uşurată că în glasul lui nu era nimic amuzant.

Dădu moale din cap şi spuse:

— Da, trebuie.

— Înţeleg. Spui că m-ai indus în eroare. Cum anume ai făcut asta?

Ea continuă să stea în picioare şi să se uita la hartă în timp ce îi răspundea.

— În noaptea în care ne-am cunoscut m-am prezentat ca mireasa ta. Asta a fost o afirmaţie falsă.

— Ah, da, îmi amintesc.

Ea îndrăzni să-i arunce o privire rapidă.

Căldura din ochii lui avu un efect ciudat de calm asupra ei, şi începu să se relaxeze.

— Întotdeauna eşti atât de sigur pe tine?

El râse.

— Nu.

— Eu cred că e posibil să fii. Nu te enervezi uşor, nu-i aşa?

— Nu, nu mă enervez uşor. Ai vrut să enervezi?

— Nu, fireşte că nu. Chiar ai un efect ciudat asupra mea. Cu familia ta mă simt foarte destinsă, dar cu tine…

— Cu mine ce?

Ea ridică din umeri şi se hotărî să schimbe subiectul.

— Mama ta nu mi-a spus ce bărbat arătos eşti. Asta nu schimbă nimic. Tot nu mă pot mărita cu tine, şi nu m-aş mărita cu vreun bărbat doar pentru că e frumos. Am învăţat din experienţă că aparenţele sunt înşelătoare.

— Mama Rose nu mi-a spus ce drăguţă eşti. De ce nu iei loc să îmi povesteşti de necazul tău? S-ar putea să te pot ajuta.

— Necaz? De ce crezi că mă aflu în vreun necaz?

Glasul ei se înălţă cu o octavă, şi părea uimită că el îi pusese o astfel de întrebare. El îşi păstră răbdarea.

— Tocmai mi-ai spus tu că eşti.

Ea nu-şi amintea.

— A vorbit gura fără mine. Am dat zor să spun totul, şi eram foarte nervoasă. Sunt sigură că ai observat. Am vorbit ca o moară stricată, dar voiam tare mult să înţelegi. Şi eram îngrijorată să nu-ţi rănesc sentimentele. Am făcut-o, nu-i aşa?

— Mi-ai rănit sentimentele? Nu, n-ai făcut-o, o linişti el cu un zâmbet nu tocmai deplin. Dacă îmi spui care e problema, s-ar putea să fiu în stare să te ajut, repetă el.

Ea clătină din cap. Nu voia să-l mintă. Dar nici adevărul nu voia să i-l spună, căci atunci avea să fie implicat şi putea sfârşi foarte bine el în necaz.

— N-am nicio problemă.

Credea că o spusese cum nu se putea mi apăsat, totuşi după încruntarea lui îşi dădu seama că el nu era convins. Încercă din nou să-l facă să vorbească despre altceva.

Arătă din cap către peretele din spatele lui.

— Mama ta mi-a arătat harta asta imediat după ce ţi-a cumpărat-o. De ce ai înrămat şi ai atârnat-o pe perete? Nu

asta voia ea să facă cu harta. Era destinată s-o iei cu tine când porneai la drum să vezi lumea.

El ştia că ea ocolea intenţionat subiectul, dar asta nu-l făcea decât să fie şi mai curios privind la problema pe care o avea.

De regulă nu era un băgăreţ, dar ea era musafir în casa lui şi prietenă bună cu mama lui, şi dacă într-adevăr era în bucluc, atunci ar fi trebuit să încerce să o ajute.

Deşi nu şi-o imagina implicată în ceva serios. Era o femeie atât de dulce şi de inocentă, o persoană care fără doar şi poate fusese cocoloşită de familia ei. În ce bucluc ar fi putut intra ea?

Mintea lui sărea de la o posibilitate la alta.

— Ai lăsat în urmă un pretendent necunoscut când ai plecat din New Orleans?

Întrebarea o lăsă interzisă.

— Nu, răspunse ea. N-am stat în New Orleans suficient de mult ca să cunosc pe cineva. De ce îmi pui o asemenea întrebare?

— Eram doar curios.

— Întotdeauna eşti aşa de curios cu musafirele tale?

— Numai cu cele cu care mă pomenesc logodit! o tachină el.

Ea se grăbi să-l corecteze.

— Ai fost logodit, Adam, dar nu mai eşti.

El râse iar.

— Asta aşa e. Cât ai stat în New Orleans?

— Două săptămâni.

— Destul de mult ca să vezi priveliştile?

— N-am fost acolo ca să văd priveliştile. Cânt într-un cor dar pe urmă am hotărât că era timpul să plec. Acum e rândul tău. Spune-mi de ce-ai plecat în călătorie prin lume. Ştiu că mă voiai, pentru că am citit toate scrisorile pe care le-ai scris Mamei Rose.

El înălţă o sprânceană.

— Serios? De ce…

Ea nu-l lăsă să termine.

— O iubesc pe Mama Rose şi voiam să ştiu totul despre familia ei. Era ceva ce puteam să împart cu ea. Ne-am cunoscut la biserică, am intrat în cor şi am călătorit din loc în loc.

— Ai o voce frumoasă. Te-ai gândit vreo să predai muzica?

— Nu, dar m-am gândit la o carieră pe scenă. Apoi mi-a venit mintea la cap. Cânt în biserici şi din când în când le cânt copilaşilor, spuse ea cu un zâmbet. Acum e rândul tău să-mi răspunzi la o întrebare. De ce n-ai plecat să vezi lumea?

— Pot să văd lumea ori de câte ori întorc capul şi mă uit pe hartă, şi pot să merg din port în port doar deschizând o carte şi citind.

— Nu e deloc acelaşi lucru. Ai devenit un comod, Adam. Gândeşte-te la aventurile pe le-ai putea avea. Ce s-a întâmplat cu visul tău? L-ai uitat, nu-i aşa? Mama ta n-a uitat şi de asta ţi-a dat harta. Mi-a arătat toate darurile care le ducea fiilor şi fiicelor ei, şi fiecare din ele avea o semnificaţie anume. Mary Rose continuă tradiţia familiei purtând broşa mamei sale iar Douglas poartă la el ceasul de aur. Travis mi-a spus că îşi ia cărţile cu el oriunde merge. Vai, chiar aseară recitea *Republica.* N-am văzut încă busola lui Cole.

— Nici el n-a văzut-o încă, spuse Adam.

— Nu înţeleg. De ce n-a văzut-o? Nu i-a dat-o Mama Rose?

— Atât busola cât şi caseta de aur în care era au fost fie furate fie împrumutate de la Mama Rose.

— Pentru Dumnezeu, care din ele? Furate sau împrumutate?

— Depinde pe cine întrebi. Cole insistă că au fost furate, dar noi ceilalţi credem că au fost împrumutate.

Trebuie să recunosc că, la început, când Mama Rose ne-a spus ce s-a întâmplat, am crezut cu toţi că au fost furate, dar de atunci cei mai mulţi dintre noi şi-au schimbat părerea.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, insistă ea. Se aşează, îşi adună mâinile în poală şi aşteptă ca el să înceapă.

— Mama Rose aştepta un tren într-o gară, să vină aici. I-a arătat busola şi caseta de aur unui bărbat cu care călătorea. Şi el se îndrepta spre Montana. După spusele Mamei Rose, s-au împrietenit şi au avut încredere unul în celălalt.

— Mama ta se pricepe la oameni.

— Da, se pricepe, aprobă Adam. Ne-a povestit că el a avut grijă de ea în timpul călătoriei şi fost foarte amabil.

— I-a câştigat încrederea, şi după un timp a început să aibă totală încredere în el, spuse Genevieve.

— Da, a avut încredere în el.

În glasul lui Genevieve se citea tristeţe când spuse:

— Pun pariu că ştiu ce s-a întâmplat după aceea. El a trădat-o, nu-i aşa?

Pe Adam îl intriga reacţia ei. Se aştepta ca ea să fie un pic curioasă, dar părea supărată.

— Cole crede că a trădat-o, spuse el. Asta ţi s-a întâmplat şi ţie, Genevieve? Ai avut încredere în cineva care te-a trădat?

Întrebarea o uimi.

Clătină din cap a negare.

— Discutam despre mama ta, nu de mine.

— Serios?

— Da, insistă ea. Povestea mi se pare tulburătoare. A anunţat cineva autorităţile despre furt? Ele ar putea să o facă să-şi recapete busola.

— Aşadar crezi că el a furat busola?

— Da, cred, caseta de aur e foarte valoroasă. Îţi spun,

Adam, în ziua de azi nu mai poţi să ai încredere în nimeni.

El încercă să nu zâmbească.

Ea şi Cole aveau multe în comun. La fel ca fratele lui, Genevieve avea tendinţa să se gândească la ce era mai rău.

— Vorbeşti la fel de cinic precum Cole.

— Sunt cinică. Pariez că şi autorităţile cred că busola a fost furată. Ce-au avut de spus?

— E complicat.

— De ce?

— Omul la care e busola este autoritatea.

Ea îşi duse repede mâna la gât.

— Cum adică?

— Busola e la un şerif. Numele lui e Daniel Ryan.

Ea era uluită.

— Hoţul este şerif? Ce ruşine! Sărmana ta mamă trebuie că e distrusă.

— Nu, nu e deloc distrusă. E convinsă că el n-a intenţionat să păstreze busola. S-a produs o îmbulzeală când mai mulţi oameni au încercat să se urce în tren, şi ea şi Ryan au fost despărţiţi. La vremea aceea busola şi caseta de aur se aflau din întâmplare la el. Era convinsă că o să-i aducă darul lui Cole de îndată ce îşi termina treburile mai presante. Cole crede că Mama Rose este foarte naivă. După felul în care ni l-a descris pe Ryan, chiar că tuturor ni se pare curios faptul că a putut fi împins de mulţime. E un bărbat masiv şi musculos.

— E la fel de mare ca tine?

Adam ridică din umeri.

— Dacă descrierea corespunde realităţii, da, este.

Ea rumegă povestea câteva clipe, apoi îl condamnă pe Ryan.

— Le-a furat în toată regula.

— Atunci şi tu crezi că Mama Rose e naivă?

Genevieve se ridică şi începu să se plimbe prin

cameră.

— Trebuie că are încredere în Daniel Ryan, iar voi ar trebui să-l lăsaţi.

— De ce?

— Pentru că altfel ar trebui să accepte că a fost trasă pe sfoară, şi ăsta e un lucru foarte greu de acceptat. S-ar simţi proastă şi s-ar învinui. Da, asta ar face. N-ar putea dormi din cauza asta.

La fereastră se întoarse şi se uită la el, şi după expresia feţei lui ştiu că izbucnirea ei fusese un pic exagerată. Inspiră adânc şi încercă să se explice.

— Probabil că ţi se pare ciudat că sunt atât de pătimaşă când e vorba de mama ta. Asta doar pentru că e o femeie tare bună la suflet şi mă doare să ştiu că cineva a profitat de ea. Nu v-aş sfătui, totuşi, să vă duceţi după Daniel Ryan. Pentru că asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

— De ce?

— Pentru că până la urmă ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

— Şi crezi că din cauză că e şerif legea va fi de partea lui?

— Da, bineînţeles. E o naivitate să crezi altfel. Ryan deţine un post care îi conferă putere şi influenţă asupra altora, şi dacă Mama Rose nu-şi foloseşte înţelepciunea ca să găsească o cale să-l păcălească totul va fi pierdut.

Adam se ridică şi ocoli biroul.

— Spune-mi ceva. Tu ţi-ai folosit înţelepciunea să păcăleşti…

Se opri la mijlocul întrebării căci Genevieve se îndreptă spre uşă.

— Nu fugi. N-am să-mi bag nasul în viaţa ta personală. Promit.

Ea era cu mâna pe clanţă şi din felul în care se încrunta, el îşi dădu seama că nu îl credea.

— Problemele tale nu sunt treaba mea, insistă el. M-am gândit doar că aş putea să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

El se rezemă de birou şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Evident că nu.

Ea făcu un pas către el.

— Ai fost foarte amabil că te-ai oferit. Te rog să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare.

— Nu cred.

Ea se destinse vizibil şi veni mai aproape.

— Miroşi a liliac. Îmi place, spuse el.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru că te-ai oferit să mă ajuţi, însă întrucât n-am nicio problemă n-am nevoie de ajutorul tău.

Nu se pricepea să mintă. Nu se putea uita în ochii lui când tot spunea că nu avea nicio problemă.

Totuşi, el n-o provocă. Ştia că ea s-ar fi îndreptat iar către uşă dacă o contrazicea.

— Nu, spuse el. N-ai nicio problemă, şi n-ai nevoie de ajutor.

— Aşa este.

— Nici Mama Rose n-are nevoie de ajutor. Ne-a făcut să promitem că nu ne ducem în căutarea lui Ryan, însă acum când ştim unde este, lui Cole îi vine foarte greu să se ţină de cuvânt.

— Unde e şeriful?

— Cam la o sută de mile de aici, în Crawford, răspunse el. Locuieşte în Texas, însă acum lucrează acolo urmărind o bandă care se ascunde pe dealuri. Se spune că e hotărât să-i ducă înapoi în Texas ca să le intenteze proces.

— N-aţi putea unul din voi să vă duceţi în Crawford şi să aveţi o mică discuţie cu el? Sunt sigură că o să vă dea busola de îndată ce află cine sunteţi.

Adam clătină din cap.

— Trebuie să aşteptăm până o aduce aici pentru că aşa am promis. În plus, situaţia s-a schimbat, şi Cole este singurul care mai vrea încă să plece după el.

— Cum s-a schimbat situaţia?

— Ryan i-a salvat viaţa lui Travis.

Ea fu uluită.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

El îi povesti despre întâlnirea lui Travis cu fraţii O'Toole.

Ei îl încolţiseră şi l-au împuşcat în spate. Dacă Ryan n-ar fi ajuns acolo şi nu l-ar fi ajutat, Travis n-ar fi supravieţuit.

— Aş fi vrut să-mi spui asta mai devreme. Acum trebuie să-mi revizuiesc părerea. Probabil că n-a furat deloc busola. Omul a dovedit că e onorabil sărind în ajutorul lui Travis. Să-ţi fie ruşine, Adam, că l-ai făcut să pară vinovat.

Scânteia ochilor ei îi spuse lui Adam că glumea.

Era cu adevărat o femeie frumoasă, iar zâmbetul ăla al ei îi făcea inima să bată nebuneşte

Se pomeni întrebându-se ce ar simţi dacă ar lua-o în braţe.

Dacă o săruta cum voia s-o sărute, ştia că i-ar fi şocat pudoarea, dar asta nu-l împiedica să se gândească la asta.

— Tu l-ai făcut să pară vinovat.

Remarca ei îl smulse din visare.

— Eu ce?

Ea repetă afirmaţia. El clătină din cap.

— N-am făcut aşa ceva. Tu te-ai grăbit să tragi concluzii până să apuc să-ţi dau toate detaliile.

Ea izbucni în râs.

— M-am enervat degeaba. N-am să mai îmi fac griji pentru Mama Rose. Te-am reţinut prea mult. E nevoie de tine afară, îi aminti ea. Se uită din nou la hartă. Ar trebui să scoţi harta din ramă. Mama ta nu vrea să renunţi la visurile

tale, şi nici eu. Ar trebui să vezi toate locurile minunate despre care ai citit înainte de a fi prea târziu, şi dacă vreodată ai să ai drum la Paris, nu uita să treci pe la mine.

Ea se întoarse să plece.

El nu ştiu ce îl împinse să facă asta, dar o prinse de mână şi o trase înapoi.

— Pleci în Franţa?

— Da. Bunicul meu trăieşte acolo, şi acum el e singura rudă pe care o mai am.

— Când vrei să pleci?

— În câteva zile.

Vestea că ea avea să fie atât de departe îl deranjă, şi nu înţelegea de ce.

Ar fi trebuit să fie fericit că scăpa de ea, nu-i aşa?

Şi, acum când se gândea mai bine, de ce nu fusese entuziasmat când ea îi spusese că nu se putea mărita cu el? Intenţionase el însuşi să-i spună vorbele alea.

Adam ştia că nu avea nicio logică şi asta îl înfuria.

Îi lăsă imediat mâna şi se uită după ea.

Apoi se adună şi se întoarse la lucru. Relaţia lui cu Genevieve Perry era încheiată.

Capitolul 3

Doar că ea abia începuse.

O mulţime de oameni participa la petrecere, şi toată lumea părea să se distreze.

Adam şi Cole stăteau în picioare lângă estradă, urmărind perechile care dansau în ritm vioi, cu bătăi din picior, al orchestrei lui Billie Bob şi Joe Boy.

Isabelle şi Douglas trecură ca un vârtej pe lângă ei, şi chiar în spatele lor erau Travis şi soţia lui, Emily.

Dacă râsul lor era un indiciu, cei patru se distrau de

minune.

Mama Rose era încântată de toată forfota aceea.

Stătea la una din mesele de picnic, încadrată de Dooley şi Ghost, doi prieteni de familie, şi toţi trei, observă Adam, ţineau ritmul bătând din palme şi din picioare.

Cole îi dădu un cot fratelui său.

— Cel care coboară călare dealul nu e Clarence?

Adam se uită într-acolo.

— Seamănă cu el.

— Noi l-am invitat, dar ne-a refuzat pentru că trebuia să lucreze la telegraf. Cineva trebuie să fie tot timpul acolo. Poate că aduce cuiva o telegramă.

— Poate că pune pe altcineva să-ţi ţină locul, sugeră Adam.

Douglas şi Isabelle trecură iar pe lângă ei dansând. Cole le făcu semn cu mâna, apoi spuse:

— N-aş fi crezut niciodată că Travis sau Douglas or să se însoare, şi acum uită-te la ei.

— Sunt fericiţi şi şi-au găsit femei bune. Dar tu, Cole? Crezi că ai să te însori vreodată?

— Nu, răspunse Cole apăsat. Eu nu sunt croit pentru însurătoare. Tu eşti. Ce s-a întâmplat cu Genevieve? Aţi stat de vorbă?

— Da.

— Sper că ai luat-o cu uşurelul când ai respins-o. E o dulceaţă de fată, şi n-aş suporta s-o văd suferind.

— Dacă eşti îngrijorat cu privire la sentimentele ei, n-ai de ce să fii. Ai înţeles de-a-ndoaselea. Nici ea nu vrea să se mărite cu mine.

— De ce dracu’, nu?

— Situaţia ei s-a schimbat. În plus, n-am fost niciodată cu adevărat logodiţi. Asta a fost doar visul Mamei Rose. Ea ţine morţiş să ne vadă pe toţi însuraţi.

— Trebuie că eşti fericit că Genevieve ţi-a dat drumul din cârlig.

Adam ridică din umeri.

Se gândi să-şi mintă fratele, apoi se răzgândi.

Cole l-ar fi citit imediat.

— N-am fost fericit sau uşurat. Reacţia mea fost cam ciudată.

— Cum adică?

Se uită la fratele lui când răspunse.

— Am înnebunit.

Cole dădu din cap.

— Chiar că ai înnebunit.

— Exact cum am spus. Totuşi, Genevieve n-a ştiut.

— Asta n-are absolut nicio logică. Ai evitat-o toată săptămâna, iar acum îmi spui că vrei să te însori cu ea?

— Nu, nu asta îţi spun.

— Atunci de ce ai înnebunit?

Adam scoase un oftat adânc.

— Nu ştiu.

— Ai de gând să dansezi cu ea?

— Nu m-am gândit la asta. Nici măcar nu ştiu unde este.

Cole arătă spre verandă.

Mary Rose şi Genevieve aduceau plăcintele la masa cu desertul.

Amândouă aveau peste rochii şorţuri albe. Mary Rose purta o fustă albastră şi o bluză noi, iar Genevieve era îmbrăcată în roz-deschis. Aşa cum stăteau alături, formau o pereche frumoasă.

Adam nu-şi putea lua ochii de la Genevieve. Ea îi zâmbea lui Mary Rose care îi spunea ceva.

— Genevieve e în mod sigur drăguţă, nu-i aşa? remarcă fratele lui.

— Mda, e drăguţă.

— E înaltă.

— Aşa crezi?

Adam se întoarse să se uite la orchestră. Cole nu

pricepu aluzia.

— Mary Rose trebuie să se uite în sus la ea.

— Şi ce? Sora noastră trebuie să se uite în sus la toată lumea.

— N-ai de ce să o aperi. Nu-i găsesc niciun cusur lui Genevieve. Îmi plac femeile înalte. A observat ce forme frumoase are?

— Sigur că am observat. Ce urmăreşti Cole? Încerci să mă înfurii?

— Nu, încerc să te fac să-ţi dai seama că nu întâlneşti des femei ca Genevieve. E în mod sigur o scumpă.

— Atunci însoară-te tu cu ea, se răsti Adam.

Cole râse.

— O vrei, nu-i aşa?

— La naiba, Cole...

— În regulă. Nu te mai chinui.

Adam dădu să plece, dar remarca lui Cole îl ţinu în loc.

— Se pare că Clarence se îndreaptă încoace.

— Poate vrea să discute cu Harrison, sugeră Adam în timp ce se uita cum cumnatul său înainta şi dădea mâna cu Clarence.

— N-ai ghicit, spuse Cole când Clarence se întoarse spre Genevieve şi îi înmână un plic. Trebuie să fie veşti proaste.

— Poate că nu sunt, spuse Adam, apoi îşi dădu seama cât de neconvins vorbise.

— Nimeni nu trimite veşti bune printr-o telegramă. Costă prea mult. Sigur sunt proaste. Trebuie că a murit cineva. Ar trebui să te duci s-o consolezi.

— Du-te tu.

— Nu eu am fost logodit cu ea; tu ai fost.

— Pentru Dumnezeu, n-a existat nicio logodnă.

Când Clarence se întoarse să coboare treptele. Adam îi văzu clar expresia feţei.

— Clarence arată speriat.

— Da, spuse Cole. Nu ştie cum să plece mai repede.

Adam se uită iar la Genevieve.

— De ce nu deschide plicul? Ce aşteaptă?

— Poate vrea să se mai uite la el până îşi adună curajul. Nimeni nu se grăbeşte să afle veştile proaste.

— N-ar trebui să ne uităm la ea.

— De ce? întrebă Cole.

— Nu e frumos. Probabil că vrea intimitate.

Adam o văzu băgând plicul nedeschis în buzunarul şorţului înainte de a lua plăcintă de la Harris şi de a coborî grăbită treptele.

Puse plăcinta pe masă alături de celelalte bunătăţi apoi se îndepărtă de mulţime.

Adam se forţă să-şi concentreze atenţia asupra perechilor care dansau, dar ochii i se tot îndreptau către Genevieve.

O văzu oprindu-se când ajunse în capătul îndepărtat al ţarcului, în apropierea hambarului. Scoase plicul, îl deschise şi citi conţinutul.

Veştile nu puteau fi bune. Chiar şi de distanţa aceea, Adam putea vedea cât de zguduită era.

Nu se putea ţine bine pe picioare. Se împletici şi se rezemă de gard întorcându-se cu spatele, însă nu înainte ca el să vadă teama de pe faţa ei.

— Poate că ar trebui să te duci să afli care e problema, sugeră Cole.

Adam clătină din cap.

— Este evident că vrea să fie singură. Dacă ne va spune care sunt veştile şi o vom putea ajuta, o vom face. Nu te mai uita aşa la mine, Cole. N-am de gând să mă bag iar în viaţa ei personală, şi n-ai s-o faci nici tu.

— Iar? Ce tot spui acolo?

— Nu contează.

Isabelle apăru brusc în faţa lui Adam cerându-i să

danseze cu ea.

Emily îl prinse pe Cole de mână şi îl trase pe ringul de dans.

Adam încercă să n-o piardă pe Genevieve din ochi.

O văzu mototolind telegrama şi băgând-o înapoi în buzunar, dar atunci muzica începu din nou şi o pierdu în mulţime. După ce dansul se termină, se duse în căutarea ei.

Harrison îi apăru în drum spunându-i că Mama Rose era pe cale să-şi deschidă cadourile.

Întrucât familia îi oferea o călătorie în Scoţia, Harrison era de părere că ar fi fost drăguţ ca el să cânte la cimpoi.

Adam se alătură surorii şi fraţilor săi pe marginea estradei şi încercă să pară interesat. Îl dădu un cot lui Cole şi îl întrebă încet dacă o văzuse pe Genevieve.

Cole clătină din cap.

Vru să spună că probabil ea era în casă, dar atunci Harrison începu să cânte, şi zgomotul ascuţit era atât de asurzitor încât fu sigur că Adam nu avea să-l audă.

— A învăţat să cânte mai bine. Nu-i aşa? strigă Mary Rose.

— Nu! îi răspunseră strigând toţi cei patru fraţi.

Sora lor nu se supără.

Continuă să-i zâmbească soţului ei şi îi dădu un brânci puternic lui Douglas când acesta îşi puse mâinile pe urechile soţiei lui.

Genevieve stătea în mijlocul mulţimii de cealaltă parte a estradei şi se uita la familia Clayborne.

Expresia feţei lor era comică, dar cea a lui Adam i se păru cea mai grăitoare.

La fel ca fraţii şi sora lui, zâmbea, însă de fiecare dată când Harrison încerca să ia o notă înaltă şi rata, Adam se clătina vizibil.

Erau cu toţii atât de buni la inimă şi atât de loiali unul altuia!

Acum erau uniţi în a-l încuraja şi susţine pe Harrison, şi deşi după zâmbetele lor forţate vedea că muzica li se părea groaznică, ea ştia că aveau să-l felicite după ce termina de cântat şi n-ar fi recunoscut în faţa nimănui din afară că interpretarea fusese mai puţin decât perfectă. Or, asta însemna familia.

Doamne, cât îi invidia! Tânjea să traverse ringul de dans şi să se oprească în faţa lui Adam şi să se sprijine de el.

Voia să facă parte din această familie, dar mai presus de toate voia să fie iubită de el.

Era un vis prostesc, îşi spuse ea.

Şopti un bun rămas în direcţia Mamei Rose, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Capitolul 4

Petrecerea se încheie abia după miezul nopţii.

Călăreţi cu torţe aprinse luminau drumul spre Blue Belle pentru acei oaspeţi care locuiau în apropierea oraşului şi voiau să meargă acasă.

Oaspeţii din Hammond rămaseră peste noapte la fermă.

Cole îi cedă patul său familiei Cohen, iar Adam îl lăsă pe bătrânul Corbett să doarmă pe priciul pe care dormise el toată săptămâna.

Pentru cei doi fraţi nu era un inconvenient, căci preferau să doarmă în aer liber sub stele, departe de aglomeraţie.

Adam plecă în zori cu trei angajaţi să ducă mustangii să pască iarba dulce din Mapley Valley, şi se întoarse la Rosehill abia după-amiaza târziu.

Cole îl aşteptă în faţa verandei, îi întinse lui Adam o

bere şi se aşează pe treapta de sus.

Nu pierdu timpul ca să-i dea vestea.

— Genevieve a plecat.

Adam nu trădă nicio reacţie exterioară. Îşi scoase pălăria, o aruncă pe un scaun din apropiere şi se aşeză lângă fratele său.

Luă un gât lung de bere şi spuse că era o zi a naibii de fierbinte.

— Arăţi obosit, remarcă fratele lui.

— Sunt obosit. Au plecat toţi oaspeţii acasă?

— Da. Ultimul a plecat pe la prânz.

— Când te duci în Texas să aduci vitele?

— Mâine.

Timp de câteva minute domni tăcerea. Adam se uită la munţii din depărtare şi încerca să ignore neliniştea pe care o simţea în legătură cu Genevieve.

Imediat ce Cole îi dăduse vestea, stomacul şi gâtul i se strânseseră.

De ce plecase ea atât de brusc, şi de ce nu-şi luase la revedere de la el?

Poate nu ar fi trebuit s-o chinuiască punându-i întrebări, dar, la naiba, ea lăsase să-i scape că era în bucluc, şi fireşte că el voia să cunoască amănuntele astfel încât s-o poată ajuta. Nu, decise el.

Cele câteva întrebări ale lui nu o speriaseră într-atât încât să-şi facă bagajul şi să plece.

Motivul plecării ei trebuie că era telegrama. Îşi aminti teama pe o care o văzuse pe faţa ei după ce citise telegrama.

Atunci ar fi trebuit să se ducă la ea şi să-i ceară să aibă încredere în el.

Oftă zgomotos. Ştiu atunci ce avea să trebuiască să facă şi deja îl apuca furia.

— La dracu'! bombăni el.

— Poftim?

— Nimic. Şi-a luat Genevieve la revedere de la cineva?

— Nu. N-a spus nimănui că pleacă. A şters-o pur şi simplu. Mama Rose e foarte tulburată din pricina asta. Spune că nu-i stă în fire lui Genevieve să plece fără să-i aducă mulţumiri. Spune că e o domnişoară bine crescută şi foarte manierată. Eu cred că pe Genevieve a speriat-o telegrama. Dar Mama Rose crede că tu ai pus-o pe goană.

Adam îşi înălţă ochii spre cer.

Genevieve trebuie să fi plecat cu unii din oaspeţi aseară.

E prea deşteaptă ca să plece de capul ei.

— S-ar putea, admise Cole. Totuşi e ciudat Trebuia să plece călare la Salt Lake cu familia Emerson, iar ei nu părăsesc oraşul până mâine.

— Poate s-au hotărât să plece mai devreme.

— Pe întuneric? Sunt bătrâni, nu nebuni. În plus, erau aici azi noapte.

Neliniştea lui Adam se intensifică. Plecase ea de una singură?

Posibilitatea asta îi dădu fiori reci pe şira spinării.

Era prea inteligentă ca să facă un asemenea lucru pripit, iresponsabil.

Fără doar şi poate era conştientă de pericolul care o păştea pe o femeie singură în sălbăticie.

Femeile se codeau să vină pe aici din zonele mai îndepărtate, iar femeile drăguţe ca Genevieve erau considerate adevărate premii de unele din clanurile mai puţin civilizate din munţi.

Cole îşi urmărea atent fratele.

— Nu pari prea distrus că a plecat, comentă el.

Adam dădu indiferent din umeri.

— E viaţa ei. E liberă să facă ce vrea.

— Şi dacă a plecat de una singură?

— Eu nu pot să fac nimic în privinţa asta.

Cole zâmbi.

— Nu ţine, Adam.

— Ce nu ţine?

— Atitudinea ta de „puţin îmi pasă”. Încerci să te porţi de parcă n-ai fi îngrijorat, dar amândoi ştim că eşti.

Fratele său nu negă.

— Tare aş vrea să ştiu ce era în telegrama uia. Indiferent ce a fost, a speriat-o. Poate că cineva apropiat ei s-a îmbolnăvit. Asta ar speria o femeie, nu-i aşa?

— Asta ar speria şi un bărbat, spuse Cole. Nu crezi că are vreun necaz, nu-i aşa?

— Nu poate fi ceva serios. Eram destul de sigur că ceva nu era în regulă, însă ea a negat. M-a privit în ochi şi mi-a spus că nu are nevoie de ajutor. A spus doar că era o problemă minoră.

— Crezi că ţi-a spus adevărul?

— Că problema ei e minoră? Da, cred. A dus o viaţă cu adevărat ferită, şi nu-mi imaginez că poate avea vreo problemă într-adevăr serioasă.

— Genevieve este cu adevărat deşteaptă, dar până şi oamenii deştepţi fac lucruri nebuneşti când sunt speriaţi.

— Ca, de pildă?

— Să călărească noaptea complet singură.

Adam refuză să creadă că ea îşi asumase un asemenea risc.

— Sunt sigur că a plecat cu cineva.

Cole nu-l contrazise.

— Poate ar trebui să te duci la oraş şi să ai o mică discuţie cu Clarence. Tu poţi intimida lumea când vrei, şi pariez că l-ai putea face să-ţi spună ce scria în telegrama aia.

— Dacă îmi spune, îşi pierde slujba. Telegramele trebuie să fie confidenţiale.

— Şi?

Adam clătină din cap.

— Clarence are o etică înaltă. Se ridică, îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci?

— Înapoi la treabă de îndată ce îmi schimb cămaşa. Am să stau treaz jumătate din noapte ca să ajung la zi cu toate ziarele, iar mâine trebuie să îmblânzesc mustangii astfel încât să-i putem vinde la licitaţie luna viitoare, şi…

Ai de gând să te duci după ea, nu-i aşa?

Adam îi aruncă fratelui său o privire care sugera că-i venea să-i dea un pumn pentru că pusese o întrebare atât de prostească.

— Tu ce crezi?

Nu aşteptă răspunsul lui Cole. Urcă în camera lui, îşi scoase cămaşa şi se spălă.

Putea să jure ca prosopul pe care îl folosea păstra în el parfumul de liliac, dar asta era singura amintire a faptului că Genevieve stătuse în camera lui.

Geamantanul ei dispăruse din colţ. Spaţiul din şifonier unde atârnaseră hainele ei era gol, iar bijuteriile şi agrafele de păr pe care le observase ieri pe scrin dispăruseră şi ele.

Ea nu lăsase nimic în urmă.

Totuşi amintirea zâmbetului ei persista în mintea lui, şi ştia că avea să dureze mult până s-o uite.

Se hotărî să-i dea zor.

Coborî la parter să mănânce ceva înainte de a se apuca de ziare. Mary Rose stătea la masa lui din bucătărie cu un toc şi o hârtie în mână. Zâmbi când îl văzu.

— Te-ai întors devreme. Ţi-e foame? Am făcut o supă, dar nu e bună ca a Mamei Rose.

— Credeam că aţi plecat acasă.

— Plecăm în câteva minute. Voiam mai întâi să copiez reţeta asta. Ia loc şi am să-ţi aduc un castron. Ai să-mi guşti supa, nu-i aşa?

— Sigur.

Ea se ridică şi întinse mâna după şorţul pe care îl puse

pe speteaza unui scaun. Adam abia ce se aşează că şi fu imediat în picioare.

— Şorţul, spuse ei.

Ea îşi puse şorţul, apoi se uită în jos la el vadă dacă are ceva.

— Mie mi se pare în regulă.

— Nu al tău, spuse el cu o nerăbdare vădiţi în glas. Şorţul pe care l-a purtat Genevieve, era al ei?

— Nu. I-am dat unul de-al Mamei Rose. Nu voiam să-şi murdărească rochia şi…

Adam i-o reteză:

— L-a dat înapoi?

— Pentru Dumnezeu, fireşte că l-a dat înapoi. Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic. Unde e?

— Şorţul?

— Da, la naiba, şorţul! Unde e?

Ochii ei se măriră în faţa purtării lui ciudate. Lui Adam nu-i stătea în fire să-şi piardă repede calmul.

De regulă era foarte calm şi controlat. Nimic nu-l enerva.

— De ce eşti atât de supărat pentru şorţ? întrebă ea.

— Nu sunt supărat. Acum răspunde-mi. Unde e?

Ea se încruntă la el ca să-i dea de ştire că nu-i plăcea atitudinea lui ursuză.

— Cred că atârnă în cuier în cameră alături de celelalte.

Până să termine ea de explicat, Adam era deja la jumătatea bucătăriei.

Ea îl urmă până în prag şi rămase acolo uitându-se la el cum scotocea printre paltoane, pălării, fulare, răsucindu-le pe toate părţile până când majoritatea din ele zăcea pe podea în spatele lui.

— Ai să strângi toate astea, spuse ea. Adam, ce te-a apucat?

— Unde dracu’ e?

— E cel din stânga ta cu două buzunare de dantelă. La ce-ţi trebuie?

Adam luă şorţul din cuier şi îi cercetă repede buzunarele.

Îi veni să strige de bucurie când scoase cocoloşul de hârtie.

Exact cum sperase, în graba ei de a pleca, Genevieve uitase telegrama. Netezi hârtia, se mută la lumină şi citi mesajul.

Apoi explodă.

— Împuţiţii!

— Fii atent cu vorbeşti! îl atenţionă Mary Rose.

Se apropie de fratele ei şi încercă să vadă ce ţinea în mână.

Însă Adam împăturise deja hârtia.

— Ce este?

— O telegramă.

— Asta e a lui Genevieve. Eram lângă el când i-a dat-o Clarence. Să-ţi fie ruşine, Adam. Nu trebuia s-o citeşti. E confidenţială.

Cole sosi la timp să audă protestele surori lui şi să-şi dea cu părerea.

— Sigur că trebuia s-o citească. De la cine e, Adam?

— De la o femeie pe nume Lottie.

Adam se uită în sfârşit la el. Cole îşi dădu seama din privirea lui că era vorba de ceva grav.

Totuşi, Mary Rose nu păru să observe.

— Eu ştiu ce scrie, anunţă ea.

Adam se întoarse spre ea.

— Ştii?

— Da.

— Şi n-ai spus nimănui?

— Nu ţipa la mine, se stropşi ea. Genevieve mi-a spus că prietena ei aştepta un copil şi i-a promis că soţul ei îi va

trimite o telegramă ca să-i dea de ştire dacă e fată sau băiat.

— Aşa e?

Mary Rose aprobă din cap.

— A născut o fetiţă, spuse ea. Nu înţeleg de ce trebuie să te agiţi atât privitor la problemele altcuiva şi…

Se opri căci Cole o luă de umeri şi îi sugeră să se uite bine la expresia feţei lui Adam. Fratele lor arăta furios.

— Cât e de rău?

Ca răspuns, Adam îi întinse telegrama. Cole citi mesajul cu glas tare:

„Fugi ca să-ţi salvezi viaţa. Ei ştiu unde eşti. Vin după tine.”

— Doamne sfinte! strigă Mary Rose.

Cole fluieră.

— Împu…

— Cum poate cineva să-i facă rău unei femei atât de dulci şi iubitoare? întrebă Mary Rose.

— Parcă spuneai că nu e în bucluc, spuse Cole.

— Aşa mi-a spus ea, bombăni Adam.

— Te-a minţit.

— Bineînţeles că m-a minţit.

Mary Rose clătină din cap.

— Trebuie că a avut un motiv bun ca să nu ne implice şi pe noi.

— Suntem deja implicaţi dacă necazul vine aici, răspunse Cole.

— Credeam că am devenit prietene bune în săptămâna care a trecut. Se purta de parcă nu avea nicio grijă pe lume. Ai de gând să te duci după ea, Adam?

— La dracu’, da.

— Mama Rose o să-şi iasă din fire de îngrijorare când o să audă despre treaba asta.

Adam se uită insistent la sora lui.

— N-o să audă. Nu există niciun motiv s-o îngrijorăm.

— Da, ai dreptate, îl aprobă Mary Rose. Nu am să-i spun.

Adam porni către uşă, dar Mary Rose îl prinse de braţ.

— De ce eşti atât de mânios?

— E al dracului de supărător să las baltă totul şi să plec în urmărirea ei, şi nu-mi prea place să ştiu că necazul vine la Rosehill. Cole, va trebui să-ţi amâni călătoria în Texas cu o săptămână sau două şi să stai pe aici.

— S-a făcut.

— Dacă cineva vine după Genevieve…

— Ştiu ce am de făcut.

Adam părăsi Rosehill un sfert de oră mai târziu.

Genevieve era pe cale să afle care era adevăratul necaz.

Capitolul 5

Genevieve se străduia din greu să nu-i fie frică şi eşua mizerabil.

Stătea în faţa focului de tabără cu picioarele vârâte sub ea, ţinând o armă într-o mână iar în cealaltă o creangă groasă.

Era o noapte fără stele şi era atât de întuneric încât nu vedea dincolo de cercul focului.

Până acum n-o deranjase întunericul, nici chiar în copilărie, dar e drept că trăise mereu într-o casă solidă aflată în inima oraşului, cu zăvoare la fiecare uşă şi un tată şi o mamă care aveau grijă de ea.

Acum era complet singură în mijlocul pădurii, cu tot soiul de animale sălbatice care bântuiau împrejur în căutare de hrană.

Nu vedea prădătoarele dar ştia că erau acolo pentru că le auzea, şi asta făcea ca întunericul să fie şi mai

îngrozitor.

Noaptea, pădurea ţipa de viaţă. Fiecare sunet era multiplicat.

O rămurică trosni în apropiere şi Genevieve tresări, iar inima îi bătu nebuneşte.

Era sigură că un animal provocase zgomotul şi începu să se roage fierbinte să nu fie decât un iepure.

Numai Dumnezeu ştia ce avea ea să facă dacă vreun leu de munte sau un urs intra în tabăra ei.

Începu să fredoneze în surdină unul din cântecele religioase preferate ca să-şi ia gândul de la întuneric, până când îşi dădu seama că imnul era despre moarte şi izbăvire.

Atunci se opri şi se rezemă de copacul din spatele ei.

Îşi întinse încet picioarele, îşi puse o gleznă peste cealaltă şi îşi impuse să nu se mai gândească la asemenea lucruri nebuneşti.

Avea să treacă de noaptea asta la fel cum trecuse de celelalte două.

Avea să stea cu ochii deschişi şi cu simţurile ascuţite. Somnul ieşea din discuţie.

Nici nu-l auzi pe Adam venind.

Acum era complet singură, iar în secunda următoare el şedea lângă ea cu arma ei în mână.

Ea se sperie atât de tare când îl văzu încât ţipă. Sări înapoi, se lovi cu capul de copac şi ţipă din nou.

Îşi simţea inima în gât. Cum Dumnezeu reuşise să se aşeze lângă ea fără să facă zgomot?

De îndată ce avea să-şi găsească vocea, chiar asta avea să-l întrebe.

El nu-i spuse o vorbă. Ea îl văzu lăsând arma pe pământ, între ei.

Se uită prosteşte la armă, apoi ridică ochii spre el.

În viaţa ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva.

Deşi el nu părea fericit să o vadă. Mânia lui era mai

mult decât vizibilă în ochii lui întunecaţi şi în maxilarele încleştate.

Ei îi venea să-l îmbrăţişeze. În schimb se încruntă şi îşi duse mâna la inimă.

— M-ai speriat, Adam.

El nu avu nimic de spus în privinţa asta. Ea trase încă o dată aer în piept şi recunoscu:

— Nu te-am auzit venind.

— Nici nu trebuia să mă auzi.

Se uitară mult timp unul în ochii celuilalt.

El încerca să se calmeze şi îşi tot spunea că o găsise la timp, că nu i se întâmplase nimic cumplit, că era bine mersi deocamdată.

Uşurarea îi spori mânia şi, sincer să fie în faţa lui Dumnezeu, îi venea s-o sărute şi în acelaşi timp s-o scuture bine ca să-i vină mintea la cap. Însă nu cedă nici unei tentaţii din astea două.

Ea era atât de recunoscătoare că nu mai era singură încât ochii i se umpluseră de lacrimi.

El le văzu.

— Ce cauţi aici?

— M-am oprit aici. Tu ce cauţi aici?

— Am venit după tine.

Ochii ei se măriră.

— Serios? De ce?

El nu îi explică ci îi puse altă întrebare.

— De ce ai plecat atât de brusc de la fermă?

Ea îşi îndreptă privirea către foc.

— Am considerat că era timpul să plec.

— Ce răspuns e ăsta?

— Vorbeşte mai încet, şopti ea.

— De ce?

— Nu vreau să… Animalele au să…

— Ce-i cu animalele?

— Dacă ne aud au să ştie că suntem aici şi au să vină

în tabără.

El se strădui să nu zâmbească.

— Animalele se mai iau şi după miros.

— Puţin mai înainte am auzit un leu de munte.

— N-o să te deranjeze.

— Eşti sigur?

— Da.

Ea se destinse vizibil. Când se întoarse spre el. Braţul ei se frecă de al lui.

— În noaptea asta nu sunt stele.

— De ce ai plecat în timpul nopţii fără să-ţi iei la revedere de la cineva? De ce ai fost atât de grăbită?

Ştia deja răspunsul, dar era curios să vadă dacă ea avea să-i spună adevărul.

Dacă i-l spunea, ar fi fost o noutate. Fruntea i se întunecă la gândul că era o mincinoasă de mâna întâi.

— Ştiu că eşti furios, dar…

El i-o reteză.

— La dracu', da, sunt furios.

— De ce?

— Nu-ţi dai seama ce putea să ţi se întâmple? O femeie frumoasă ca tine n-o şterge călare în pustietate fără o escortă. Te-a apucat dorul de moarte, Genevieve? Ştiu că eşti deşteaptă dar, sincer să fiu, nu-mi imaginez cum de ai făcut aşa o prostie. Nu-ţi pasă de pericolul în care eşti?

— Sunt perfect în stare să-mi port singură de grijă, şi dacă ai făcut atâta drum doar ca să mă iei la zor, ai pierdut timpul de pomană. Întoarce-te acasă.

Se străduise să pară la fel de mânioasă ca el. Dar era atât de zăpăcită în clipa de faţă încât nu ştia dacă reuşise sau nu.

El o considera frumoasă. Aşa îi spusese. Comentariul, făcut întâmplător în toiul moralei lui usturătoare, o luase prin surprindere.

Nimeni nu-i spusese vreodată că era frumoasă, şi nici

ea nu se considerase vreodată aşa. Era clădită total anapoda.

Era prea înaltă, prea slabă, şi avea părul prea scurt. Totuşi Adam o considera frumoasă.

El nu-şi imagina ce o apucase din senin.

Se uită lung în gol, cu o expresie visătoare în ochi.

Umbra unui zâmbet îi plutea pe faţă, şi dacă el n-ar fi ştiut despre ce era vorba de fapt, ar fi crezut că ea vibrează cu ochii deschişi.

O auzi oftând. Un oftat adânc şi prelung, genul de oftat pe care îl scot femeile după ce au fost satisfăcute.

Ah, la dracu', îşi spuse el, nu era timpul să se gândească la astfel de lucruri.

— Erai pe cale să-mi spui de ce ai părăsit ferma în timpul nopţii fără o vorbă, îi aminti el cu un glas care semăna cu mormăitul unui urs.

Vorbele lui o smulseră din visare.

— Nu era toiul nopţii. Era seară, şi atunci am vrut să-mi iau la revedere, sincer am vrut, dar mă grăbeam şi nu mai era timp.

— Evident că nu. Vrei să-mi spui de ce te grăbeai aşa de tare?

— Nu.

Răspunsul ei scurt nu-l mulţumi. Îşi păstră răbdarea şi spuse:

— Ai lăsat ceva în urma ta.

— Serios? Ce am lăsat?

— Telegrama.

Ea închise ochii.

— Ai citit-o, nu-i aşa?

— Oh, da, am citit-o.

Ea auzi un foşnet slab şi apucă creanga cu ambele mâini în timp ce scrută întunericul.

— Cred că e cineva acolo. Ai auzit adineaori zgomotul ăla?

— E doar vântul care împrăştie frunzele.

— Eu nu sunt atât de sigură, şopti ea.

— Eu sunt. Nu prea ai stat sub cerul liber, Genevieve, nu-i aşa?

Exagerarea lui era evidentă.

— Nu. Pentru mine e o aventură.

— Tremuri.

— Din cauza răcorii nopţii. Recunosc că eram puţin nervoasă până să vii tu. Acum nu mai sunt. Mă bucur că eşti aici, Adam, chiar dacă eşti supărat pe mine.

— E un orăşel la mai puţin de cinci mile de aici. Familia Garrison e un cuplu cu adevărat cumsecade care trăieşte la periferie. Închiriază camere. Dacă ai fi întrebat…

— Nu-mi permit să mai cheltuiesc niciun ban, îl întrerupse ea. Călătoria la Rosehill a costat mai mult decât anticipasem. În plus, n-ar mai fi fost o aventură dacă luam o cameră pentru noapte. Experimentez viaţa. Nu mă mulţumesc să citesc despre ea în cărţi cum faci tu.

El ignoră înţepătura.

— Acum ai putea să laşi creanga aia. Ce aveai de gând să faci cu ea?

Ea o aruncă înainte de a-i răspunde.

— Voiam să gonesc animalele cu ea.

El nu râse de ea, ci o privi de parcă era nebună. Ea ridică din umeri.

— La vremea respectivă mi s-a părut o idee bună.

— Ai o armă, îi aminti el.

— Ştiu că am o armă. Speram că nu va trebui s-o folosesc. Eu sunt intrusa aici, nu animatele sălbatice. Asta e casa lor.

— Ai mai tras vreodată cu arma?

— Nu.

Răspunsul ei îl înfurie din nou. Era o minune că o găsise întreagă. Chiar nu avea minte deloc?

— Ai de gând să-mi faci iar morală, nu-i aşa?

— Nu aveai ce căuta aici singură. Nu eşti deloc pregătită. De ce nu mi-ai spus adevărul la Rosehill? De ce m-ai minţit?

— N-am vrut să te mint.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Ea se apropie de el şi se rezemă de copac.

— Problemele mele nu sunt treaba ta. Fraţii tăi te-au făcut să vii după mine, nu-i aşa?

Întrebarea era atât de caraghioasă încât lui îi veni să râdă.

— În afară de tine?

— Răspunde-mi, Genevieve.

— Nimeni nu vrea să-mi facă rău.

— Tu spui vreodată adevărul?

— Da, de obicei îl spun, răspunse ea. Dar asta e problema mea, nu a ta, şi nu vreau să te implici.

— Foarte rău. Sunt deja implicat. Ai să-mi spui totul.

— Ba nu, n-am să-ţi spun, şi nu e treaba ta să încerci să te bagi în viaţa mea. Ai putea să fii rănit sau chiar omorât, Doamne fereşte. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine. Problemele mele nu te privesc.

— Conform spuselor lui Lottie, cei care te urmăresc vin la Rosehill. Asta mă priveşte, e şi problema mea.

— Asta nu se va întâmpla. Am plecat de la fermă, aşa că n-au să mă caute acolo. Am avut grijă să fiu văzută părăsind Blue Belle şi îndreptându-mă spre vest.

— Apoi ai luat-o spre sud.

— Da.

— Vorbeşte-mi despre Lottie. Cine e?

— O prietenă pe care am cunoscut-o când am intrat în cor. E foarte cumsecade, dar are tendinţa să exagereze.

— Chiar aşa?

— Sincer, nimeni nu vrea să-mi facă rău.

Mâna lui poposi pe a ei.

— Ai să-mi spui totul despre necazul în care eşti, dar mai întâi spune-mi cine te urmăreşte.

Ea era prea obosită ca să-l mai ducă cu vorba, iar el era prea insistent.

— Predicatorul mă urmăreşte.

El înălţă o sprânceană.

— Predicatorul?

— Îl cheamă Ezekiel Jones. Dar nu e numele lui adevărat. Într-o zi a hotărât că avea chemare şi şi-a schimbat numele în Ezekiel ca să sune mai important. El şi alţi trei au vizitat biserica la care mergeam în mod regulat… Cred că ţi-am spus că şi Mama Rose mergea la biserica aia. Acolo ne-am cunoscut. N-am întrebat-o niciodată, dar sunt sigură că-l plăcea pe Ezekiel. Toată lumea îl plăcea. Era foarte carismatic şi mieros la vorbă.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Adam oftă, îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o trase lângă el.

— De ce te urmăreşte predicatorul?

— Am cântat în corul lui.

El o strânse ca s-o facă să continue. Chiar că era exasperant.

Era greu să scoţi ceva de la ea, dar noroc că el era un om răbdător.

— Vrea să-ţi facă rău pentru că ai cântat în corul lui?

— Nu cred cu adevărat că vrea să-mi facă rău, insistă ea. Mă vrea înapoi în cor.

— De ce?

— Pentru că eu sunt bonul lui de masă. Când cânt eu în cor, audienţa creşte.

— Ah, acum înţeleg. Cresc şi donaţiile, nu-i aşa?

— Da. Se pare că oamenilor le place vocea mea.

— Înţeleg de ce le place.

Ea zâmbi.

— Înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Ştii ce, Adam? Mă faci să mă simt în totală siguranţă.

El râse. Acum că ştia care era problema ei, supărarea i se domoli.

Problema nu era serioasă, în definitiv. Era doar o pacoste, şi încă una pe care el putea s-o rezolve repede.

— Te fac să te simţi în siguranţă? Dacă ai şti ce gânduri aveam în legătură cu tine venind încoace nu te-ai mai simţi aşa.

Ea nu-şi dădea seama dacă el glumea sau nu.

— La ce te gândeai?

— Nu contează. Mi-ai spus tot?

— Da, sigur că ţi-am spus.

— N-ai lăsat nimic pe dinafară?

— Doamne, bănuitor mai eşti! N-am niciun secret faţă de tine. Ştii tot ce e de ştiut. Zău.

— Dacă mi-ai spus adevărul…

— Ţi l-am spus, îl întrerupse ea.

— Atunci e o problemă foarte simplu de rezolvat.

— Zău?

Nerăbdarea din glasul ei îl făcu să zâmbească.

— Da, este. Nu pricep de ce nu mi-ai spus de Ezekiel când eram la Rosehill. Asta ar fi simplificat lucrurile.

— Ţi-am explicat de ce nu m-am destăinuit ţie. Nu voiam să te implici. Ezekiel Jones nu e un om chiar de treabă, Adam. El nu acceptă un nu ca răspuns.

— Tu i-ai spus nu?

Ea îşi rostogoli ochii spre cer.

— Categoric da.

— Şi?

— M-a încuiat într-o cameră.

— Chiar aşa? întrebă el cu un glas moale care îi dădu fiori reci.

Privirea ochilor lui o înspăimântă şi îşi dădu seama o dată în plus ce adversar periculos putea fi. Se simţi dintr-o

dată fericită că îl avea de partea ei.

— Da, spuse ea. A trebuit să ies pe fereastră ca să fug de el şi de cei doi oameni de încredere ai lui. Mi-am rupt cea mai bună fustă.

— Tare aş vrea să-mi fi spus ceva despre asta mai devreme. Dacă nu aveai încredere în mine, puteai să-i spui lui Harrison despre Ezekiel. El e procuror şi sunt sigur că ar fi recurs la vreo acţiune legală ca să-l descurajeze pa acest om.

— Ar putea să-l împiedice pe Ezekiel să mă urmărească şi să mă ameninţe?

— Nu, dar eu aş putea, îi răspunse el liniştit.

— Cum?

El nu vru să-i explice. Ea se gândi câteva minute, apoi clătină din cap.

— Nu vreau să faci nimic. Ezekiel nu are cum să ştie unde sunt eu acum, şi după ce ajung la Salt Lake şi iau trenul către New York am să scap de el pentru totdeauna.

— Genevieve, dacă eu te-am găsit, de ce crezi că predicatorul nu te va găsi?

— Pentru că tu ai trăit în munţi cea mai mare parte a vieţii şi ştii cum să iei urma cuiva, dar Ezekiel a trăit mereu la oraş. Nu mă va găsi, şi cu siguranţă nu mă va urmări până pe coasta de est doar ca să mă aducă înapoi în corul lui.

— Salt Lake nu e chiar după colţ. Dacă goneşti tare, îţi ia cel puţin patru zile să ajungi acolo. Jones te poate ajunge din urmă în oricare din orăşelele prin care va trebui să treci.

— Dacă m-ar urmări.

— Te-ar îngrijora să ştii că e doar cu o zi în urma ta?

— Da. Poate ar fi o adevărată pacoste. Dacă m-ar urmări, ai şti?

Fireşte că ar fi ştiut.

După atâţia ani petrecuţi în munţi, i se dezvoltase un al şaselea simţ privitor la astfel de lucruri.

Pielea de pe ceafă începea să-l furnice şi în oase i se instala o nelinişte până o lua înapoi pe urme ca să se asigure că instinctele nu-l înşelau.

Aşa făcuse când pornise în urmărirea Genevievei, şi aşa ştiuse că Ezekiel şi alţi doi chiar erau pe urmele ei.

Poate că Jones nu ştia cum să urmărească pe cineva, dar unul din acoliţii lui ştia în mod sigur.

Dacă Genevieve mai stătea unde se afla acum, cei trei ar fi pus mâna pe ea cel târziu în după-amiaza următoare.

Adam se gândi să-i spună acum despre Jones. Dar se hotărî s-o lase să doarmă bine mai întâi.

Arăta extenuată şi avea nevoie de odihnă. A doua zi putea să-şi facă griji cât voia.

Ea aşteptă ca să-i răspundă la întrebare, însă el schimbă subiectul.

— Ai putea lua diligenta de la Gramby şi te va duce până la Salt Lake. Ai destui bani sa cumperi bilet?

— Am exact cât îmi trebuie pentru biletul de tren.

— Ar trebuie să mergi cu diligenţa. Am să-ţi dau ce bani am la mine, dar nu sunt mulţi. Banca era închisă când am plecat din Blue Belle şi n-am vrut să aştept.

Ea căscă, se scuză, apoi îi spuse în termeni categorici că nu va lua niciun cent de la el.

— N-am împrumutat niciodată ceva de la cineva, şi n-am să încep acum. Am să mă descurc.

Capul ei căzu pe umărul lui.

El încercă să se concentreze asupra conversaţiei, dar ea se cuibări lângă el, şi trupul ei cald şi moale se dovedi a fi o mare piedică în calea concentrării.

Mirosea atât de bine şi pielea ei era catifelată şi netedă exact cum şi-o imaginase el. Îşi plimbă degetele pe braţul ei şi zâmbi când o simţi înfiorându-se.

Era caldă ca o pisicuţă şi încăpăţânată ca un catâr.

— Sunt foarte fericită că ai venit după mine şi o să-mi

pară rău să te văd plecând când ajungem la Gramby. Va trebui să mă escortezi până acolo.

— Chiar aşa?

— Ai să-ţi faci griji pentru mine dacă nu mergi cu mine până la Gramby. Gândeşte-te la asta ca la o aventură, Adam.

— Îţi plac aventurile, nu-i aşa?

— Da, îmi plac.

— Atunci ar trebui să fii fericită că nu te-ai măritat. Ar fi trebuit să te stabileşti la casa ta.

— Cu bărbatul potrivit, căsătoria ar fi cea mai minunată aventură din toate, iar când îl voi găsi, n-am să-i mai dau drumul.

Lui îi păru rău că adusese vorba de căsătorie.

Gândul că un alt bărbat ar fi avut o astfel de aventură cu Genevieve îl irită.

Se simţea posesiv faţă de ea şi nu înţelegea de ce.

— Dormi, Genevieve. Eşti obosită.

Ea închise ochii.

— Nu prea am dormit în ultimele două zile.

— Cred că n-ai de gând să dormi în poziţie şezândă. N-ai un sac de dormit la tine?

— Ba da. Dar nu vreau să-l folosesc.

— De ce?

— Şerpii, bolborosi ea, dintr-o dată cuprinsă de panică.

— Ce-i cu ei?

— Se strecoară înăuntru şi ţi se încolăcesc în jurul picioarelor.

— Ţi s-a întâmplat vreodată asta?

— Nu, dar s-ar putea, şi nu vreau să risc. Mă simt foarte bine unde sunt, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai atinge de sacul meu de dormit. Mi-am pierdut o oră rulându-mi rochiile în el, şi dacă îl desfaci au să se şifoneze.

El renunţă să se certe cu ea. Dacă ea voia să stea în

şezut toată noaptea, el n-avea nimic împotrivă.

— Eşti o femeie foarte încăpăţânată.

— Ba nu sunt. Sunt raţională.

Adam se îngriji de calul lui, apoi îşi aduse sacul lui de dormit şi îl puse pe pământ de cealaltă parte a focului. După ce mai aruncă nişte lemne în foc, se întinse peste sac, îşi puse mâinile sub cap şi se uită la cerul negru gândindu-se cum avea să se descurce cu reverendul Ezekiel Jones şi prietenii lui.

— Adam?

— Credeam că dormi.

— Aproape, şopti ea. Pot să te întreb ceva?

Sigur. Ce vrei să ştii?

— Te-ai gândit vreodată să te însori cu mine?

— Nu.

Răspunsul lui fu rapid şi brutal de sincer, dar ea nu păru jignită.

El se uită la ea mult timp. Nu-şi imagina de ce se simţea atât de atras de ea, şi, dacă n-ar fi ştiut mai bine, s-ar fi gândit că se purta ca un bărbat îndrăgostit.

Posibilitatea îl nelinişti.

Era mulţumit de viaţa lui, îşi reaminti sieşi, şi nu avea de gând să schimbe ceva.

Tocmai era pe cale să adoarmă când ea îi vorbi din nou.

— Te-am visat.

Capitolul 6

El se gândi că avea să trebuiască s-o ducă până la Gramby. Măcar atât putea să facă pentru ea, şi nici nu avea altă şansă.

Ea avea dreptate în privinţa faptului că dacă nu o

însoţea avea să-şi facă griji pentru ea. În plus, n-ar mai fi scos-o la capăt cu familia lui dacă nu o escorta şi se asigura că ea urca în diligenţă.

Se gândise s-o ducă înapoi la Rosehill şi să-l lase pe Harrison să întreprindă vreo acţiune legală ca să-i descurajeze pe Jones şi pe acoliţii lui, însă era aproape sigur că ea ar fi şters-o din nou şi el ar fi sfârşit tot prin a se duce după ea.

Se simţea răspunzător faţă de ea pentru că era complet singură.

Îi plăcea sau nu, deocamdată era legat de ca. Şi deşi nu-i stătea deloc în fire, era hotărât să se amestece în viaţa ei.

Ea îl visase. Se părea că nu putea trece peste acest anunţ uluitor. Dacă intenţionase să-l uluiască, reuşise de minune.

Rămas fără grai, se uită lung la ea şi aşteptă să-i explice cum de se întâmplase una ca asta. Însă ea adormise.

Nu se trezi când el o ridică în braţe şi o duse către sacul lui de dormit. O instală şi se aşeză lângă ea.

După ce îşi scoase cizmele, îşi întinse picioarele, se rezemă de copac şi închise ochii.

Chiar şi în somn ea îl chinuia. Ea se întoarse pe-o parte şi se ghemui lângă el, şi tocmai când el era pe cale să aţipească, mâna ei adormită îi poposi în poală.

El se trezi de-a binelea. Îi mută repede mâna, dar nu trecu niciun minut că mâna căzu înapoi, de data asta mai aproape de coapsele lui.

El strânse din dinţi şi încercă să oprească gândurile imposibile care fi veneau în minte.

Ar fi putut să se ridice şi să se mute în partea cealaltă a taberei, dar dintr-un motiv anume se simţi silit să rămână lângă ea.

E inutil de spus că nu prea dormi în noaptea aceea.

Se trezi înainte de a se crăpa de ziuă; ea se trezi două ore mai târziu. Era foarte veselă şi proaspătă; el era întors pe dos şi ursuz. Ei îi plăcea să vorbească dimineaţa; el prefera tăcerea.

Pe la prânz, Adam ajunsese la concluzia că se deosebeau precum ziua de noapte.

Când el voia să ajungă undeva, nu lăsa nimic să-i distragă atenţia.

Ea voia să se oprească şi să miroasă toate florile din cale. El rareori zâmbea; ea râdea mult.

Cel mai mult râdea de el că era exagerat de protector cu ea.

Ea părea să nu-şi facă griji privitor la ceva şi îi spunea că, după părerea ei, el îşi făcea mult prea multe griji.

Cea mai mare diferenţă dintre ei consta în atitudinea lor faţă de străini.

El era instinctiv precaut şi neîncrezător. Ea era exact invers.

Încrederea ei în semeni îl uluia. Ea îi saluta pe toţi cei pe care îi întâlnea de parcă erau prieteni de când lumea, şi petrecea mult prea mult timp în discuţii.

Când se opriră pentru a le da cailor răgaz să se odihnească, el îi aminti ce îi spusese ea la Rosehill.

— Nu poţi să ai încredere în nimeni în ziua de azi. Ţii minte că mi-ai spus asta?

— Sigur că ţin minte, dar mă refeream la faptul că în ziua de azi nu poţi avea încredere în nimeni care are putere prin funcţia lui. Cât mai e până ajungem la Gramby?

— Asta depinde numai de tine. Dacă insişti să te opreşti şi să vorbeşti cu toţi străinii pe lângă care trecem, nu vom ajunge acolo până mâine.

— Şi dacă nu vorbesc cu nimeni?

— Gramby e la vreo cinci ore depărtare. Dacă vom călări întins, am putea fi acolo înainte de cină.

Ea îşi îmboldi calul astfel încât să poată călări alături

de el.

— Am de ales? Dacă da, aş prefera să nu mă gândesc. Îmi place să cunosc oameni noi şi să le aud poveştile. Cred că şi ţie.

El zâmbi în ciuda lui însuşi.

— Oare?

— Da, insistă ea. M-am uitat prin cărţile din biblioteca ta şi am văzut câteva biografii. Este evident că îţi place să citeşti despre experienţele altora. Şi mie îmi place să citesc despre ele, dar îmi place şi să aud de la sursă aventurile oamenilor. Fireşte, trebuie să-i faci mai întâi să se simtă în largul lor, ceea ce înseamnă că trebuie să nu te mai încrunţi tot timpul şi să arăţi atât de ameninţător. Oamenii sunt timizi în faţa bărbaţilor înarmaţi care arată de parcă sunt gata să-i împuşte dacă spun ce nu trebuie. Ai vreo idee ce aer intimidant ai? Eşti atât de mare, şi cu siguranţă ai observat că lumea dă înapoi în faţa ta. Poate dacă ai lăsa armele…

— Nu, o întrerupse el pe un ton categoric.

— Nu e politicos să-ţi spun asta, dar să ştii că sperii oamenii.

El râse. Ea nu ştiu ce să înţeleagă din asta.

— Vrei să sperii oamenii?

— Nu, nu m-am gândit până acum la asta, dar presupun că da, vreau.

— De ce?

— Pentru că mă vor ocoli cu grijă, de aia. Am învăţat să nu am încredere în nimeni, şi până te urc în diligenţă la Gramby mă simt răspunzător pentru siguranţa ta.

— Nu eşti răspunzător pentru mine.

El nu avea de gând să se certe cu ea.

— Aşadar preferi să dormi şi la noapte sub cerul liber?

— Nu văd niciun motiv să mă grăbesc.

— Şi cum rămâne cu Ezekiel Jones? Nu eşti îngrijorată din cauza lui?

— Nu. De acum a renunţat să mă mai caute.

Era cea mai bună ocazie să-i spună că se înşela şi că Ezekiel o urmărea, dar Adam tăcu încă o dată.

Nu voia ca ea să se frământe, şi dacă ea ar fi ştiut că el intenţionează să stea de vorbă cu Ezekiel probabil că ar fi făcut o criză.

Predicatorul o speria, şi Adam era hotărât să pună capăt cât mai repede acestei hărţuiri.

Ea se uita la el aşteptând un răspuns la o întrebare pe care el nu o auzise. O rugă să repete întrebarea.

— Spuneam că eu n-am un program de care să mă ţin, dar tu ai, nu-i aşa? Sunt sigură că ai o grămadă de lucruri de făcut când te întorci acasă.

— Întotdeauna e de lucru.

— Fraţii tăi vor avea grijă de fermă cât timp eşti tu plecat. Probabil că sunt foarte mulţumiţi că, în sfârşit, ai plecat de la Rosehill. Ştiu sigur că n-ai trecut niciodată dincolo de munţii care înconjoară ferma.

— De unde ştii asta?

— Ţi-am citit toate scrisorile către Mama Rose, nu mai ţii minte? Ai fost atât de ocupat cu construirea fermei încât ai uitat de visul tău. Apropo, Adam, nu m-am hotărât dacă vreau sau nu să iau diligenţa până la Salt Lake. Pare o cheltuială inutilă. Am un cal zdravăn, adăugă ea aplecându-se şi mângâind cu afecţiune iapa.

— Eram foarte tânăr când am scris scrisorile alea, iar tu ai să iei diligenţa.

— Majoritatea scrisorilor le-ai scris când erai adolescent, dar sunt şi unele pe care le-ai scris doar cu doi ani în urmă.

Răspunsul lui fu un ridicat din umeri indiferent. Au călătorit mai departe în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

La vreo cincisprezece mile în afara orăşelului, trecură pe lângă o familie care mergea pe jos în urma unei căruţe încărcată de lucruri.

Genevieve rămase alături de Adam până când familia ajunse pe creasta dealului, apoi îşi întoarse brusc iapa şi o luă înapoi. El nu avu de ales, aşa că o urmă.

O prinse din urmă la timp ca să o audă invitându-i pe străini să ia masa cu ea.

Erau cinci cu toţii, o pereche tânără cu două fetiţe în jur de cinci sau şase ani şi un bărbat în vârstă despre care Adam presupuse că era bunicul şi patriarhul familiei.

Fetiţele se uitau fascinate la Genevieve. Dar mama lor se uita la bunic aşteptând decizia lui. Faţa ei avea o expresie de nerăbdare şi disperată.

Cei doi bărbaţi îl studiau circumspecţi pe Adam. Cel tânăr îşi luă fiicele şi le împinse în spatele lui.

Adam îi înţelese perfect gestul protector. În locul bărbatului, şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Întotdeauna era mai bine să te asiguri decât să-ţi pară rău.

Totuşi, fetiţele nu erau speriate de el. Nici nu-l prea băgau în seamă.

Chicoteau şi îşi iţeau căpşoarele ca să se uite la Genevieve.

— Adam, aş vrea să ţi-i prezint pe domnul James Meadows şi familia lui.

Bărbatul mai în vârstă făcu un pas înainte. Era înalt, jalnic de slab şi avea părul alb ca neaua.

Adam îi dădu în jur de şaizeci şi cinci, şaptezeci de ani. Bătrânul îi întinse mâna.

Adam i-o strânse.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule.

— Cei de acasă îmi spun James, şi aş fi încântat să faci la fel, spuse bătrânul cu un puternic accent sudist. Aceştia sunt fiul meu Will, şi soţia lui, Ellie. Cele două mori stricate sunt Annie şi Jessie. Se vede că sunt gemene, adăugă el cu mândrie. Jessie e cea căreia îi lipsesc dinţii din faţă.

Will înaintă şi dădu mâna cu Adam. Era un bărbat

voinic cu umeri largi şi mâini musculoase.

După braţele zdravene şi pielea arsă da soare, Adam îşi dădu seama că făcea munci grele în aer liber.

— Sunteţi pistolar? întrebă Will, prudent.

— Nu, sunt fermier.

Will păru că nu-l crede. Genevieve îi aruncă o privire de „Ţi-am spus eu că aşa arăţi”, apoi se întoarse iar spre familia Meadows.

— Adam chiar că arată a pistolar, dar în realitate e fermier. El şi fraţii lui stăpânesc un teritoriu mare lângă Blue Belle.

— E pământul dumitale? îl întrebă James pe Adam.

— Da, domnule, răspunse Adam.

James îi făcu fiului său un semn de încurajare. Acesta păşi imediat înainte din nou. Încercă să nu pară excesiv de interesat când întrebă:

— Sunteţi în căutare de mână de lucru?

— Niciodată nu-mi strică un ajutor în plus, răspunse Adam. Cauţi o slujbă?

— Da, domnule. Pot să fac orice muncă îmi daţi fără să mă opresc decât când e terminată. Sunt un muncitor bun, domnule, şi sunt puternic, cu adevărat puternic.

— Munca la fermă e grea, îl atenţionă Adam.

— Nu mă tem eu de ea, răspunse Will.

— Atunci, ai căpătat o slujbă.

— Ne îndreptăm spre un nou început. În sud slujbele au secat, explică Will. Unde exact se află ferma dumneavoastră?

Adam le spuse cum să ajungă la Rosehill.

— O să vă ia două săptămâni bune de mers pe jos până acolo. Până atunci eu am să fiu acasă, dar în caz că nu sunt, spune-i fratelui meu Cole că eşti acolo să munceşti.

— O să ajungem fără nicio problemă, spuse Will.

Soţia lui îl apucă de braţ şi îl îmbrăţişă. Avea lacrimi în

ochi şi încerca din greu să şi le stăpânească.

— Aş putea şi eu să-ţi fiu de folos, spuse James. Mi-au rămas în faţă câţiva ani buni de muncă.

— De ce să nu vorbim despre asta în timpul mesei? propuse Genevieve.

James arăta de parcă era pe punctul să refuze invitaţia.

Adam bănuia de ce. Era evident că familia fusese lovită de vremuri grele şi probabil că îşi cheltuise toţi banii.

Hainele lor erau atât de ponosite încât ar fi trebuit să fi fost aruncate.

Fetiţele erau în picioarele goale, dar în afară de murdăria de pe picioare, erau imaculat de curate.

Toţi arătau lihniţi de foame.

Genevieve nu avea de gând să i se răspundă printr-un refuz.

— Noi plănuim un picnic, anunţă ea. Şi ne-ar face mare plăcere să mâncaţi cu noi. Mâncare e din belşug şi nu vreau să se irosească. Nu-i aşa, Adam?

Întreaga familie se întoarse să audă răspunsul lui.

— Da, aşa e, răspunse el.

— Am fi încântaţi să mâncăm cu voi, anunţă James.

Will şi Ellie schimbară un zâmbet. Genevieve zâmbea cu toată faţa de plăcere. Adam ştia că se simţea uşurată.

Era clar că îşi făcuse griji din cauza familiei. Văzuse în ce stare erau hainele lor şi presupusese, la fel ca şi el, că erau flămânzi, dar, spre deosebire de el, se grăbise să facă ceva în privinţa asta. Generozitatea şi compasiunea îl umileau, şi nu-l mai deranjă deloc întârzierea călătoriei lor.

Mâncară lângă un pârâu la vreo jumătate de milă la sud de drumul principal.

În timp ce Adam avea grijă de cai, Ellie o ajută pe Genevieve să întindă pătura şi să pună mâncarea pe ea.

Aveau brânză, şuncă sărată, biscuiţi, mere, banane uscate şi prăjiturele. Băură apă din pârâu.

Cu toate că Genevieve avea mâncare destulă pentru toţi, ea nu mâncă deloc mult. Se mulţumi să ronţăie un biscuit şi, de îndată ce toţi mâncară pe săturate, insistă ca ei să ia mâncarea rămasă cu ei, pretextând că dacă nu o luau avea să trebuiască să o arunce.

— Cum se face ca un om ca tine sfârşeşte prin a avea o fermă? întrebă James.

Adam ridică din umeri. Nu era obişnuit să vorbească despre viaţa lui personală.

Se hotărî să le spună că ferma era rezultatul unei munci grele şi a mult noroc. Genevieve avea alte idei. Ea se decise să le spună povestea vieţii lui.

El era prea uluit ca să o oprească. Ea ştia totul despre el, ceea ce nu era chiar atât de surprinzător întrucât ea îi citise scrisorile. Mama Rose umpluse golurile.

Ce îl uimea era faptul că ea ţinea minte multe detalii pe care el le uitase.

Se pricepea la vorbe, şi când ajunse la sfârşit, povestea era atât de romanţată încât el abia dacă se recunoştea.

Ea făcuse din el un campion, un războinic un erou, şi după cum se uita la el şi vorbea, nu putu să nu se gândească la faptul că ea credea cu adevărat ce spunea.

Familia Meadows era captivată de poveste. Se uitau la el de parcă tocmai îi apăruse o aură în jurul capului.

Adam îi aruncă lui Genevieve o privire ca să-i dea de ştire că avea s-o muştruluiască zdravăn când rămâneau singuri. Ea îi răspunse cu un zâmbet.

Adam considera că el şi Genevieve ar fi trebuit să pornească spre Gramby.

Genevieve era de părere să mai stea la discuţii. Will şi James erau plini de întrebări despre Rosehill.

În timp ce Adam le răspundea, Genevieve stătea lângă el.

Aşteptă o pauză în conversaţie şi atunci sugeră ca el

să le dea lui Will şi James un avans din salariu ca să se poată instala cum trebuie.

Adam ştia care era adevăratul ei motiv. Ei aveau nevoie de bani ca să-şi completeze proviziile.

Dându-şi seama cât era de important pentru în bărbat să-şi păstreze mândria, ea venise cu o soluţie care să fie acceptabilă pentru ei.

James şi Will protestară, şi Genevieve trebuie să fi crezut că Adam avea să-i lase să-şi vadă de drum pentru că puse mâna pe braţul lui şi-l ciupi.

El continuă să se uite la bunic în timp ce îşi puse mâna pe a ei şi i-o strânse puternic. Ea scoase un mic ţipăt şi îşi trase mâna.

— Dacă lucraţi pentru mine, luaţi avansul, le spuse Adam celor doi.

— Aşa se face la Rosehill? întrebă Will.

— Da, se grăbi să răspundă Genevieve.

Adam îi dădu fiecărui bărbat câte douăzeci de dolari.

— Sper să ne vedem la fermă până la sfârşitul lunii.

Dădu mâna cu ei pentru a pecetlui învoiala, îi spuse lui Genevieve că era timpul de plecare, şi dădu să se ridice.

James Meadows îl făcu să se răzgândească spunând:

— Adam, ai aceeaşi privire nobilă pe care o avea preşedintele Abraham Lincoln când l-am văzut. Da, aşa e.

Uluit, Adam întrebă:

— L-ai văzut pe Lincoln?

— Sigur că l-am văzut.

Adam vru să audă toate amănuntele. Preţ de o oră ascultă fascinat cum îl văzuse James pe bărbatul pe care el personal îl considera cel mai mare orator şi preşedinte din toate timpurile.

— Era în drum spre Gettysburg, spuse James. Era o perioadă cumplită atunci. Războiul luase deja foarte multe vieţi tinere. Lumea era speriată, şi pe drept, şi când în sfârşit războiul s-a încheiat, toţi au inundat oraşele în

căutare de lucru. Un timp s-a găsit greu de lucru, dar apoi treaba a stat mai bine o perioadă.

— Iar acum iarăşi nu se găseşte de lucru, interveni Will.

— De unde sunteţi de fel? întrebă Adam.

— Din cel mai drăguţ locşor din întreaga tară. Se lăudă James. Din Norfolk, Virginia.

— Şi Rosehill e foarte drăguţ, spuse Genevieve. Sunt sigură că o să vă placă să locuiţi acolo, şi curând vă veţi gândi la Blue Belle ca la căminul vostru.

— Sunt convins că aşa va fi, aprobă James zâmbind apoi se întoarse spre Adam şi îl întrebă dacă fusese vreodată la Gettysburg.

— Nu, n-am fost, răspunse Adam.

— Eu am străbătut câmpurile de luptă, spuse James.

Adam vru să audă totul despre asta. Era impresionat că James îşi amintea bătăliile şi datele, şi cunoştea amănunte despre care el nu le citise niciodată.

În timp ce bărbaţii discutau despre război, gemenele făceau cu rândul să stea în poala lui Genevieve.

Ea le împletea părul şi îşi folosea panglicile roz de la mâneci ca să le lege codiţele. Ellie stătea lângă ea.

Adam se tot uita către ea. O auzi pe una din gemene spunându-i că era drăguţă. El aprobă în gând.

Era trei după-amiază când Adam o trase în sfârşit pe Genevieve în picioare şi insistă să pornească la drum.

James îi însoţi până la cai.

— Dacă nu vă supăraţi că întreb, de cât timp sunteţi căsătoriţi? Sunteţi proaspăt căsătoriţi, nu-i aşa?

Genevieve râse. Adam se încruntă.

— Ce te face să crezi că suntem proaspăt căsătoriţi? întrebă ea.

— Felul în care se uită el la tine, răspunse James.

— Cum anume mă uit la ea? vru Adam sa ştie.

— Parcă nu-ţi dai seama ce e cu ea. Eşti nedumerit,

dar îţi place ceea ce vezi, şi cam la fel mă uitam şi eu pe vremuri la mireasa mea, Dumnezeu s-o odihnească. Dacă mă gândesc la asta, cred că m-am uitat la ea exact la fel până în ziua în care a murit. S-ar putea spune că am fost proaspăt căsătoriţi timp de aproape treizeci şi cinci de ani.

Genevieve se gândi că era cel mai drăguţ lucru pe îl auzise vreodată.

— Ce minunat omagiu adus răposatei tale soţii! şopti ea copleşită de emoţie.

— N-am vrut să te fac să plângi, spuse James. Dacă vă gândiţi să dormiţi sub cerul liber, v-aţi putea aşeza tabăra lângă Blue Glass Lake. Este extrem de drăguţ acolo, şi linişte. Veţi avea câtă intimitate vă doreşte inima.

Genevieve aşteptă ca Adam să-i spună lui James că nu erau căsătoriţi.

El nu suflă o vorbă, iar când ea îl înghionti şi se uită la el, el o ignoră.

— O să stăm în Gramby, spuse el.

— De ce i se spune Blue Glass Lake? întrebă ea.

— Pentru că apa arată ca sticla albastră, răspunse James. E adânc dar poţi să vezi stâncile de pe fund, şi dacă stai pe mal vezi peştii cum înoată. Cineva a legat o frânghie de o creangă care atârnă deasupra apei, aşa că poţi să-ţi faci vânt agăţat de ea şi să aterizezi în mijlocul lacului.

Genevieve se întoarse către Adam. Acesta deja clătina din cap.

— N-am putea…

— Nu, o întrerupse el. Mergem la Gramby.

Capitolul 7

Blue Glass Lake Îţi tăia respiraţia de frumos ce era. James Meadows nu exagerase, dar Genevieve era mirată că

el nu pomenise de copaci, căci ei erau şi mai minunaţi.

Ca nişte înalte santinele de pază, ei înconjurau lacul de jur împrejur.

În unele locuri erau atât de deşi încât nu puteai trece printre ei.

Ramurile lungi se arcuiau peste întinderea apei şi, asemeni degetelor unei mâini de femeie, se întrepătrundeau elegant.

Soarele le împestriţa frunzele şi în adierea uşoară ele licăreau ca diamantele.

Adam îi spuse că stejarii aveau cel puţin o sută de ani.

El se aşează pe pământ cu puşca în poală şi se rezemă de un copac gros, zâmbind, în timp ce se uita la ea în timp ce ea încerca să găsească un loc de pus piciorul ca să se poată căţăra să apuce frânghia ce atârna de o creangă mai jos.

După câteva încercări, ea renunţă.

— Nu-ţi pare bine că ne-am hotărât să ne abatem din drum? Întrebă ea.

— Îmi pare bine că nu mă baţi la cap, glumi el.

— Priveşte ce ai fi pierdut. E un adevărat paradis, spuse ea ridicând mâinile şi învârtindu-se.

El aprobă în gând. Se simţea de parcă tocmai intrase într-un tărâm fermecat.

Culorile vii ale primăverii îl înconjurau, şi ştia că dacă ar fi văzut un tablou al acestui loc idilic, n-ar fi crezut că el exista cu adevărat.

Aici totul era perfecţiunea însăşi, şi pentru scurt timp frumuseţea îi aparţinea.

Se uită lung la Genevieve şi decise că ea aparţinea unui asemenea loc. Frumuseţea ei se îngemăna cu împrejurimile.

Bucuria de pe faţa ei, atât de inocentă şi pură, îl lăsa fără respiraţie.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

Se aşează lângă el şi începu să-şi desfacă şireturile de la pantofi, dar apoi ridică privirea spre el când el ezită să răspundă.

— Mă gândeam că tu nu te îndoieşti niciodată de nimic.

— Am învăţat să n-o fac, răspunse el liniştit.

— Cum?

Ea dădu din umeri. Îşi scoase un pantof şi trecu la celălalt.

— Familia, şopti ea. Atât de mulţi oameni trec prin viaţă cu obloanele trase. Devin egoişti şi nu vor să se gândească decât la nevoile Şi dorinţele lor. Nu lasă loc pentru nimic altceva, iar apoi, când e prea târziu, îşi dau seama cât de importantă este familia.

— Tu aşa ai fost?

— Da. Eram atât de preocupată să ajung unde credeam că vreau să ajung, încet nu aveam timp pentru oamenii care mă iubeau. Acum ei nu mai sunt.

În faţa tristeţii din glasul ei lui îi venea s-o ia în braţe şi s-o aline.

Când ea se rezemă de el, cedă ispitei şi o trase aproape.

— Sunt sigur că familia ta era foarte mândră de tine.

— Da, erau mândri de mine, dar nu sunt sigură că ştiau cu adevărat ce să înţeleagă despre mine. Eu veneam rar acasă în vizită, şi când veneam, nu stăteam mai mult de o noapte sau două. Eram împopoţonată toată după ultima modă, şi încercam să mă port foarte sofisticat. Le spuneam „mamă dragă” şi „tată dragă”, iar acum când mă uit înapoi îmi dau seama că au manifestat uimitor de multă răbdare faţă de mine. Nu ştiu sigur dacă încercam să-i impresionez pe ei sau pe mime însămi. Nu mi-am făcut niciodată timp să mă gândesc la asta. Pe atunci eram foarte ocupată să vânez faimă şi avere. Ce pierdere de timp preţios!

— Sunt sigur că ei au înţeles, Genevieve.

— Poate. Eu nu i-am înţeles pe ei. Tata a amenajat în faţa casei o grădină încântătoare, şi în fiecare seară după cină el şi mama o îngrijeau. Îşi petreceau ore întregi acolo. Aveau toate florile pe care ţi ie poţi imagina, iar pe gard erau trandafiri căţărători. Trandafiri roşii. Pe vremea aia credeam că părinţii mei duceau o viaţă foarte plictisitoare, iar acum…

— Acum ce?

— Vreau să am într-o zi o grădină exact ca a lor. Nu vreau să irosesc timpul. Vreau să apreciez fiecare clipă, şi vreau să-mi învăţ copiii să facă acelaşi lucru.

— Parcă tânjeai după aventură.

— Viaţa e o aventură, Adam. Priveşte în jurul tău. Faptul că suntem aici e o aventură, şi am fi ratat-o dacă ne grăbeam spre Gramby.

El râse.

— Punct lovit.

— Îmi place la nebunie că e atât de izolat. În clipa de faţă, acest loc frumos ne aparţine nu mai nouă.

Şi lui îi plăcea izolarea, dar dintr-un motiv diferit. Blue Glass Lake era atât de departe de poteca bătătorită încât Ezekiel Jones şi prietenii lui nu aveau să-i găsească.

Ea îi dădu braţul la o parte.

— Am de gând să înot, dacă apa nu e prea rece. Vii şi tu?

— Poate mai târziu.

Ea se întoarse cu spatele la el şi îşi scoase ciorapii, apoi se ridică şi alergă spre marginea lacului.

— Pare adânc, strigă ea. Îşi ridică poalele şi încercă apa cu vârful picioarelor. Apa era surprinzător de caldă şi prea ademenitoare ca să i se poată rezista. Dacă ar fi fost singură, şi-ar fi scos bluza şi fusta şi ar fi înotat în lenjeria de corp. Cum Adam o urmărea ca un şoim, trebuia să rămână complet îmbrăcată.

Se întoarse cu faţa spre el, deschise larg braţele,

închise ochii şi se lăsă să cadă pe spate.

Îl auzi râzând când ieşi la suprafaţă să ia aer. Ecoul se reverberă printre copacii din jurul ei.

Ar fi râs şi ea, dar era prea preocupată să se menţină la suprafaţă. Fusta şi jupoanele i se îmbibaseră de apă şi o trăgeau în jos.

Ştia să înoate, dar rămase aproape de mal, şi după cincisprezece minute era extenuată, fusese mult mai uşor să intre în apă decât să iasă. După trei încercări, renunţă.

Nu trebui decât să-l cheme şi el veni imediat. Întinse o mână şi o scoase din lac cu o uşurinţă incredibilă.

Nu-i dădu drumul. Încercă, dar mâinile lui păreau să aibă propria lor voinţă. Se strecurară în jurul taliei ei şi o lipiră de pieptul lui.

Hainele ei se mulau pe ea şi şiroiau de apă. Lui nu-i păsa.

Capul ei era dat pe spate, şi el nu se gândea să-i sărute fiecare părticică a gâtului. Nu, nu era adevărat. Voia să facă mult mai multe, nu doar doar să o sărute.

Mâinile ei erau lipite de pieptul lui. Îi simţea sub degete bătaia inimii şi simţi o dorinţă copleşitoare să-l mângâie.

Dădu vina pe el pentru această dorinţă.

Felul în care se uita la ea o făcea să tremure. El avea o privire atât de gravă şi de intensă.

Ea se uită în ochii lui şi simţi că se topeşte sub privirea lui întunecată şi senzuală. Avea de gând să o sărute?

Ea se gândi că el nu voia să o sărute, dar oh, Dumnezeule, avea să moară dacă n-o săruta.

— Adam? şopti ea. Ce te-a apucat?

El a clătinat din cap. Cum putea să-i spună că ea îl vrăjise şi că nu ştia cât mai avea să i reziste?

Din clipa în care o cunoscuse, ea îi stăpânise toate gândurile.

Dorinţa asta pătimaşă trebuia să ia sfârşit.

— Mâine vei pleca, spuse el aspru, supărat.

— Da, voi pleca, şopti ea.

— N-o să ne mai vedem niciodată.

— Nu, n-o să ne mai vedem.

Ea făcea cerculeţe cu vârfurile degetelor pe pieptul lui.

Mângâierea uşoară ca fulgul îl scotea din minţi.

— E mai bine aşa. El îi trase agale braţele în jurul gâtului lui.

— Da, e mai bine, spuse ea.

Încruntarea lui se adânci.

— Întreaga mea viaţă e planificată, Genevieve. N-am timp pentru tine.

— Nici eu n-am timp pentru tine, spuse ea. Mincinoaso, mincinoaso! îşi zise în gând. Adam? Ai de gând să mă săruţi?

— La dracu', nu.

Şi atunci gura lui poposi pe a ei, şi fu cel mai uluitor sărut pe care îl trăise vreodată ea. Gura lui era caldă şi fermă şi minunată.

El îi ronţăi buzele până ea deschise gura, şi atunci limba lui se strecură înăuntru şi, oh, Doamne, asta era şi mai minunat.

Ea se agăţă de cămaşa lui şi nu-i mai dădu drumul, în timp ce el o devora încetişor, meticulos.

Sărutul părea fără sfârşit, şi el nu îşi înălţa capul decât după ce o stoarse complet de vlagă.

Ea se prăbuşi la pieptul lui şi închise ochii.

Capul ei odihnea în scobitura dintre gâtul şi umărul lui.

Îi oftă în ureche.

— Ai să vrei să mă săruţi din nou? întrebă ea visătoare.

— Nu.

— A fost foarte plăcut, şopti ea.

Ea îl sărută pe gât şi îl simţi cutremurându-se.

Apoi el o dădu uşurel la o parte.

Clipa luase sfârşit.

— Mâine tu ai să urci în diligenţă, iar eu am să mă întorc acasă.

— Ştiu, răspunse ea. Am să plec spre Kansas.

— Ba nu. Ai să pleci la Paris.

— Da, la Paris.

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi făcu un pas înapoi.

Ea avea o faţă ameţită, şi, la naiba, îi venea să o sărute din nou.

În schimb, se îndepărtă de ea.

— Nu trebuia să te sărut. Nu se va mai întâmpla.

— Nu m-ar deranja…

— Pe mine da, se răsti el. Glasul i se înmuie. Tremuri. Ar trebui să-ţi scoţi hainele astea ude.

— Nu de asta tremur.

— Am să fac un foc.

Cu asta, el nu mai spuse nimic mult timp. Ea îşi zise că probabil el se gândea la cât avea de lucru când se întorcea la Rosehill.

Ziua lungă o epuizase.

Înfăşurată în pătura dată de el, adormi şi nu se trezi decât în dimineaţa următoare.

După un mic dejun constând din peşte proaspăt, Adam înşeuă caii în timp ce ea strângea proviziile.

Câteva minute mai târziu părăsiră paradisul. În depărtare, tunetul bubui şi cerul deveni o prevestire rea a ceea ce avea să vină.

Capitolul 8

Necazul dospea în Gramby.

Drăguţul orăşel era cuibărit sus între coamele munţilor.

Cu mai mulţi ani în urmă populaţia crescuse considerabil din cauză că circulau zvonuri că se găsea aur pe dealurile în înconjurătoare şi în albiile golfului.

În timpul acelei perioade înfloritoare fusese construit hotelul Pickerman precum şi alte nenumărate clădiri, dar când zvonurile se dovediseră a fi false, oamenii îşi strânseseră lucrurile şi părăsiseră orăşelul la fel de repede cum veniseră.

Acum erau mai multe clădiri decât oameni.

Vremurile dure cereau măsuri dure. Hotelul Pickerman era rareori plin, dar din când în când, când era suficient de disperat, Ernest Pickerman îşi unea forţele cu duşmanul său, Harry Steeple, proprietarul saloon-ului învecinat.

Cei doi îşi puneau banii laolaltă şi plăteau sume fabuloase pentru a momi întreprinzătorii să vină în orăşelul lor.

Colaborarea lor era ieşită din comun întrucât de ani de zile, Pickerman şi Steeple încercau să se omoare unul pe altul.

Pe fiecare îl întărâtă vederea celuilalt, dar afacerile erau afaceri, amândoi erau de acord, şi amânau gâlceava până când îşi umpleau din nou cuferele.

Pickerman şi Steeple se aflau într-o situaţie dificilă vizavi de restul populaţiei din Gramby.

Numai în ultima lună adunaseră de două ori banii de la oameni pentru a trimite după întreprinzători, şi în niciuna din dăţi întreprinzătorii nu se deranjaseră să se arate.

Nici unuia nu-i trecea prin minte să restituie fondurile, ceea ce îi făcu foarte antipatici în ochii bunilor cetăţeni, dar Pickerman şi Steeple erau pe cale să se recompenseze dând cea mai mare lovitură a lor din toate timpurile.

Adam şi Genevieve au intrat în oraş chiar în ziua în

care domnişoara Ruby Leigh Diamond – o dansatoare de cabaret extraordinară – aşteptată să se producă la *Gold and Glitter Saloon.*

Vestea se răspândise ca pojarul, şi oamenii năvăliră în oraş chiar şi de la cincizeci de mile depărtare, dispuşi să plătească un preţ exorbitant ca să se uite la picioarele superbe ale lui Ruby.

Cei doi organizatori puseseră la punct toate aranjamentele astfel încât să nu existe probleme.

Pickerman în persoană avea s-o conducă pe Ruby Leigh de la diligenţă până în camera ei de hotel.

După ce ea se odihnea şi era gata, el avea să o escorteze până la jumătatea trotuarului de scânduri unde aştepta Steeple, apoi să facă un pas înapoi şi să i-o dea în primire.

În zece ani, niciunul din ei nu pusese piciorul în stabilimentul celuilalt, şi nici măcar o pereche de picioare superbe nu avea să îi facă să încalce această tradiţie importantă.

Gramby era punctul în care întorcea diligenţa. Aceasta venea de la Salt Lake City o dată pe săptămână, întorcea şi pleca înapoi.

În dimineaţa de marţi, diligenţa sosi conform orarului, la zece fix. Pickerman era pregătit. Cu un zâmbet şi o rugăciune, păşi de pe trotuar şi se pregăti să deschidă portiera. Fruntea şi mâinile îi erau asudate, şi saliva copios la gândul că avea să fie primul bărbat din Gramby care avea să se uite la picioarele minunat modelate ale lui Ruby Leigh Diamond când ea cobora din diligenţă.

Din nefericire, picioarele lui Ruby Leigh lipseau, ca şi restul persoanei ei. Preţ de un minut. Pickerman refuza să accepte că ea nu era înăuntru.

Apoi începu să înjure şi să scuipe. Îl cuprinse panica atunci când văzu un număr de oameni venind în grabă spre diligentă.

Trânti portiera, şi strigă vizitiului s-o ia din loc, apoi fugi în hotel.

Se organiză imediat o consfătuire. Cei doi proprietari se întâlniră la mijlocul distanţei dintre localurile lor pentru a hotărî ce era de făcut. Ştiau că aveau să fie spânzuraţi de cea mai apropiată creangă dacă nu veneau cu vedeta promisă, şi de aceea se străduiau cu disperare să inventeze o poveste acceptabilă.

Necazul era că, deşi îşi puseseră capetele la bătaie, nu aveau suficientă minte pentru a găsi ceva cât de cât plauzibil.

Aşa că minţiră. Tuturor li se spuse că Ruby Leigh Diamond sosise deja.

În acea seară pe la şase, Pickerman avea la activ trei batiste îmbibate de sudoarea de frunte.

Steeple făcuse băşici în tălpi de atâta umblătură fără astâmpăr prin saloon-ul său în pantofii cei noi.

El hotărî că singurul mod de a evita ca laţul să se strângă în jurul gâtului său era să dea vina pe Pickerman şi să-l împuşte ca pe un câine turbat înainte ca adevărul să iasă la iveală.

În mod ironic, lui Pickerman îi venise aceeaşi idee.

Îşi luară armele şi ieşiră să se înfrunte în afara orăşelului, pe terenul cultivat cu roşii al lui Tommy Murphy.

Erau atât de preocupaţi să se omoare între ei încât era cât pe ce să le scape o ocazie de aur care trecea călare pe alături.

Pickerman tocmai sărea de după piatra după care se ascundea, cu intenţia de a-l împuşca în spate pe Steeple, când zări cu coada ochiului o femeie frumoasă trecând la trap pe un cal.

Ceru imediat armistiţiu fluturând cu o mână batista mototolită şi arătând cu pistolul în direcţia femeii frumoase din depărtare, cu cealaltă mână.

Steeple pricepu pe loc planul lui Pickerman.

— Suntem salvaţi! strigă el.

— Ea ar putea fi mana noastră cerească, răspunse Pickerman.

Concomitent, cei doi îşi vârâră armele în pantaloni şi alergară s-o intercepteze. Alergau de le sfârâiau călcâiele.

Abia cotiră în drumul mizerabil, când dădură cu ochii de Adam şi rămaseră încremeniţi.

Steeple ridică mâinile pentru a-i da de ştire bărbatului străin că avea intenţii paşnice. Pickerman îşi şterse fruntea cu batista, dar nu îşi luă ochii de la însoţitorul femeii.

— Aşteaptă, domnişoară! strigă Steeple. Avem o propunere pentru dumneata.

— E pe bani, tună Pickerman.

Genevieve trase de frâu şi opri calul. Adam clătină din cap şi îi spuse să-şi vadă mai departe de drum.

— Nu eşti câtuşi de puţin curios? întrebă ea în timp ce aştepta ca cei doi străini să se apropie.

— Nu, răspunse el.

— A pomenit de bani, spuse ea. Trebuie că stai prost cu banii, iar eu sunt lefteră. Ar fi o prostie din partea mea să nu ascult ce au de spus.

Lui Adam nu-i venea să creadă.

— Nu mai ai niciun ban?

— Nu, eu…

— I-ai dat, nu-i aşa?

— De ce te-ar…

— I-ai dat?

— Păi, da. A trebuit! strigă ea. Dacă ai fi văzut…

Vru să-i vorbească despre perechea întâlnită cu o zi înainte pe drum şi despre situaţia lor disperată, dar Adam nu-i dădu prilejul.

— A trebuit să-i dai? Ai fost jefuită?

— Nu. N-am fost…

— Nu-mi vine să cred…

— Ei aveau mai multă nevoie de bani decât mine, îl

întrerupse ea.

El trase adânc aer în piept să se calmeze.

— Şi cum anume ai de gând să ajungi la Salt Lake?

Ea se întoarse cu spatele la el.

— Fie călare pe iapa mea, fie am s-o vând şi cu banii luaţi pe ea am să-mi cumpăr un bilet pentru diligenţă. M-am gândit la toate, adăugă ea.

— Şi dacă nu obţii destui bani ca să-ţi cumperi bilet?

— Atunci n-am să vând iapa.

— Şi cu mâncarea şi adăpostul şi…

— Adam, e caraghios să te înfurii. Pot oricând să-mi găsesc de lucru, îl asigură ea.

Atenţia îi fu atrasă de Pickerman care gâfâia şi pufăia.

El ajunsese primul, urmat îndeaproape de Steeple. Adam puse instinctiv mâna pe arma din poala lui. Ţeava ei era îndreptată către cei doi.

Ei abia dacă îi aruncară o privire, căci amândoi se uitau vrăjiţi la Genevieve.

Pickerman făcu prezentările, apoi întrebă:

— Ai vrea să câştigi douăzeci de dolari? Steeple îi înfipse un cot în coaste şi zâmbi când auzi geamătul de durere.

— Ai fi putut s-o ai pentru zece, bombăni el. Genevieve se uită la Adam ca să-i vadă reacţia faţă de cei doi.

Expresia feţei lui trăda doar un dispreţ moderat.

Cei doi erau ciudaţi, îşi zise ea, şi complet diferiţi ca înfăţişare.

Unul era înalt şi slab şi părea să aibă probleme cu transpiraţia.

Celălalt era scund şi gras, şi avea o problemă la mers, căci se tot strâmba şi se muta de pe un picior pe altul.

— La ce anume vă referiţi, domnilor? întrebă Genevieve.

Steeple răspunse:

— Vrem doar să-ţi petreci seara asta distrând nişte oameni.

Adam explodă.

— Gata! tună el. Genevieve, plecăm. Cât despre voi doi…

Pickerman ridică mâinile.

— Nu e ceea ce pare. Suntem la mare ananghie, şi dacă doamna nu vrea să ne ajute în mod sigur vom fi spânzuraţi.

Steeple dădu cu putere din cap.

— Eu sunt proprietarul saloon-ului alăturat hotelului lui, spuse el. Am o scenă foarte dichisită şi uneori aducem nume mari care să distreze lumea de pe aici. Amândoi am observat ce glezne frumoase ai, domnişoară, şi sperăm şi ne rugăm ca şi picioarele dumitale să fie la fel de frumoase.

— N-o să-i vedeţi picioarele, se stropşi Adam.

— Tacă-ţi clanţa, Steeple! îl enervezi pe domnul de câte ori vorbeşti. Pickerman se opri ca să-şi şteargă faţa cu batista, apoi spuse: Suntem cu adevărat în pom, domnişoară. Deja am dezamăgit lumea de două ori în ultima lună din cauză că artiştii pe care i-am chemat n-au venit. Acum s-a întâmplat din nou. Am adunat bani şi am chemat-o pe domnişoara Ruby Leigh Diamond să cânte şi să danseze în saloon. Dar ea n-a venit. În vreo oră şi jumătate lumea va începe să între la bănuieli. Îi va apuca furia dacă ea nu apare pe scenă.

— Îmi închipui, aprobă Genevieve.

— Dumneata nu trebuie decât să te dai drept Ruby, o rugă Steeple.

— Ruby Leigh Diamond? Ăsta nu poate fi numele ei adevărat, spuse ea străduindu-se din răsputeri să nu râdă.

— Alice O’Reilly o cheamă în realitate, spuse repede Pickerman.

— Atunci e irlandeză.

— Da, domnişoară, spuse Steeple.

Genevieve zâmbi.

— Eu nu sunt irlandeză. Strămoşii mei au venit din Africa. Sigur aţi observat. Pentru Dumnezeu, doar nu credeţi că cineva va lua de bună ideea că sunt Ruby Leigh Diamond. V-aţi pierdut minţile?

— Îţi cerem scuze, domnişoară, dar nu cred că ai înţeles gravitatea situaţiei în care ne aflăm. O să ne frângem gâtul dacă nu găsim o doamnă drăguţă care să apară pe scenă, se văită Steeple. Nu trebuie să fii Ruby, dacă nu vrei. Îţi putem da un alt nume de scenă. Co zici de Opal sau Smarald?

— Pe mine mă cheamă Genevieve. Ce anume trebuie să fac pe scenă?

— Nu înţelegi? Nu ne pasă ce faci. Eşti foarte drăguţă, şi poate că dacă te învârţi de câteva ori şi începi cu paşi mărunţi înainte şi înapoi lumea va crede că merită banii.

— Eşti gata să o luăm din loc? întreba Adam.

Ea clătină din cap.

— Domnii aceştia par să fie cu adevărat la ananghie. Dacă îi ajut, aş putea să le salvez vieţile.

— Da, domnişoară, exact asta e, spuse Pickerman.

Ei chiar îi era milă de ei, dar o atrăgea posibilitatea de a-şi reface fondurile atât de repede.

Era o propunere ispititoare. Totuşi, exista o dilemă.

— Eu cânt, într-adevăr, dar numai în biserică, explică ea.

— Ea cântă, Pickerman! strigă Steeple. Atunci, asta vei face.

— Ştii să te învârteşti? vru să ştie Pickerman.

Adam clătină din cap. Ea îl ignoră şi întrebă:

— E important învârtitul?

Steeple ridică din umeri.

— Aşa cred, spuse el. Lumea va voi să-ţi vadă gleznele.

Ea se uită la Adam, îi văzu expresia întunecată şi ştiu

că atinsese punctul de fierbere.

— Nu cred că am să mă învârtesc sau am să mă fâţâi pe scenă, dar mi-ar plăcea să câştig optzeci de dolari. Am să cânt pentru suma asta, niciun dolar mai puţin.

Cei doi se înţeleseră din priviri. Steeple întinse mâna şi i-o scutură pe a ei.

— S-a făcut, domnişoară.

— Pot primi banii în avans? întrebă ea.

— Imediat ce păşeşti pe scenă, îi vom da hanii însoţitorului dumitale, spuse Steeple.

— O să vă împuşte dacă nu plătiţi, spuse ea dulce.

Pickerman se întoarse către Adam.

— Nu va trebui să împuşti pe nimeni. Voi plăti.

— Acum tot ce avem de făcut este să ne strecurăm în saloon pe uşa din spate, astfel încât lumea nu va afla că tocmai ai sosit.

— N-am mai fost niciodată într-un saloon, spuse ea.

— Atunci, asta va fi o distracţie pentru dumneata, comentă Pickerman.

Adam ajunse la capătul răbdării.

— Genevieve, pun piciorul în prag! N-ai să cânţi pentru o adunătură de beţivi.

— S-ar putea să fie şi femei, interveni Steeple.

— Ai puţină milă, Adam. Domnii aceştia au nevoie de ajutorul meu.

— Lumea va înţelege dacă îi spunem adevărul, spuse Adam.

— Nu le putem spune că Ruby n-a apărut. Ne vor spânzura, insistă Steeple.

— În Gramby nu aveţi şerif? întrebă Genevieve.

— Ba avem, domnişoară. Dar azi nu e în Gramby. A plecat la Middleton de îndată ce a auzit că banca de acolo a fost jefuită. Cei de acolo nu au, totuşi nevoie de ajutorul lui, căci trei şerifi guvernamentali se îndreaptă într-acolo. Îi vor prinde repede pe spărgători. Oricum, până se va întoarce

şeriful nostru noi vom spânzura în copaci.

— Ai luat banii pe bilete, nu-i aşa? întrebă Adam.

— Da, recunoscu Steeple.

— Atunci daţi-le banii înapoi.

Cei doi se arătară îngroziţi de idee.

— Nu putem face asta, spuse Pickerman.

— E o afacere proastă, interveni Steeple. Adam renunţă să-i facă să fie rezonabili.

Genevieve continuă să se arate compătimitoare.

— Domnişoară Genevieve, ai din întâmplare ceva mic şi drăguţ de purtat pe scenă?

Ea zâmbi.

— Am exact acel lucru.

Capitolul 9

Ea se îmbrăcă în rochia ei preferată de mers la biserică, ce avea culoarea untului proaspăt bătut, şi îşi puse o pălărie cu boruri largi, mănuşi până la încheietura mâinii şi pantofi toate asortate.

Rochia avea mâneci lungi şi îi acoperea gleznele şi gâtul, de aceea întruni aprobarea tot Adam.

Totuşi, el nu fu deloc fericit când o văzu gătită în straiele de duminică. Şi nici Pickerman şi Steeple.

Ei începură s-o roage pe rând să se îmbrace cu altceva.

Adam insistase ca ei să rămână la pensiunea din afara oraşelului, dar nu avuseseră timp să ajungă acolo, astfel că Genevieve se văzu nevoită să apeleze la cabina lui Steeple din spatele scenei, care era, de fapt, o magazie şi îl puse pe Pickerman să stea de pază la uşă, ignorând protestele acestuia precum că încălca un jurământ sfânt intrând în aşezământul duşmanului său.

Adam şi Steeple aşteptau lângă scenă. Când ea ieşi şi îl întrebă pe Adam dacă arăta bine, el scutură din cap şi spuse că avea să aţâţe pofta bărbaţilor apărând într-o astfel de toaletă.

În timp ce Steeple o implora să-şi suflece măcar mânecile, Adam înaintă, îi ridică bărbia şi îi încheie doi nasturi de sus.

Ea ştia că el era furios că nu fusese în stare s-o facă să se răzgândească.

El ştia că ea era nervoasă, pentru că o simţea tremurând.

— Nu e prea târziu să plecăm, şopti el.

Ea încercă să zâmbească.

— Sunt puţin nervoasă, recunoscu.

El o înconjură cu un braţ, dar rezistă tentaţiei s-o scuture până îi venea mintea la cap.

— Atunci, să plecăm. Tu n-ai ce căuta într-un saloon. Eşti prea rafinată pentru un asemenea loc.

Ea se gândi că era drăguţ că îi spunea asta.

— Chiar sunt? întrebă.

— Să mergem.

Ea clătină din cap.

— E vorba de treizeci de dolari. Ţi-aş putea da înapoi ce îţi datorez.

— Nu îmi datorezi nimic.

— Te-am făcut să-i dai banii familiei Meadows, ţii minte?

El se aplecă pentru a-i auzi şoaptele prin larma ce se iscase de cealaltă parte a scenei.

— Am dat pentru că am vrut să dau, nu m-ai făcut tu.

— Pentru Dumnezeu, nu-i acum timpul să vă şuşotiţi la ureche nimicuri dulci. Avem o treabă de rezolvat! strigă Steeple.

— Publicul pare… neliniştit, spuse ea.

— Nu e public, e o adunătură de oameni de rând, se

stropşi Adam.

Steeple o luă pe Genevieve de braţ.

— Dacă el o să-ţi dea drumul, am să-ţi arăt unde trebuie să aştepţi.

O trase de lângă Adam şi o duse în stânga scenei, după cortina de catifea roşie.

Zgomotul mulţimii era asurzitor.

Mândria o împiedica să-şi ridice fustele şi să o ia la fugă. Îşi dăduse cuvântul şi trebuia să şi-l ţină. Încercă să se uite la public, dar Steeple se aşeză repede în faţa ei.

Mulţimea devenea tot mai neliniştită. Toţi începuseră să scandeze numele lui Ruby Leigh Diamond şi să bată cu pumnii în mese.

Aruncau cu sticle de whisky goale în pereţi şi pe scenă.

Zgomotul era înspăimântător.

— Par… nerăbdători, spuse Genevieve.

— Ruby… Ruby… Ruby, scanda mulţimea.

— Încă nu le-ai spus că Ruby nu e aici? întrebă tăios Adam.

— Am să le spun acum, promise Steeple. Se întoarse spre Genevieve. După ce te prezinţi, orchestra va începe să cânte şi dumneata ieşi pe scenă.

— Stai puţin! strigă ea când el dădu să plece. Ce va cânta?

Steeple zâmbi.

— Păi, nimeni nu ştie. Elvin va cânta ceva la pian, iar cei doi violonişti pe care i-am angajat îşi vor da seama şi se vor lua după el cât ai bate din palme.

— Dar care e cântecul?

— E important asta?

— Da.

El o bătu uşor pe braţ.

— O să fie bine. Foarte bine, îi promise.

Genevieve avea un nod în stomac.

Se gândi că s-ar fi putut să se înverzească.

Îndrăzni să se uite pe furiş la public şi îi păru rău imediat.

De balconul de deasupra atârnau doi bărbaţi, şi amândoi turnau sticle de lichior pe mulţimea gălăgioasă de dedesubt.

Ea sări înapoi şi se prăbuşi la pieptul lui Adam.

— Oh, vai de mine! şopti ea.

Adam nu simţise în viaţa lui o frustrare atât de acută.

De ce trebuia să fie Genevieve atât de încăpăţânată?

Nu ştia ea că imediat ce mulţimea afla că Ruby nu avea să danseze avea să facă praf localul?

— Tot mai ţii să faci prostia asta?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, Pickerman veni în fugă.

— Ar fi mai bine să ieşi în faţă, îi spuse el lui Steeple. Fargus se leagănă cu candelabrul tău, iar şaşiul de Harry încearcă să-l prindă cu lasoul. Amândoi sunt beţi pulbere.

Adam se întinse peste umărul lui Genevieve şi îl înhăţă pe Steeple de guler.

— Dacă cineva se apropie de ea cât timp e pe scenă, îl împuşc. Ai priceput?

Steeple dădu cu putere din cap şi apoi ieşi pe scenă.

Genevieve îşi ţinu respiraţia aşteptând reacţia mulţimii la aflarea veştii că Ruby nu venise.

Steeple îşi ridicase ambele mâini şi făcea semn mulţimii să tacă. Urmă un şâşâit.

Fargus dădu drumul candelabrului şi ateriză pe masa la care se aşeză apoi.

Şaşiul Hary aruncă lasoul şi luă loc lângă prietenul lui.

Scoase un râgâit zgomotos. Mulţimea izbucni o râs, dar se potoli iar când Steeple îi făcu semn.

— Hei, oameni buni, v-am spus că domnişoara Ruby Leigh Diamond o să danseze astă seară…

Se opri brusc. Mulţimea se aplecă în faţă şi aşteptă cu

speranţă ca el să continue.

Timp de un minut, Steeple nu mai scoase o vorbă.

Stătea pur şi simplu în mijlocul scenei, foindu-se înainte şi înapoi de pe un picior pe altul, zâmbind auditoriului şi cântărindu-l.

Auditorul se uita chiorâş la el. Secundele treceau, şi singurul sunet ce se auzea era scârţâitul pantofilor noi ai lui Steeple.

Publicul deveni curând nerăbdător.

Un murmur de nemulţumire începu din fundul saloonului şi, asemeni unui val, prinse forţă în timp ce înainta.

Exact când Fargus se întorcea spre candelabru şi prietenul său întindea mâna după lasou pe faţa lui Steeple apăru un zâmbet.

— V-am promis-o pe Ruby Leigh Diamond tună el. Şi iat-o!

Cu o fluturare a mâinii, se închină adânc în faţa lui Genevieve, se îndreptă şi îi dădu lui Elvin semnalul să înceapă să cânte la pian.

Apoi o rupse la fugă în cealaltă parte a scenei de parcă era urmărit de trăsnete. Se ghemui după cortină, dar trase cu ochiul să vadă reacţia mulţimii.

Pickerman trânti treizeci de dolari în palma lui Adam, îi aruncă lui Genevieve o privire plină de milă şi o îmbrânci pe scenă, apoi fugi să-şi găsească un loc în care să se ascundă.

Adam îl fulgera cu privirea pe Steeple.

— Am să-l omor pe fiul ăla de că…

Ea îl întrerupse.

— Asta o să fie o aventură, şopti ea, apoi îşi îndreptă umerii, se sili să zâmbească şi intră cu paşi mari pe scenă.

Adam merse cu ea, apoi se îndepărtă, însă doar atât cât să poată fi văzut de toată lumea. Îşi ridică agale puşca, puse degetul pe trăgaci şi ochi butoiul din mijlocul mulţimii.

Primul bărbat care îndrăznea să scoată o singură

vorbă de dezamăgire cu privire la faptul evident că Genevieve nu era Ruby avea să fie împuşcat.

Dacă arma nu era suficient de ameninţătoare, expresia feţei lui era.

Arăta prost dispus şi tare dornic să apese pe trăgaci.

Însă cum se dovedi, măsurile lui de precauţie fură inutile.

Genevieve tăie răsuflarea bărbaţilor. Apariţia ei îmbrăcată în cele mai bune haine de duminică îi lăsă fără glas.

Se holbau şi înghiţeau în sec. Elvin se opri din cântat, vioriştii lăsară arcuşurile jos şi, la fel ca toţi ceilalţi, se uitau cu gura căscată de stupefacţie la femeia de pe scenă.

Ea era copleşită de emoţie.

Era mai bine ca unele aventuri să fie lăsate neîncercate, îşi zise ea înnebunită. Fusese nebună să facă asta. Adam avea dreptate.

Era o prostie. Se întoarse să plece şi îl văzu stând pe scenă cu ea, cu puşca ridicată şi gata să tragă şi cu o expresie pe faţă care i-ar fi făcut să ţipe pe cei fricoşi.

El nu avea să lase să i se întâmple nimic rău. Zâmbetul i se lărgi şi se întoarse iar cu faţa la public.

Genunchii îi tremurau, avea un nod în gât dar singurul lucru la care se putea gândi era că Adam o apăra.

Era de mirare de ce îl iubea pe acest bărbat?

Ceva mirosea urât. Era duhoarea de whisky care o înconjura.

Se uită dintr-o parte în alta şi văzu toate sticlele goale îngrămădite pe mese şi pe podea.

Auditoriul ei era beat, ruşine să le fie, şi se simţi dintr-o dată mult prea dezgustată ca să mai aibă emoţii.

Mulţimea depăşea în sfârşit surpriza iniţială. Unii bărbaţi îi zâmbeau, alţii se încruntau.

Ea nu era deloc ceea ce aşteptaseră, dar înainte ca vreunul din ei să apuce să facă scandal privitor la

înşelătoria lui Steeple, Genevieve începu să cânte.

Din acel moment, îi avea în palmă.

Adam n-ar fi crezut dacă n-ar fi văzut cu ochii lui. În câteva minute, ea îi transformase din nişte mocofani beţi în bebeluşi care zâmbeau prosteşte.

Ea alesese unul din cântecele pe care le cântase în biserică, „Veniţi voi păcătoşi, săraci şi nevoiaşi”.

Versurile se potriveau perfect auditoriului. Glasul ei frumos şi vibrant mângâie mulţimea şi îmblânzea fiara din fiecare.

Unul câte unul, bărbaţii îşi împinseră la o parte paharele de whisky. Alţii îşi scoaseră batistele şi îşi şterseră ochii de lacrimi.

Când cântecul ajunse la sfârşit, toată lumea plângea. Adam se trase în umbră şi coborî puşca.

Îi venea să râdă de cât de bizară era reacţia lor, dar nu îndrăznea de teamă că sunetul ar fi destrămat starea colectivă din saloon.

Fireşte, ştia de ce alesese ea cântecul ăla. Voia să-i facă pe bărbaţi de ruşine şi, după cum li se scuturau umerii şi capetele, era clar că reuşise.

Al doilea cântec se numea „Maică sfântă, roagă-te pentru mine” şi atinse o coardă şi mai emoţională a mulţimii.

Steeple intră în panică de cum văzu că nimeni nu mai cumpăra sau nu mai bea lichiorul lui scump.

Începu să se agite ca să-i atragă atenţia lui Genevieve, iar când ea se uită înspre el, dădu din mâini şi pocni din degete sugerându-i astfel să înviioreze atmosfera.

Atunci Adam râse. Pur şi simplu nu se mai putea abţine. Genevieve îi zâmbi lui Steeple şi începu să cânte un cântec despre moarte şi izbăvire şi păcătoşi care în sfârşit vedeau bucuria şi îşi schimbau obiceiurile proaste.

Adam bănuia că ea inventa versurile pe măsură ce cânta, pentru că vorbele nu rimau, dar se părea că era

singurul care observa acest lucru.

Steeple îşi smulgea părul de disperare gândindu-se la câţi bani pierdea din cauză că ea nu coopera.

Făcu încă o încercare să o determine să cânte ceva mai vioi.

El îl ignoră. Unul din bărbaţi strigă cu glas plângăreţ, rugând-o să mai cânte o dată cântecul cu maica sfântă.

Steeple clătină din cap înnebunit, însă ea nu putu refuza rugămintea şi cântă din nou acel cântec sfâşietor.

Când termină, oamenii băteau din palme şi plângeau, iar Harry Steeple izbucni în lacrimi.

Ea simţea că gâtul începea să i se usuce, şi se hotărî să mai cânte un ultim cântec şi apoi să plece.

Îşi revărsă tot sufletul în cântecul dulce şi înălţător care fusese preferatul tatălui ei, iar auditoriul reacţionă la melodie şi la versuri la fel cum reacţionase el. Ţinea ritmul bătând din palme şi din picioare.

Ea tocmai lua nota înaltă din ultimul vers când observă uşile salonului deschizându-se. Trei bărbaţi îşi croiau drum înăuntru.

Unul din ei era Ezekiel Jones.

Ea îngheţă. Se opri din cântat atât de brusc de parcă glasul i-ar fi fost retezat la mijlocul notei de o sabie.

Tresări, privirea i se încrucişă cu cea a lui Ezekiel, şi înţepeni de tot.

Se uita în ochii scăpărători ai diavolului însuşi, însă nu se putea mişca, nu putea pleca. Teama o paraliza.

Strânse pumnii şi rămase acolo, uitându-se cum Ezekiel îşi făcea loc prin mulţime. Îşi tot spunea să fugă, să fugă, şi în cele din urmă gândul iată îi învinse stupoarea şi se întoarse spre Adam şi începu să alerge spre el, dar la fel de brusc se opri.

El văzu panica din ochii ei, făcu un pas spre ea şi, în acelaşi timp ridică puşca şi trecu în revistă auditoriul căutând ameninţarea.

Ea clătină din cap.

Nu, nu putea merge la el. Nu putea să-l pună într-un asemenea pericol.

Şacalii se apropiau de ea, şi el ar fi încercat s-o apere. Nu putea să rişte ca Adam să fie rănit, şi ştia în mod sigur că Ezekiel era în stare să-l omoare.

Cutremurându-se puternic, se întoarse către Steeple şi alergă într-acolo.

Pălăria îi zbură pe scenă. Steeple încercă să o înhaţe când trecu pe lângă el, dar ea fu prea rapidă şi el prea surprins de plecarea ei bruscă.

Coburul ei era pe scaunul de lângă magazia cu provizii. Îl trase în braţe în fugă.

Ieşi pe uşa din spate în alee, o luă într-o parte apoi în cealaltă în timp ce încerca să îşi amintească în ce direcţie era grajdul.

Adam năvălea pe uşă când ea se hotărî şi o luă la fugă.

El o strigă şi ştiu că ea îl auzi pentru că ezită înainte de a dispărea după colţ.

Ea se îndreptase spre strada principală, şi el era convins că fugea spre grajd să-şi ia calul şi să părăsească oraşul. Porni după ea, dar chiar când ajunse în alee, auzi scârţâitul uşii din spatele a saloon-ului, şi se ascunse rapid după un morman de lăzi.

Cineva din acea mulţime o îngrozise, şi era hotărât să afle cine şi de ce.

Nu-l îngrijora că Genevieve avea să se îndepărteze de el, pentru că dacă ea părăsea oraşul, totuşi, avea să-i dea uşor de urmă la lumina lunii.

Răbdarea îi fu repede răsplătită. Trei din cei mai urâţi şi mai fioroşi bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată trecură ţanţoşi pe lângă el.

Doi dintre ei erau înalţi şi masivi, şi curând deveni evident faptul că primeau ordine de la bărbatul mai scund

şi mai îndesat îmbrăcat ca un om de stat la o înmormântare.

Adam ghici că haidamacii erau în slujba filfizonului.

Când bărbatul se opri la intrarea în alee şi îşi aprinse un trabuc, ceilalţi doi se opriră şi ei să-l aştepte.

— Vreţi să o urmăresc, domnule reverend? întrebă cel mai înalt din cei trei.

— Nu e nevoie să ne grăbim, răspunse reverendul cu un puternic accent sudist. Căţeaua nu va mai fugi de mine de data asta. Am pus mâna pe ea, slavă Domnului. Ţi-am spus, Herman, că Dumnezeu îmi va arăta calea.

— Da, domnule reverend, mi-aţi spus.

Herman înaintă în bătaia lunii şi Adam putu să îl vadă la faţă. Avea fruntea bombată şi nasul strâmb, iar urmele unei cicatrici trădau nişte bătăi cu cuţitul.

Arăta exact ca un criminal, ceea ce de fapt şi era, şi tovarăşul său la fel.

— Ce vreţi să facem eu şi Lewis dacă ea refuză să meargă înapoi la dumneavoastră? întrebă Herman.

Înainte ca reverendul să răspundă, Lewis făcu un pas înainte.

— O să vreţi să-i dăm o lecţie? întrebă el nerăbdător.

— Aşa cred, cârâi reverendul. Haideţi, băieţi. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Adam auzise destul.

Îi urmă în linişte pe cei trei până ce trecură de saloon şi hotel, apoi el o luă pe scurtătură şi scurtă distanţa până la grajduri cu mai mult de jumătate.

Se strecură înăuntru fără zgomot şi zăvorî uşile după el.

O auzi pe Genevieve înainte de a o vedea. Ea scâncea în surdină în timp ce încerca să pună şaua pe iapă.

— Pleci undeva? întrebă el tărăgănat.

Ea sări de un cot şi scoase un ţipăt puternic.

Se răsuci şi-l văzu chiar în spatele ei. Simţi că inima îi

explodează.

— M-ai speriat.

— Erai deja speriată.

O dădu blând la o parte şi preluă sarcina de a-i înşeua iapa.

Lucra repede şi în linişte. Ea îşi luă sacul de dormit şi rămase cu el în braţe, aşteptând ca Adam să-i ceară o explicaţie.

El nu scoase o vorbă. Când termină se întoarse spre ea, văzu sacul de dormit şi îi sugeră să renunţe la el.

— Doamne sfinte, nu! strigă ea.

El nu avea timp să se certe cu ea.

— Atunci leagă-l după şa.

El intră în boxa alăturată şi îşi înşeuă repede armăsarul.

— Nu poţi veni cu mine, spuse ea cu hotărâre.

— Ba pot, răspunse el pe un ton care dovedea mai mult decât încăpăţânare.

— Te rog să mă asculţi. Nu poţi veni cu mine acum. Ai putea să fii rănit.

— Dar tu?

— Nu vreau să vii cu mine.

— Foarte rău.

— Adam, te rog. Te implor. Pleacă acum.

— Nu, se răsti el. Rămânem împreună. Sunt nerăbdător să o iau din loc. Nu pot să mai aştept să-mi spui iar că n-ai nicio problemă. Asta mi-ai spus, nu-i aşa, Genevieve?

Ea lăsă capul în jos.

— Ştiu că eşti supărat pe mine

— Nu, nu sunt supărat. Am depăşit faza de supărare.

Ea dădu să spună ceva, dar el îi făcu semn să tacă.

Cineva împingea cu putere uşile. Genevieve se întoarse către zgomot, dar Adam o înhăţă fără blândeţe şi o împinse n spatele lui într-un colţ al grajdului. Îşi luă puşca,

ţinti şi aşteptă.

Uşile fură sparte şi Herman năvăli în grajd. Lewis era chiar în spatele lui.

Cei doi o luară fiecare în câte parte a grajdului, scrutând întunericul.

Intră şi Ezekiel Jones.

— Vai ce întuneric e aici! Unde te ascunzi, fată? Ştiu că eşti aici. Poate ar trebui să aprind felinarul şi să arunc o mică privire, întotdeauna mi-a plăcut să mă joc de-a v-aţi ascunselea când eram flăcău.

Adam o simţi pe Genevieve tremurând. Ea încercă să iasă din spatele lui, el o împiedică înghesuind-o şi mai tare în colţ. Cei doi însoţitori ai lui Ezekiel se apropiau. Ezekiel aştepta lângă uşă.

— Oriunde ai fi, ieşi afară, strigă el cu glas iritat. Eşti speriată, fată? Ar trebui să fii speriată. Nimeni nu-l supără pe Ezekiel Jones fără să îndure mânia Domnului.

— Ne trebuie puţină lumină aici! strigă Lewis.

Ezekiel aprinse un băţ de chibrit. În tăcerea deplină, fosforul făcu un zgomot ca de explozie.

Ezekiel aprinse un felinar şi îl lăsă să se balanseze înainte şi înapoi în cârligul lui, apoi se întoarse şi închise uşile grajdului.

— Nu vreau să vină cineva să ne deranjeze, spuse el tărăgănat. Şi nu mai vreau să-mi scapi, domnişoară Genevieve. Aici nu sunt ferestre pe care să ieşi, nu-i aşa?

Herman intrase în boxa alăturată lor şi capul lui apăru brusc deasupra despărţiturii. Era ochi în ochi cu Genevieve.

Ea nu avu timp să strige în semn de avertizare, dar nici nu fu nevoie.

Adam îl zări în aceeaşi clipă cu ea, şi se dovedi mult mai rapid decât celălalt lovindu-l puternic în cap cu patul puştii. Herman păru surprins, apoi dădu ochii peste cap şi căzu greoi la podea. Zgomotul îl aduse în fugă pe Lewis. Rămase încremenit în loc de îndată ce văzu puşca aţintită

asupra lui.

Ezekiel înaintă agale, cu pistolul în mână. Expresia feţei îi deveni dură când dădu cu ochii de Adam, dar imediat încruntarea îi fu înlocuită de un zâmbet.

— Cine eşti, domnule? întrebă el.

— Nu te interesează, răspunse Adam.

— Am treabă cu femeia din spatele tău, dar nu vreau să mă cert cu tine. Dacă mi-o dai, poţi pleca, şi nu ţi se va întâmpla nimic.

— Nu plec nicăieri, iar tu nu te apropii de ea.

— Am să te răsplătesc.

— Nu.

Ochii lui Ezekiel erau plini de ură în timp ce se uitau la Adam. Glasul lui îşi pierdu nota de domn când vorbi din nou.

— Aperi o infractoare şi o păcătoasă. Te-a atras în mrejele ei înşelătoare, nu-i aşa?

Genevieve îşi făcu loc şi apăru lângă Adam.

— Tu eşti infractor, nu eu! strigă ea.

Ezekiel îndreptă un deget spre ea.

— Jezebel! răcni el.

— Cine dracu’ eşti? întrebă răstit Adam. Şi ce vrei de la Genevieve?

Ezekiel pufni ca un cocoş.

Îşi apucă reverul hainei cu o mână şi luă o mină de parcă poza.

— Sunt reverendul Ezekiel Jones, anunţă el cu importanţă. Iar ea are ceva ce îmi aparţine.

— N-am nimic care îţi aparţine.

— Dumnezeu te va pedepsi pentru că minţi, fată.

— Cum îndrăzneşti să te numeşti predicator? Nu eşti decât un hoţ ordinar.

— Draga mea, persoana mea n-are nimic ordinar.

Se uită din nou la Adam, mimă remuşcarea şi spuse:

— Ca şi Sfântul Petru, şi eu am fost păcătos înainte de

a mi se arăta lumina. Îmi vreau banii înapoi, adăugă el cu un mârâit.

— Banii tăi nu-s la mine! strigă Genevieve.

Lewis făcu un pas înainte. Adam trase în pământ, la picioarele lui. Sărind înapoi, Lewis fu cât pe ce să-l dărâme pe Ezekiel.

Reverendul îl împinse la o parte.

— Ea mi-a luat patru mii de dolari.

— Ba nu, insistă ea. Nu ţi-am luat niciun ban.

— Minte! tună Ezekiel.

— Adam, tu mă crezi, nu-i aşa?

— Ai auzit-o pe doamna. Dacă ea spune că nu i-a luat, atunci nu i-a luat. Acum cară-te de aici înainte să-mi pierd răbdarea şi să-ţi trag un glonte în preţiosul tău fund.

Ezekiel rămase pe poziţie.

— Nu înţelegi că te-a orbit să nu vezi adevărul? E o păcătoasă, îţi spun, şi o să te ia în iad cu ea dacă nu asculţi ce-ţi spun eu.

— De ce să nu ne supunem legii şi să-l lăsăm pe şerif să decidă cine spune adevărul, sugeră Adam.

— Nu! se răsti Ezekiel. Nu e nevoie să apelăm la lege.

— Chiar aşa?

— Trecutul meu păcătos încă mă urmăreşte, mărturisi Ezekiel. Se străduia din greu să arate spăşit şi eşua lamentabil. Altfel, aş fi dat fuga la şerif. Dumnezeu îmi e martor că aş fi făcut-o.

— Cară-te de aici! îi ordonă Adam.

Ezekiel se depărta.

— Povestea asta nu s-a terminat! şuieră el. Lewis încercă să ajungă la prietenul său care zăcea inconştient, dar Adam nu-l lăsă.

— Lasă-l şi şterge-o, îi ordonă el.

Ezekiel deschise uşa grajdului.

— Pun eu mâna pe tine, fată! urmă el. Ştiu încotro te îndrepţi şi îţi spun de acum că n-ai să ajungi în veci acolo.

Ziua judecăţii e aproape.

Apoi dispăru în întuneric. Lewis o şterse după el.

Genevieve se rezemă de perete, epuizată şi uşurată.

Adam nu o lăsă să se relaxeze.

— Trebuie să o întindem de aici înainte ca ei să-şi dea seama cât e de uşor să ne prindă într-o ambuscadă. Repede, Genevieve. Ah, la dracu', acum ce faci?

Ea se aruncase în braţele lui şi izbucnise în lacrimi.

— Îţi mulţumesc că m-ai crezut.

El îşi permise să o ţină în braţe o clipă. O strânse tare, se aplecă şi o sărută pe frunte. Apoi o dădu la o parte.

— Să mergem, iubito.

Ea îşi şterse lacrimile de pe faţă cu dosul mâinilor şi rămase în loc zâmbind şi uitându-se ameţită la el.

— Acum ce mai e? întrebă el ursuz.

— Mi-ai spus iubito.

— Da, ţi-am spus. Acum, mişcă-te.

El încercă să o ridice în şa, dar ea se dădu înapoi.

— Sacul meu de dormit, explică ea.

Se întoarse şi îl luă din colţul boxei unde îl lăsase, dar Adam fu mai rapid.

El îl înhăţă de un capăt şi îl azvârli sus pe cal, după şa.

Atunci îngheţă şi se uită nevenindu-i să creadă cum o bancnotă de o sută de dolari plutea încet din sacul de dormit spre podea. Bancnota ateriză la picioarele lui.

Se holbă la ea câteva secunde bune, apoi se aplecă să o ridice.

Nu-i spuse o vorbă lui Genevieve, şi faţa lui trăda doar o curiozitate uşoară în timp ce se întorcea să se uite iarăşi la sacul de dormit înainte ca ea să-şi dea seama ce făcea el, Adam dezlegă frânghia ce ţinea sacul strâns şi îl desfăcu.

Sute de bancnote se revărsară la picioarele lui, formând o grămadă de bani.

Era destul de sigur că ştia câţi erau, dar se hotărî să

afle oricum cantitatea exactă.

Privirea lui se îndreptă încet spre a ei.

— Patru mii? întrebă el liniştit.

Ea clătină din cap.

— Aproape cinci. Patru mii şapte sute trei dolari, ca să fiu precisă.

— Banii lui Ezekiel, presupun. Glasul lui scăpăra de mânie.

Era atât de furios pe ea că abia putea să vorbească, totuşi, nu putu să nu vadă că ea nu arăta câtuşi de puţin vinovată sau spăşită. Nu părea nici măcar îngrijorată.

— Vrei să-mi explici, Genevieve?

Ea îşi petrecu braţele în jurul taliei.

— Nu i-am furat lui Ezekiel banii.

El se uită la mormanul de bani şi apoi iarăşi la ea. Dovada era zdrobitoare.

— Adam.

— Ce este?

— Mă vei crede.

Capitolul 10

Din clipa în care o cunoscuse, ea nu făcuse decât să mintă, sau aşa se părea, şi nu avea niciun motiv să creadă că acum spunea adevărul. Şi totuşi o credea.

Fie era cel mai credul bărbat din lume, fie era nebun de legat. O credea pur şi simplu.

Ea nu era hoaţă.

De aceea, trebuia să existe o explicaţie logică a faptului că avea la ea toţi acei bani şi imediat ce aveau să aibă timp, avea să-i ceară să-i spună totul.

Nu mai vorbi cu ea până nu îşi instalară aşa-zisa tabără la vreo douăzeci de mile de Gramby.

Îi ceru să aprindă focul în timp ce el se ducea să vadă dacă erau urmăriţi.

Când se întoarse, ea întinsese sacii de dormit şi pusese la fiert pe foc o crăticioară de cafea.

Ea aşteptă până când el termină de mâncat, pentru a aborda subiectul care era sigură că avea să-i provoace o indigestie.

— Nu cred că e o idee bună să ţin banii în săculeţul meu pentru că ăsta e primul loc în care îi va căuta Ezekiel.

— Să sperăm că nu va ajunge suficient de aproape ca să-i caute.

Se uită în jur.

Ţinea minte că lăsase săculeţul lângă sacii lor de dormit, dar acum nu mai era acolo.

— Ce-ai făcut cu banii?

Ea arătă spre un bolovan aflat la vreo cincisprezece metri de ei.

— Am ascuns săculeţul după piatra aia, sub nişte tufe.

El se aşeză lângă ea şi puse pe foc câteva vreascuri. Ea îi oferi un măr, şi când el clătină din cap îl puse în poală.

— Ai putea să spui dacă Ezekiel ne urmăreşte sau nu?

— Nu, răspunse el. S-a înnorat deja. Dacă ne urmăreşte, o să aibă de furcă să ne vadă urmele.

— Nu va vedea fumul focului nostru?

— Pe ceaţa asta? Nu, nu-l va vedea.

— De ce e atâta umezeală aici?

— Suntem aproape de cascada Juniper. Genevieve, ce-a fost în capul tău să cari atâţia bani cu tine. Doamne sfinte, i-ai lăsat în grajd, cu caii.

— Nimeni nu fură un sac de dormit vechi. Erau mai în siguranţă acolo decât în saloon.

El încercă să-şi păstreze calmul.

— Cred că ar fi bine să începi să explici. Dacă n-ai furat banii de la Ezekiel, de unde îi ai?

— Oh, ba de la el i-am luat, fii sigur.

El rămase cu gura căscată.

— Ce-ai spus?

Ea îi puse o mână pe genunchi într-o încercare de a-l calma.

— Nu te înfuria până nu auzi totul. E drept că am luat banii de la Ezekiel, dar ei n-au fost niciodată ai lui. Cred că s-ar putea spune că i-am furat de la un hoţ. Da, exact asta am făcut.

— Ia-o de la început şi încearcă să vorbeşti logic.

— Nu pot să sufăr când te răsteşti la mine în felul ăsta.

— Vorbeşte, Genevieve.

Nerăbdarea lui o irita. Puse mărul înapoi în traistă şi îşi adună mâinile în poală.

— Am fost trasă pe sfoară, la fel ca toţi ceilalţi. Ţin minte că ţi-am spus că mergeam la aceeaşi biserică la care mergea şi mama ta şi că eram în cor. O dată pe an, venea în parohie un grup de predicatori şi predicatorul nostru îl alegea pe unul dintre ei să ţină predica. Într-o astfel de ocazie, a vorbit reverendul Thomas Kerriman. Ne-a cerut ajutorul şi ne-a spus că avea să conducă un grup mare de familii pentru a se stabili într-o aşezare din Kansas. Familiile erau tare nevoiaşe, Adam. Nu aveau bani, nici haine, nici mâncare, însă voiau să o ia de la început şi să-şi croiască o nouă viaţă. Reverendul Kerriman era Moise al lor.

— Era ca Ezekiel Jones?

— Oh, nu, era exact opusul lui. Îl cunoşteam pe Thomas dinainte de a deveni predicator. Am crescut împreună în aceeaşi parohie, şi ştiam sigur că era un om bun şi decent. El n-ar fi tras pe sfoară pe nimeni.

— Deci ce s-a întâmplat?

— În ziua aceea era şi Ezekiel printre noi. A făcut un pas înainte şi i-a promis lui Kerriman că el avea un mod sigur de a-l ajuta. A arătat spre cor şi a spus că, dacă membrii erau de acord, el avea să ne ducă din oraş în oraş

ca să cântăm, şi toate donaţiile aveau să meargă pentru cauza lui Kerriman. M-a arătat pe mine şi a spus că singură vocea mea avea să garanteze donaţii mari.

— Ai o voce frumoasă, Genevieve.

— Mulţumesc. Tata spunea că Dumnezeu ne dă fiecăruia un talent anume şi depinde de noi dacă îl folosim în slujba binelui sau a răului. La vremea aceea n-am înţeles ce însemna asta. Acum înţeleg.

— Din cauza lui Ezekiel?

— Nu, din cauza mea. L-am lăsat să-mi sucească minţile cu complimentele lui. Mi-a plăcut că am fost remarcată, Adam, şi am început să visez la renume şi la averi. M-a atras uşor în planul lui. Pe atunci eram plină de mine, şi Ezekiel îmi alimenta mândria. Mi-e foarte ruşine de persoana care am devenit. M-am purtat ca un copil răsfăţat. Faima mi s-a urcat la cap şi n-a trecut mult până când am rămas cu doar o prietenă în cor – Lottie.

— Femeia care ţi-a trimis telegrama.

— Da.

— Deci aţi mers din oraş în oraş cântând şi colectând bani.

— Da. Ezekiel devenea tot mai poruncitor.

Nu aveam voie să merg nicăieri singură sau cu prietena mea. A angajat oameni să ne păzească.

— Pe Lewis şi Herman?

— Da. Ezekiel mi-a spus că ei mă apărau, iar mie îmi era mai frică de ei decât de cei de care mă apărau. Continuam să mă agăţ cu încăpăţânare de visul meu de a deveni renumită, apoi s-a întâmplat ceva şi am văzut cât de găunoasă şi pustie devenise viaţa mea.

— Ce s-a întâmplat.

— A murit mama, iar eu nici măcar nu am ştiut de asta decât după două săptămâni de la înmormântare. Cântam la Birmingham, şi o prietenă a bătut tot drumul ăla ca să-mi spună. Mai târziu am aflat că ea îi trimisese o

telegramă lui Ezekiel când mama se îmbolnăvise, dar el nu mi-a dat-o. N-am să mi-o iert niciodată, şi nici pe el.

— Dacă n-ai ştiut…

— Trebuia să fi ştiut, şopti ea. Trebuia să mă fi dus mai des acasă s-o văd, dar eram atât de prinsă de visele mele încât am uitat care era cel mai important lucru pe lume.

— Familia.

— Da, familia.

— Te-ar fi lăsat Ezekiel să pleci?

— Nu, dar aş fi putut găsi o cale.

El o cuprinse pe după umeri şi o trase lângă el.

— Şi tatăl tău?

— El a murit cu un an înaintea mamei.

Adam oftă.

— Înţeleg de ce vrei să te duci la Paris. Bunicul tău e singura rudă care ţi-a mai rămas, nu-i aşa?

— Nu ţi-am spus chiar adevărul despre bunicul. E la Paris…

— Dar?

— A murit demult. Mă duc acolo să mă închin la mormântul lui.

— De ce m-ai lăsat să cred că e în viaţă?

— Dacă ai fi ştiut că sunt singură pe lume, ţi-ar fi fost milă de mine, şi eu nu voiam asta.

Tandreţea din ochii lui o făcu să vrea să se ghemuiască în poala lui şi să se agaţe de el. Rezistă ispitei, şi spuse:

— O mulţime de oameni sunt singuri, aşa că nu te mai uita în felul ăsta la mine. Vrei sau nu să auzi şi restul poveştii?

— Da, vreau.

— Când am auzit că mama murise, am vrut să mă duc acasă, şi atunci Ezekiel a început să mă încuie în camera mea. L-am auzit spunându-i lui Lewis că eu eram bonul lui

de masă. A fost o perioadă oribilă. Şocul de a-mi fi pierdut mama m-a trezit la realitate. Am ştiut că urmăream un vis prostesc şi că nu voiam faimă şi avere. Mă tot gândeam la tata şi la ce îmi spusese el privitor la talent. Alegerea depindea de mine. M-am hotărât să cânt pentru bani numai dacă avea să fie absolut nevoie.

— În saloon ai cântat pentru bani.

— Da, dar am făcut-o de nevoie, nu din vanitate, şi am cântat numai cântece religioase. Ne trebuiau bani pentru mâncare şi adăpost.

— Aveai aproape cinci mii de dolari.

— Dar nu sunt banii mei. Ei aparţin reverendului Kerriman şi familiilor lui.

El dădu din cap în semn că a înţeles.

— Povesteşte-mi cum ai reuşit să iei banii de la Ezekiel.

— Într-o după-amiază când ne aflam în New Orleans, eu stăteam în grădina unei frumoase biserici vechi şi s-a întâmplat să-l văd în curte pe Thomas. Vorbea cu Ezekiel, şi mi-am dat seama cât era de supărat. Ezekiel nu era deloc supărat. Râdea şi îşi bătea joc de Thomas.

— Unde era paznicul tău?

— În ziua aceea mă păzea Lewis. L-am lăsat să mă încuie în camera mea şi apoi am şters-o.

— Pe fereastră.

— Da, am ieşit pe fereastră şi am fugit înapoi în curte. L-am auzit pe Ezekiel lăudându-se că adunase peste patru mii de dolari şi că nu avea de gând să-i dea lui Thomas un cent.

— Şi Thomas ce a făcut?

— A ameninţat că se duce la autorităţi şi pe Ezekiel l-a apucat furia. I-a spus că îl omoară dacă spune cuiva un cuvânt. La început Thomas nu l-a crezut, dar Ezekiel i-a spus că mai omorâse până atunci şi că era în stare să omoare din nou. Lewis şi Herman au început să-l bată pe

Thomas. El a căzut la pământ, şi atunci Ezekiel a început să dea cu picioarele în el. Eram atât de îngrozită pentru el încât nici n-am putut să ţip. Am alergat înspre ei ca să-i fac să nu-l mai lovească, dar nişte oameni mi-au luat-o înainte. Lewis şi Herman au fugit. Ezekiel nu a fugit. Arogant ca întotdeauna, s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în biserică.

— Şi atunci te-ai decis să-i furi bani, nu-i aşa?

— Da. M-am dus în camera lui şi i-am găsit imediat sub saltea. Prostul dormea pe ei în fiecare noapte. I-am pus într-un săculeţ şi apoi am plecat.

— Către Rosehill?

— Nu. Thomas era la spital, iar eu m-am ascuns în New Orleans şi am aşteptat să se facă bine astfel încât să pot să-i dau banii. Nu am îndrăznit să mă duc la el de teamă să nu fiu localizată de oamenii lui Ezekiel, iar când în cele din urmă am prins curaj şi m-am strecurat în spital, am aflat că Thomas plecase deja spre Kansas.

— Şi într-acolo te îndrepţi acum, nu-i aşa?

— Da. Când am plecat din New Orleans, am vrut să mă duc direct la aşezământul din Kansas, dar pe urmă am început să-mi fac griji din pricina lui Ezekiel. El ştia că văzusem ce îi făcuseră lui Thomas el şi oamenii lui, şi trebuia că îşi dăduse seama de ce luasem banii. M-am temut că avea să mă urmărească, şi nu am vrut să fiu atacată pe drum.

— Aşa că ai venit la Rosehill.

— M-am gândit că ferma era o ascunzătoare perfectă pentru o perioadă scurtă, şi eram foarte sigură că Ezekiel nu avea să mă caute acolo.

— Îmi doresc din tot sufletul să-mi fi spus toate astea când ne aflam împreună în bibliotecă.

— Nu voiam să te implici. Era problema mea, şi trebuia să o rezolv. Dacă m-aş fi destăinuit ţie, ai fi insistat să-i duci tu banii lui Thomas în locul meu, ceea ce ar fi însemnat să-l pun în pericol. Nu e aşa?

— Da.

— Nu vreau ca nimeni altcineva să-i dea lui Thomas banii. Pentru mine e important ca el să ştie că nu am fost implicată în schema lui Ezekiel.

— Sunt sigur că ştie deja asta.

— Şi mai vreau să-i spun cât de rău îmi pare, dar trebuie să fiu realistă. Ezekiel nu o să renunţe, nu-i aşa?

— Nu, nu o să renunţe. Cinci mii de dolari merită deranjul.

— Vrei să-mi promiţi ceva? Dacă mi se întâmplă ceva, sau dacă trebuie să ne despărţim, vrei să-i duci tu banii lui Thomas?

— N-am să las să ţi se întâmple ceva.

— Adam, banii sunt importanţi pentru oamenii aceia. Cu ei îşi vor cumpăra mâncare şi haine şi tihnă. Promite-mi.

— Îţi promit.

Ea lăsă capul în jos.

— Nu-mi dau seama ce gândeşti despre mine. Am fost atât de naivă şi proastă şi vanitoasă şi…

El o opri să se mai învinovăţească ridicându-i bărbia şi sărutând-o uşor, ca o mângâiere.

— Eşti bună la suflet, şopti el.

Ea se trase înapoi.

— Nu te pot lăsa să crezi asta. Nu sunt atât de bună la suflet. Dacă n-aş fi fost atât de plină de mine, l-aş fi citit imediat pe Ezekiel. M-am purtat ca o proastă, dar am învăţat lecţia. Acum înţelegi de ce am devenit atât de cinică?

Pentru că era foarte serioasă, el nu îndrăzni să râdă.

Totuşi, nu se putu abţine să zâmbească.

— Înţeleg că s-ar putea să vrei să fii cinică, dar, iubito, încă nu ai reuşit să fii. N-ai nimic cinic. Eşti una din cele mai încrezătoare fiinţe pe care le-am cunoscut. Ai o inimă minunată, Genevieve.

— Iar ai făcut-o, şopti ea.

El o trăgea încet în poala lui. Ea nu se opuse, ba chiar îi înconjură gâtul cu braţele.

Ea se uita. În ochii lui de parcă el era cel mai uluitor de perfect bărbat din lume.

Cum ar fi avut vreodată tăria să-l părăsească?

— Ce am făcut? întrebă el.

— Mi-ai spus iubito, spuse ea cu o şoaptă întretăiată. Să n-o mai faci.

— De ce?

— Pentru că îmi place, se bâlbâi ea. Iar acum ai să mă săruţi din nou, nu-i aşa? Şi chiar că n-ar trebui. Când va veni vremea s-o luăm pe drumuri diferite, îmi va fi foarte greu, iar dacă mă tot săruţi, am să sfârşesc prin a fi nefericită. Trebuie să plec la Paris, iar tu trebuie să te întorci acasă. Ar trebui să fim doar prieteni, nu aşa? Dar, Adam, cred că vreau cu adevărat sa mă săruţi acum. Doar un ultim sărut şi apoi…

— Ne strângem mâna?

— Da, sau ai putea să-mi dai un pupic pe obraz, ca între prieteni.

Ea voia prietenie şi nimic mai mult? Nu înţelegea că ei depăşiră faza asta?

Poate că era vina lui, hotărî el. Nu-i spusese ce simţea pentru ea.

Nu-şi permisese să se gândească la asta, cu atât mai puţin să vorbească.

Ştia că ţinea la ea, dar la fel cum făcea orice altceva, voia să se gândească la toate implicaţiile înainte de a-i spune.

Glasul lui era înşelător de calm când îi spuse:

— Cred că trebuie să-ţi între bine în cap ceva. Eu nu-mi sărut prietenele, nu-mi pup prietenele, şi în mod sigur nu le spun „iubito”.

— Nu putem să ne implicăm afectiv.

Chiar că era o femeie exasperantă.

— Suntem deja implicaţi.

Ea părea nefericită.

— Nu ne potrivim deloc. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Tu vrei pace şi linişte. Eu sunt o încurcă-lume.

— Ba nu eşti. Eşti exasperantă şi încăpăţânată cât încape, dar nu eşti o încurcă-lume. Şi să-ţi fie clar, eu nu sunt prietenul tău.

Ea se retrase încet. El nici nu se gândea să-i dea drumul.

Îi smuci capul lipindu-i-l de pieptul lui, ignorând strigătul ei de uimire.

Mâna îi cuprinse ceafa şi, în timp ce se apleca asupra ei, şopti:

— N-am avut niciodată o şansă, nu-i aşa?

Ea nu înţelegea la ce se referea el, iar el era prea ocupat să o sărute ca să îi explice.

Gura lui era caldă şi fermă pe a ei. Asta nu era un sărut prietenesc.

Avea el grijă de asta. O făcu să deschidă gura şi îşi strecură limba înăuntru pentru a o împerechea cu a ei.

Ea începu să răspundă, timid la început, dar apoi cu pasiune crescândă.

El îi topi inhibările cât ai clipi din ochi şi, Doamne, nu se mai sătura de ea.

Când în sfârşit reuşi să-şi impună să se desprindă, nici nu putea să respire ca lumea. Respiraţia ei întretăiată era o adevărata muzică pentru urechile lui.

Pe dracu’, era prietenul ei!

— Acum vrei să ne dăm mâna? întrebă el.

Sarcasmul lui nu avu efect asupra ei. Se simţea minunat de fericită aşa cum stătea lipită de pieptul lui, cu ochii închişi într-un dulce abandon.

El o ţinu în braţe mult timp.

Mâinile lui îi mângâiau cu tandreţe spatele. Nu voia să se gândească decât la trupul ei catifelat.

Din nefericire, gândurile legate de Ezekiel Jones nu-i dădeau pace.

— La ce te gândeşti?

— La Ezekiel Jones.

— Ştiam eu că trebuie să fie ceva neplăcut. Mă strângi de nu pot să respir şi muşchii ţi-au devenit rigizi.

El se forţă să se relaxeze şi slăbi strânsoarea.

— Aşa e mai bine?

— Da, răspunse ea. Probabil că ar trebui să mă dezlipesc de tine, dar nu-mi vine să mă mişc. Şi eu mă gândeam la Ezekiel. Crezi că spunea adevărul când a spus că a scăpat basma curată după ce a comis o crimă? Sau doar încerca să mă sperie?

— Cred că spunea adevărul, şi tare ne-ar interesa împrejurările. Spuneai că Ezekiel şi-a schimbat numele. Ştii cum îl cheamă în realitate?

— Henry Stevens. L-am auzit o dată pe Lewis spunându-i pe numele ăsta. Ezekiel s-a înfuriat şi l-a ameninţat că va avea de suferit dacă îi mai spune vreodată pe numele adevărat. Prostul urla atât de tare că l-a auzit majoritatea corului.

Adam stocă informaţia în memorie. Henry Stevens.

Nu avea să mai uite acel nume. Oare Ezekiel îşi schimbase numele pentru că era căutat, sau crima trecuse neraportată?

Adam se hotărî să afle cât mai curând asta.

— Când ajungem la Salt Lake City, am să-i fac o vizită şerifului guvernamental.

— Mă îndoiesc că mai e cineva acolo. Nu mai ţii minte că Steeple ne-a spus că trei şerifi guvernamentali se află în Middletown, investigând jefuirea băncii?

Planul îi veni din senin lui Adam, şi se pomeni zâmbind. Ideea lui era perfectă, şi dacă mergea, avea să merite din plin riscul. Ezekiel avea să primească ce merita, iar el, Adam, nu avea să mai trebuiască să îl omoare.

Erau implicaţi foarte mulţi dacă. Dacă putea găsi un loc sigur pentru Genevieve, şi dacă putea să-l momească pe Ezekiel să-l urmărească până în Middletown, şi dacă şerifii erau într-adevăr acolo, atunci Adam avea să-l conducă pe ticălos direct în mâinile lor.

— Cred că ar trebui să ne despărţim, spuse Genevieve.

— Chiar aşa?

— Da. Unul din noi trebuie să-l atragă pe Ezekiel spre nord, în timp ce celălalt duce banii în Kansas.

Adam clătină din cap.

— Banii ar trebui depuşi la o bancă până mă răfuiesc eu cu Ezekiel şi prietenii lui.

— Eşti nebună? Dealurile astea sunt bântuite de jefuitori de bănci. Îi vor fura.

— Am un plan mai bun. Vom găsi un loc sigur pentru tine, iar eu voi avea grijă de Ezekiel.

— Nici nu vreau să aud. E problema mea şi eu trebuie să o rezolv.

— Nu, e problema noastră, dar am s-o rezolv eu. Tu n-ai să mergi cu mine. Mi-aş face tot timpul griji pentru tine, şi n-aş putea să mă concentrez asupra a ceea ce trebuie să fac.

— Ca de pildă?

— Să pun capăt tacticilor teroriste ale lui Ezekiel.

— E foarte drăguţ din partea ta că-ţi faci griji pentru mine, dar, Adam, nu vreau să fiu lăsată pe dinafară. Chiar mă vezi stând liniştită undeva într-un salonaş în timp ce tu te expui primejdiei? Nici să n-aud!

El zâmbi.

— Nu mă gândeam să te duc într-un salonaş. Am în minte un loc unde sunt absolut convins că Ezekiel nu o să se apropie de tine sau de bani.

— Nu există un astfel de loc.

El o sărută iar doar pentru a o opri să se mai certe cu

el.

— Ai încredere în mine, Genevieve. Cunosc locul perfect.

Capitolul 11

O băgă în temniţă. Deşi ea trebuia să recunoască faptul că era un loc perfect de a păstra banii în siguranţă, alegerea lui Adam nu-i convenea, pentru că ştia că el se aştepta de la ea să stea cuminte acolo în timp ce el pleca după Ezekiel şi oamenii lui.

Dacă ar fi rămas singură cu el câteva minute i-ar fi spus cât de nefericită era, dar temniţa era înţesată de oameni ai legii, şi ea nu avea de gând să-l critice pe Adam în faţa străinilor.

Totuşi, îl fulgeră cu privirea când el sugeră că, poate, s-ar fi simţit mai comod în una din celulele goale.

Genevieve se aşezase pe un scaun de lângă biroul şerifului Norton, îşi pusese săculeţul în poală şi mâinile deasupra lui.

Adam stătea în picioare în spatele ei. Şeriful se aşeză la birou şi îşi înclină scaunul pe spate, rezemându-se de perete.

Era un bărbat mai în vârstă, cu o burtă mare şi ochi melancolici. Faţa lui îi amintea lui Genevieve de cea a unui ogar.

Fălcile de jos îi treceau de bărbie, iar când zâmbea – ceea ce părea să facă mai tot timpul – pielea în surplus care îi încadra faţa îi ajungea până la urechi.

Era foarte amabil cu ea şi Adam, şi ea îl plăcea enorm. Glasul lui radia o îngrijorare părintească atunci când

întrebă cu ce-i putea ajuta, şi ascultă răbdător fără să intervină măcar o singură dată în timp ce Adam îi explica motivul prezenţei lor acolo.

Doi şerifi guvernamentali stăteau rezemaţi de perete şi ascultau.

Semănau atât de bine ca înfăţişare şi atitudine încât ar fi putut fi fraţi. Aveau cam aceeaşi înălţime, aproape un metru optzeci, şi aceeaşi expresie de oameni trecuţi prin multe.

Pe cel mai musculos dintre ei îl chema Davidson, pe celălalt îl chema Morgan.

Prezenţa lor ar fi trebuit să fie liniştitoare, dar, în loc de asta, Genevieve se simţea nervoasă.

Privirile lor păreau s-o sfredelească. Şi mai aveau şi un aer primejdios.

Îşi dori din toată inima ca ei să nu se mai uite la ea. Se tot aştepta ca unul din ei să tabere asupra ei, şi se uita mai tot timpul în direcţia lor ca să se asigure că nu se mişcaseră din loc.

După ce Adam termină să-i explice şerifului situaţia în care se găseau, inclusiv detalii pe care ea şi-ar fi dorit ca el să nu le menţioneze, şeriful Davidson propuse ca Genevieve să se uite printre afişele cu oameni căutaţi pentru a vedea dacă Ezekiel era unul din ei.

Şeriful arătă spre un teanc de hârtii înalt până la genunchi care zăcea pe podea într-un colţ.

— Acelea sunt, dar cred că o să-ţi ia toată ziua să te uiţi prin ele.

— Adam, eşti convins că Jones şi prietenii lui sunt pe urmele voastre? întrebă Morgan.

— Da, am avut grijă să poată uşor să-mi ia urma până în Middletown.

Davidson făcu un pas către Genevieve. Aceasta tresări vizibil şi pe urmă se înfurie.

— La ce vă holbaţi, domnilor? întrebă ea răstit.

Şerifii se uitară unul la celălalt înainte de a se întoarce cu spatele la ea. Davidson înălţă o sprânceană şi arătă puţin încurcat, însă Morgan îşi păstră expresia glacială.

— Mă uitam la dumneata, doamnă, spuse Davidson.

— Aş vrea să nu te mai uiţi. Jur că mă faci să vreau să mărturisesc o crimă doar ca să te fac să nu mă mai priveşti aşa.

— Ai în minte o crimă anume? întrebă Morgan.

O idee de zâmbet îi încreţi colţurile ochilor.

Şeriful deveni uman şi ea începu să se relaxeze.

— Nu, răspunse ea. Ar fi trebuit să inventez una. Ştiţi cât de intimidanţi sunteţi? Da, fireşte că ştiţi. Aşa interogaţi infractorii, nu?

— Ce tot spui acolo, Genevieve? întrebă Adam.

— N-ai înţelege chiar dacă ţi-aş explica. Şi tu faci acelaşi lucru.

Davidson izbucni în râs.

— Doamnă, chiar ai întruchipat-o pe Ruby Leigh…?

— Diamond, îl ajută rânjind Morgan.

— Sigur nu pari genul de femeie care să umble sub un asemenea nume, spuse Davidson. Nu arăţi.

Ea se încruntă la şerif.

— Şi cum arăt?

— Rafinată. Eşti o doamnă, şi mi-e greu să mi te închipui pe o scenă într-un saloon.

— N-am întruchipat pe nimeni, cel puţin nu intenţionat. Domnul Steeple m-a păcălit. Adam, zău că nu trebuia să le spui şerifilor că am cântat în saloon.

Mâna lui Adam se strânse pe umărul ei. Davidson îi sări în apărare.

— Ne-a povestit cum a dat ochii cu Ezekiel prima oară, aşa că a trebuit să pomenească de saloon.

— Vă asigur că n-am obiceiul să distrez beţivani, şi am cântat numai cântece bisericeşti.

— Chiar i-ai făcut să plângă pe toţi oamenii ăia?

întrebă Morgan.

— Nu intenţionat.

Norton o bătu uşurel pe mână.

— Nu fi îngrijorată din pricina asta, domnişoară.

Tonul lui condescendent nu-i pică bine.

— Domnule şerif, Ezekiel Jones e pe urmele mele. Trebuie să-mi fac griji din cauza lui, şi mai trebuie să-mi fac griji pentru Adam. El e hotărât să plece în căutarea acelor oameni îngrozitori. Te rog să nu mă mai strângi de umăr, Adam, adaugă ea cu o privire rapidă spre Adam. Nu vreau să fii rănit.

— Hotărârea mea e de nezdruncinat, îi spuse el.

Ea se întoarse către şerifi.

— Ei bine?

— Ei bine, ce? întrebă Davidson.

— Aştept ca unul din voi să-i spună lui Adam că nu poate lua legea în mâinile lui.

Morgan ridică din umeri. Răspunsul lui nu era ce aştepta ea. Nici replica lui.

— Pare cu adevărat hotărât, doamnă, şi nu cred că spusele mele îl vor face să se răzgândească. Nu-l condamn că vrea să plece în căutarea lui Jones. Dacă femeia pe care o iubesc ar fi ameninţată, în mod sigur aş pune capăt ameninţării.

Ea nu ştiu dacă să corecteze sau nu presupunerea şerifului. Adam nu o iubea; el o ajuta pur şi simplu din milă. Atâta tot.

— Dacă Ezekiel e căutat pentru crimă sau altă infracţiune, m-ar interesa cu adevărat să stau de vorbă cu el, continuă Morgan.

— Nu vreau să stai de vorbă cu el. Vreau să-l bagi în temniţă. Dacă acea crimă pe care a comis-o n-a fost raportată, am să declanşez eu acuzaţiile împotriva lui.

— Pe ce bază? întrebă şeriful Norton.

— Omul m-a încuiat în camera mea.

— Scuză-mă, dar e cuvântul dumitale împotriva cuvântului lui, şi eu nu cred că o să recunoască faptul că te-a încuiat.

— Cu cât mai repede te uiţi pe afişe, cu atât mai bine, sugeră Davidson.

— Da, desigur, dar între timp vreau să-i arestaţi pe Ezekiel şi pe cei doi prieteni ai lui. Voi fi fericită să vi-i descriu.

— Acum ne-am întors de unde am plecat, se plânse Norton. Cum spuneam mai înainte, trebuie să ai un temei ca să faci o arestare.

— Ca, de pildă? întrebă ea.

Şeriful reflectă îndelung asupra problemei.

— Dacă unul din ei se întâmplă să tragă în dumneata, atunci l-am putea băga la răcoare pentru tentativă de crimă.

— Ştiu că e frustrant, doamnă, dar legea e lege. Poate am putea să stăm de vorbă cu el şi să-l speriem astfel încât să te lase în pace.

— Ar trebui să-l rugăm pe Ryan să schimbe o vorbă cu Ezekiel, îi spuse Morgan prietenului său.

— Tu ce zici, Adam? întrebă Genevieve.

Se întoarse să se uite la el şi abia atunci descoperi că el dispăruse.

— Când a plecat?

Până să-i răspundă Norton, era deja în picioare şi se îndrepta spre uşă.

— A plecat de câteva minute, spuse şeriful. Aşează-te la loc, doamnă, şi începe să te uiţi pe afişe. Aici sunt cele mai recente, dar dacă crezi că Jones a comis o crimă cu mai mult timp în urmă, am să te duc în magazie. Păstrez toate afişele pe care le primesc.

Davidson spuse:

— În timp ce dumneata te uiţi pe ele, eu şi Morgan trecem pe la oficiul telegrafic şi trimitem câteva telegrame

cerând informaţii. Adam ne-a oferit o descriere bună. Aşa că ar trebui să primim foarte curând un răspuns. Între timp eşti pe mâini bune.

— Vă întoarceţi pe munte, băieţi? întrebă Norton.

— Da, răspunse Morgan. Ryan o să rămână aproape de casa doctorului atâta timp cât există o şansă ca martorul nostru să supravieţuiască. Dacă ai vreun necaz, îţi va sări el în ajutor.

După ieşirea celor doi, Genevieve întrebă:

— Domnul Steeple spunea că în Middletown se află trei şerifi guvernamentali. Ryan este al treilea, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Morgan şi Davidson primesc ordine de la el, şi l-am auzit pe Morgan spunând că Ryan e şeriful. De asemenea, e cel mai tânăr.

— Îl mai cheamă cumva şi Daniel?

— Da, doamnă. Daniel Ryan, deşi nu mă aştept să-i spun vreodată altfel decât „domnule şerif”. Nu e genul cu care să te împrieteneşti. A băgat în sperieţi tot oraşul, şi îmi dau seama de ce Morgan a propus ca Ryan să aibă o discuţie cu Ezekiel Jones sau Henry Stevens, sau cum naiba l-o chema.

— De ce a rămas Ryan lângă casa doctorului?

— E chiar în casa doctorului Garrison, aşteptând să vadă dacă sărmanul Luke MacFarland o să moară sub ochii lui. El e singurul martor al nenorocirii petrecute alaltăieri. Ceea ce a început cu un jaf obişnuit s-a încheiat printr-un masacru. Luke era afară şi a văzut pe fereastra băncii ce s-a întâmplat. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, ne-a spus lui Ryan şi mie că poate să-l identifice pe şeful bandei de spărgători. Oamenii care lucrau la bancă au dat banii fără să se opună, apoi au ridicat mâinile ca să-i înştiinţeze pe spărgători că nu aveau de gând să facă pe eroii şi să-şi ia armele. N-a existat niciun motiv să fie împuşcaţi, absolut niciunul, dar bandiţii asta au făcut. Frank Holten, preşedintele băncii, a primit şase gloanţe în cap. Sângele a

ţâşnit până în tavan. A fost un act ticălos, comis cu sânge rece, şi cinci oameni buni pe care îi numeam prieteni au murit ca nişte câini.

Genevieve simţea că i se face rău.

— Sărmanele suflete! şopti ea. Dacă nu s-au opus, de ce au fost omorâţi?

— Pentru că ar fi fost martori, de asta. Luke şi Nichols au văzut totul pe fereastră. Amândoi au fost împuşcaţi. Luke a primit un glonte în stomac, şi asta înseamnă că n-are prea multe şanse de supravieţuire, ceea ce e groaznic pentru familia lui. Are de hrănit o nevastă şi patru băieţi, şi nu ştiu ce se va întâmpla cu ei dacă moare.

— Dar celălalt martor?

— Nichols a fost împuşcat în inimă. Doctorul spune că a murit pe loc.

— Sper ca şerifii guvernamentali să-i prindă pe criminali şi să-i închidă pe viaţă.

— Eu aş prefera să-i spânzure, zise Norton. Înţelegi de ce Morgan şi cu Davidson l-au lăsat pe Adam să se ocupe de Ezekiel? Ei nu-şi văd capul de treabă încercând să dea de urma bandei. Niciunul nu a dormit în ultimul timp.

— Crezi că vor găsi banda?

— Poate că da, poate că nu. În munţii ăştia sunt peste o sută de grote şi se pot ascunde în oricare din ele. Până la urmă vor fi prinşi, pentru că e de aşteptat să facă o greşeală. Cinci dintre ei o duc tot într-un omor de peste un an. Şeful e un diavol deştept dacă a putut să-l potolească atâta timp pe Ryan. Nemernicul are mereu grijă să nu lase în urmă niciun martor, în caz că o să fie prins.

Şeriful se ridică.

— Dacă nu te deranjează să rămâi singură, m-aş duce până la doctor să văd ce face Luke.

— Nu mă deranjează. Dar dacă dai cumva de Adam, vrei să-i spui că aş vrea să mă ajute să mă uit pe afişele astea?

— Mă îndoiesc că am să-l mai văd prea curând, spuse şeriful. Amândoi ştim că îi caută po nemernicii ăia. Probabil că îi aşteaptă să pună mâna pe cineva care vine de la Gramby. Singura cale de intrare în Middletown e peste dealul ăla din spatele grajdului. Am o presimţire că la căderea nopţii se va întoarce cu mâna goală, pentru că dacă voi aţi auzit că sunt aici trei şerifi guvernamentali, probabil că a auzit şi Jones.

— Nu cred că Ezekiel a stat în oraş destul de mult pentru a vorbi cu cineva. Cel puţin aşa speră Adam. Domnule şerif, sunt îngrijorată pentru el. Ezekiel e îndrăzneţ şi mai este şi însoţit de doi oameni care n-ar pregeta să împuşte un om pe la spate.

— Nu vreau să stai şi să te frământi. Poate am să dau o fugă pe deal să mă uit după Adam, deşi nu cred că are nevoie de ajutorul meu.

O duse în magazie şi o lăsă singură. La prima vedere, Genevieve consideră sarcina imposibilă căci pretutindeni se aflau teancuri de hârtii puse în rafturi care ajungeau până în tavan. Şi mai multe, încă, pe podea.

Praful o făcu să strănute, iar unele din afişele vechi se fărâmiţară când le atinse.

Totuşi, hârtiile nu erau puse haotic cum crezuse ea la început.

Şeriful le ordonase pe ani. Genevieve le ignoră pe cele mai recente, şi începu să se uite pe cele mai vechi de un an.

După trei ore de căutări, era înţepenită de stat pe podea, flămândă şi plină de praf.

Când întinse piciorul să şi-l dezmorţească, dădu peste un teanc de afişe pe care nu se uitase încă, răsturnându-l. Se aplecă, oftând, să refacă teancul, şi atunci scoase un chiot de bucurie.

Faţa urâtă a lui Ezekiel Jones se uita la ea. Afişul corespundea perfect descrierii lui Ezekiel, de la esenţa rea

a făpturii lui până la ochii iscoditori, de pasăre.

Era căutat pentru omor şi escrocherie, om considerat înarmat şi periculos, şi se oferea o recompensă de o sută de dolari pentru prinderea lui.

În partea de jos a afişului erau trecuţi mai mulţi tovarăşi de-ai lui, iar în partea de sus se anunţa cu litere groase că era dorit viu sau mort.

Descoperirea o emoţionă într-atât încât nici nu mai ştia bine ce să facă. Adam trebuia să vadă cât mai repede afişul.

Atunci în mod sigur avea să-şi dea seama cu ce adversar periculos se confrunta. Doamne, individul chiar omorâse!

Îl auzise lăudându-se cu asta, dar parcă nu îl crezuse întru totul. Afişul ăsta elimina orice îndoială. Ezekiel era un ucigaş.

Înhăţă săculeţul şi alergă spre uşa din faţă, dar apoi hotărî că era o prostie să care cu ea banii lui Thomson.

Se întoarse în grabă şi încuie săculeţul în una din celulele temniţei. Nu voia să lase cheia în urmă, aşa că strecură inelul greu de metal în jurul taliei, purtându-l ca pe o cingătoare. Cheile clincăneau şi zornăiau la fiecare pas pe care îl făcea.

Străzile erau pline de oameni. Nu ştia bine unde era Adam. Dar spera că el aştepta la poalele dealului din spatele grajdului, aşa cum îi spusese şeriful Norton.

Mai devreme sperase ca Ezekiel să nu fi auzit că în împrejurimile Middletown-ului se aflau trei şerifi guvernamentali, dar acum se ruga ca el să fi auzit şi să se ţină la distanţă.

Gândul că Adam se confrunta nu cu unul, ci cu trei ucigaşi o îngrozea. El respecta regula jocului. El n-ar fi omorât niciodată pe cineva pe la spate. Ezekiel da.

Posibilitatea o înspăimânta, şi începu să alerge înspre grajd.

Se auzi o împuşcătură. Zgomotul o sperie atât de tare încât se împiedică şi scăpă afişul.

Îl adună de pe jos, îl împături şi îl băgă în buzunar, apoi se uită în jur să vadă cine trăgea. Cineva trase în ea, dar sunetul fu imediat urmat de o grindină de focuri de armă.

Zgomotul era exploziv, sunetul ricoşând din clădire în clădire. Bărbaţii şi femeile de pe stradă o luară la fugă să se ascundă, şi în câteva secunde străzile au fost pustii. Genevieve era îngheţată de panică. Văzu un bărbat alergând pe mijlocul străzii în direcţia din care veneau împuşcăturile, cu pistolul în mână. Se mişca atât de repede în bătaia soarelui încât părea o nălucă.

O femeie cu părul galben scoase capul din magazinul general şi strigă spre Genevieve:

— Intră aici până să fii împuşcată!.

— Banda care a jefuit banca s-a întors, şi acum o să murim cu toţii! strigă altă femeie.

Genevieve dădu să între în magazin, dar apoi se opri. De ce s-ar fi întors banda? Avea deja banii de la bancă. Dar dacă nu era banda…?

Adam. Un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării. Oh, Doamne, dacă Adam era în primejdie?

Ea presupusese că el plecase în căutarea lui Ezekiel dar dacă el se întorsese în oraş? Şi-l imagină încolţit de Lewis şi Herman şi Ezekiel şi, Doamne sfinte, dacă fusese deja împuşcat? Trebuia să afle.

Trebuia să ajungă destul de aproape pentru a vedea cu ochii ei că Adam nu era implicat în schimbul de focuri.

Îşi ridică fusta şi o luă la fugă. Zgomotul părea să vină dinspre două clădiri de pe strada următoare. Soarele o orbea, şi teama îi îngreuna respiraţia.

Gâfâind, alerga înainte de parcă de asta depindea viaţa ei.

Sărea de pe trotuarul de scândură dintre alee şi

clădirea următoare când auzi pe cineva şoptindu-i numele.

Se împiedică atunci când se întoarse să vadă cine era.

Şi atunci ţipă.

Capitolul 12

Îi adusese exact unde voia. Adam se lipi cu spatele de zidul de cărămidă cu faţa spre stradă şi îşi reîncărcă repede arma.

Era pe partea stângă a intrării într-o alee ce se înfunda, şi se simţea extrem de satisfăcut, fiind convins că îi prinsese pe toţi cei trei nemernici în capcană.

Starea lui de spirit nu era deloc prietenoasă. Unul din ei încercase să tabere asupra lui în spatele grajdului chiar când descăleca, şi dacă nu s-ar fi aruncat la pământ într-o fracţiune de secundă, ar fi primit un glonte în spate.

Voia să regleze conturile cu ei, şi deşi îi surâdea ideea de a-i ucide pe toţi trei, ştia că trebuia să înceapă prin a răni unul sau doi. Spera ca Ezekiel să devină suficient de distrat pentru a încerca să scape fugind pe lângă el.

Aleea nu avea nicio altă ieşire, şi dacă trebuia să-şi petreacă tot restul zilei aşteptând să-i prindă, atunci asta avea să facă.

Văzu un bărbat traversând în fugă strada în direcţia lui.

Străinul avea insignă, şi Adam presupuse că era cel de al treilea şerif guvernamental despre care auzise.

Omul legii era înalt, lat în umeri, şi avea părul blond şi ochi albaştri.

I se părea cunoscut, dar nu îşi amintea unde îl mai văzuse.

Adam îi făcu semn din cap şi tocmai se întorcea spre alee când văzu un lanţ de aur bălăbănindu-se din buzunarul

vestei şerifului.

De capătul lanţului atârna ceva care semăna perfect cu caseta de aur a unei busole.

Recunoaşterea fu instantanee.

— Nemernicul, şopti Adam. Omul legii era Daniel Ryan.

— Aruncă arma! tună Ryan.

Adam clătină din cap şi continuă să o reîncarce.

Şeriful îndreptă pistolul spre el şi repetă ordinul când se auzi o împuşcătură.

Glontele trecu pe lângă umărul lui Ryan. Acesta sări pe cealaltă parte a intrării aleii şi, la fel ca Adam, se lipi de zid.

Privirea lui era îndreptată asupra lui Adam.

— Cine dracu sunt ăştia? tună el.

Adam îi explică rapid. Când termină, Ryan îl întrebă câţi erau.

— Ezekiel era în frunte, şi cei doi pistolari angajaţi de el îl urmau. Când a dat colţul, l-am văzut pe unul din ei intrând în fugă pe alee. Sunt convins că sunt acolo toţi trei. Probabil au crezut că pot să o ia pe scurtătură, dar acum sunt prinşi în capcană. Când vor termina gloanţele, vor ieşi.

— Am să mă ocup eu de asta. Dă-te la o parte din calea mea.

— Nu, spuse Adam. Tu să te dai la o parte din calea mea. Eşti Daniel Ryan, nu-i aşa?

— Da. Tu cine eşti?

— Adam Clayborne.

Ryan înălţă de mirare o sprinceană, apoi umbra unui zâmbet îi arcui colţul gurii.

— Eşti fiul lui Rose.

— Da. Drăguţă busolă.

— Într-adevăr, este.

— Busola îi aparţine fratelui meu Cole.

— În mod sigur, aprobă Ryan.

Înainte ca Adam să-i ceară să-i dea busola, Ryan strigă la bărbaţii din alee.

— Aruncaţi armele şi ridicaţi mâinile, altfel o muriţi!

Ca răspuns, o grindină de gloanţe şuieră pe lângă el. Ryan se aplecă în alee, trase de două ori, apoi sări înapoi.

— Ce mai face mama ta? întrebă el cu un glas moale ca briza de după-amiază.

— E bine, răspunse Adam cu o fracţiune de secundă înainte de a înainta, a ţinti şi a trage. Unul dintre bărbaţi scoase un vaiet puternic de durere.

Adam rânji.

— Unul doborât, mai sunt doi, spuse el.

— Nu te băga.

— Nici să n-aud.

— Ce face Cole?

— Se ocupă de fermă.

— Sunteţi gata să vă predaţi? urlă Ryan. E ultima dată când vă mai întreb.

— Du-te dracului! strigă unul din bărbaţi.

Ryan oftă.

— Se pare că vor să moară, rosti el tărăgănat.

— Aşa se pare, spuse Adam.

— Mai puţină hârţogăraie, remarcă Ryan. La fel de bine aş putea să le ofer şi cazare.

— Ezekiel Jones e al meu. Dacă e să-l împuşte cineva, eu am să fiu ăla.

Ryan dădu din umeri.

— Îi place lui Rose să trăiască în Montana

— Da, îi place. Vorbeşte foarte frumos despre tine şi pare să creadă că ai să-i aduci busola pe care ai împrumutat-o de la adăugă Adam, accentuând în mod voit cuvântul „împrumutat”.

Ryan râse.

— N-am împrumutat-o. Am luat-o.

— Dă-o înapoi.

— Am s-o dau când am să fiu gata. Am nişte treburi de discutat cu Cole, şi imediat ce termin aici vin la Rosehill.

— Atunci ar fi bine să vii înarmat. L-ai înfuriat pe Cole suficient ca să te împuşte de cum te vede.

Ryan zâmbi.

— Nu-şi face probleme să mă omoare, nu-i aşa?

— Nu, absolut deloc.

— Bun. Asta voiam să aud. Este exact omul de care am nevoie.

— Nevoie? De ce ai nevoie de el? Doar nu te gândeşti că ar lucra pentru tine?

— Ba chiar la asta mă gândesc. Pot să fiu foarte convingător.

Conversaţia fu întreruptă de focuri trase din alee. Ryan şi Adam ripostară.

Zgomotul era asurzitor. Ambii se lipiră de zid şi îşi reîncărcară armele.

— Ce anume vrei să facă pentru tine Cole?

— Să omoare nişte animale dăunătoare.

Înainte ca Adam să pună următoarea întrebare, unul din oamenii lui Ezekiel strigă la ei:

— Ieşim. Nu trageţi.

— Aruncaţi armele şi ridicaţi mâinile, strigă Ryan. Şi îi făcu semn lui Adam să rămână unde era, apoi făcu câţiva paşi înapoi, în stradă.

Primul ieşi Herman. Era urmat îndeaproape de Lewis, care şchiopăta.

Cei doi tocmai ajunseră la intrarea aleii când Lewis, folosindu-se de Herman ca scut, trase în Ryan şi rată.

Ryan trase cu o fracţiune de secundă înainte ca Adam să-l izbească în cap cu patul puştii pe Lewis.

Acesta se prăbuşi la pământ.

Cu o mişcare fluidă, Herman plonjă la pământ şi întinse mâna la spate să-şi ia arma. În timp ce ridica braţul să ţintească, fu secerat.

Ryan îl împuşcase mortal.

Glonţul îi străpunsese pieptul lui Herman şi acesta murise instantaneu.

Adam intră pe alee în căutarea lui Ezekiel. Nemernicul nu era acolo.

Înjurând în surdină, Adam îşi puse arma în toc şi se întoarse în loc. Ryan stătea în mijlocul străzii şi se uită la ceva din faţa lui.

Arăta de parcă era gata să tragă. Avea picioarele depărtate, spatele rigid, iar degetul pe trăgaci.

— Dă-i drumul, strigă Ryan.

Alergând într-acolo, Adam era la vreo trei metri de Ryan când îi văzu pe cei doi. Genevieve, dulcea şi adorata lui Genevieve, şi Ezekiel.

Nemernicul îi lipise de tâmplă ţeava pistolului, şi se mişca încet înspre un morman de saci plini de lângă stâlpul din faţa magazinului general.

Adam se simţea de parcă tocmai fusese călcat de tren.

Genunchii i se înmuiară, inima părea să-i sară din piept, şi era plin de furie.

— Nu. Cuvântul fu rostit ca un geamăt jos, gutural.

Ryan se îndreptă încet către Ezekiel. Toată atenţia îi era aţintită asupra lui. Adam înaintă şi el, dar atenţia lui rămăsese concentrată asupra lui Genevieve.

El ştia că ea trebuia să fi fost îngrozită, dar încerca în mod curajos să-şi ascundă teama în faţa lui.

Apoi văzu lacrimile din ochii ei, şi furia lui deveni de necontrolat.

Îi venea să-l omoare pe ticălos cu mâinile goale.

Mai întâi trebuia să scape de pistolul care o ameninţa pe Genevieve.

Braţul stâng al lui Ezekiel era petrecut strâns în jurul taliei ei, şi o folosea drept scut în timp ce o împingea încet înspre mormanul de saci. Cu mâna dreaptă ţinea pistolul

lipit de tâmpla ei, şi avea degetul pe trăgaci.

— O să fie bine, şopti Adam atât de încet încât ea n-ar fi avut cum să-l audă.

Ca şi cum ar fi fost vorbiţi, începură să înainteze în V către prada lor.

Erau la vreo cinci metri de Ezekiel când acesta le ordonă să se oprească.

— Dacă mai faceţi un pas, o omor! ţipă el.

Adam auzi panica din glasul lui şi îi văzu privirea sălbatică, înnebunită, ca de şobolan încolţit.

Adam se abţinu să facă ceva care l-ar fi provocat să apese accidental pe trăgaci.

În viaţa lui nu fusese mai speriat ca acum. Nu-i spusese lui Genevieve că o iubea, şi, Doamne, simţea nevoia să spună acele vorbe de cel puţin un milion de ori.

Voia să îmbătrânească alături de ea şi să-i spună în fiecare zi din tot restul vieţii ce mult însemna ea pentru el.

— Dă-i drumul, Ezekiel, se rugă Adam.

— Am să ies de aici, şi nimeni n-o să mă urmărească, ţipă Ezekiel. N-am nimic de pierdut, iar dacă o vrei vie, nu mă urmări.

— Nu te pot lăsa să o iei cu tine! ţipă Ryan.

Ezekiel întoarse capul înspre şerif.

— Am s-o omor! ţipă el iar. Dacă începe să-mi tremure mâna, pistolul o să se descarce şi o să fie numai vina voastră. Aruncaţi amândoi armele şi întoarceţi-vă.

— Nu! ţipă Genevieve. O să vă împuşte pe la spate. Nu face asta, Adam!

— Tacă-ţi fleanca! şuieră Ezekiel. Tu singură te-ai băgat în buclucul ăsta. Dacă nu-mi furai banii…

— Sunt banii lui Thomas, nu ai tăi. Îi duc înapoi lui.

— Din mormânt? Doar nu crezi că am să te las în viaţă, nu-i aşa? Eşti o proastă naivă, Genevieve. Nu te mai zbate! se răsti Ezekiel când ea încercă să-i dea braţul la o parte.

— Dă-i drumul! îl imploră Adam.

Neliniştea pe care o auzi ea în glasul lui îi frânse inima.

— Îmi pare nespus de rău, şopti ea.

— V-am spus să aruncaţi armele! porunci din nou Ezekiel.

— Nu pot să fac asta, strigă Ryan.

Adam avansa încetişor pe stânga, în timp ce Ryan înainta pe dreapta.

Omul legii întinse braţul şi îndreptă pistolul spre Ezekiel şi Genevieve.

Adam ştia ce avea să facă Ryan. Sângele îi îngheţă în vine.

Se uită la Ryan şi văzu că ochii albaştri ai acestuia deveniseră reci ca gheaţa.

— Nu face asta! strigă el.

— Pot să-l dobor.

— Nu!

Ryan îl ignoră. Continuă să înainteze, încercând să obţină un unghi bun pentru a trage.

Ştia că avea doar o şansă, şi dacă moartea lui Ezekiel nu era instantanee, Genevieve avea să moară şi ea.

— Rămâneţi unde sunteţi! urlă Ezekiel. Ochii îi fugeau de la Ryan la Adam, în timp ce o împingea pe Genevieve mai aproape de stâlp.

— E ultima ta şansă! strigă Ryan. Dă-i drumul acum, altfel jur în faţa lui Dumnezeu că am să te dobor pe loc.

Lui Adam îi venea acum să-l omoare pe Ryan. Cum îndrăznea să joace la ruletă viaţa lui Genevieve?

Nu putea lăsa ca Genevieve să moară dacă Ryan rata. Dacă siguranţa lui Genevieve însemna să-şi dea el viaţa, atunci asta avea să facă.

Adam o luă la fugă înspre stâlp, încercând în mod intenţionat să-l facă pe Ezekiel să tragă în el şi, când ajunse cam la un metru şi jumătate, ţinta pe care i-o oferea lui

Ezekiel era prea tentantă ca acesta să-i reziste.

Ezekiel mută pistolul de la Genevieve şi ochi.

Ezekiel fu mort înainte să apuce să apese pe trăgaci. Imediat ce ţeava se îndepărtă de tâmpla lui Genevieve, Ryan trase.

Glontele trecu prin mijlocul frunţii. Glontele lui Adam intră în fruntea lui Ezekiel la un fir de păr de cel al lui Ryan.

Forţa împuşcăturilor îl ridică pe Ezekiel în aer şi îl trânti pe spate.

Genevieve fu aruncată într-o parte.

Ţipă când căzu şi începu să hohotească.

Ea crezuse că Adam avea să moară când se pusese în faţa lui Ezekiel, şi groaza pe care o simţise în acea clipă aproape că o distruse.

Adam o ridică de jos cu blândeţe. Ea se aruncă în braţele lui şi continuă să hohotească necontrolat.

El o ţinea strâns şi încercă să se lepede de mânie astfel încât să poată să o liniştească.

Amândoi tremurau.

— Credeam că te-am pierdut, şopti el înăbuşit.

— E numai vina mea. Trebuia să rămâi la Rosehill… Era cât pe ce să mori din vina mea, şi dacă mureai, Adam, n-aş fi putut supravieţui. Eu…

— Taci, iubito. S-a terminat.

Ea se smuci de lângă el.

— Cum ai îndrăznit să-ţi asumi un asemenea risc?! strigă ea. Cum ai îndrăznit…

Nu putu continua. Hohotele ei erau sfâşietoare.

El o trase iarăşi în braţe şi o ţinu strâns. Nu mai voia să-i dea drumul.

— Nu plânge, dragostea mea. Nu plânge. Se aplecă şi o sărută pe creştet. Ai fost foarte curajoasă.

— Ba n-am fost. Am fost speriată.

— Şi eu am fost speriat.

Ea se uită cu ochi mari ia el.

— Tu? Speriat? Nu te cred. Pe tine nu te sperie nimic.

El râse. Râsul lui suna aspru în urechile ei.

Îi şterse lacrimile de pe obraz şi râse din nou.

— Încă îmi mai tremură mâinile. Îţi jur, Genevieve, nimeni n-o să-ţi mai facă rău vreodată.

Ea era în siguranţă. Ei îşi tot spunea asta în speranţa că mânia avea să i se domolească. Era încă atât de furios pe Ryan că abia putea să se stăpânească.

— Era cât pe ce să mori din cauza mea, repetă ea. Ezekiel avea dreptate. Mi-a spus că sunt proastă, naivă, şi sunt, Adam. Nu ţi-am adus decât necazuri. Niciun bărbat nu merită o aşa pacoste.

El îi ridică bărbia.

— Nu tu m-ai pus să vin cu tine, spuse el şi, înainte ca ea să-l contrazică, el o sărută.

Ea izbucni din nou în lacrimi. El era un om aşa de bun, şi se purta foarte drăguţ cu ea!

Se uită la Ezekiel şi se cutremură. Adam o luă de mână şi o trase de acolo.

El se uita lung la omul legii, care îl ajutase cu câteva minute înainte.

— El e Daniel Ryan? întrebă ea.

— Da.

— Mai are încă busola lui Cole?

— Da. Mi-a spus că o să o ducă la Rosehill.

— De ce îl fulgerai cu privirea?

— A riscat enorm trăgând în Ezekiel. Dacă ar fi ratat…

— Nu te mai gândi la asta. Îi sunt recunoscătoare, şi trebuie să mă duc să-i spun.

— Nu.

— Ezekiel mi-a spus că o să mă omoare pentru că i-am provocat atâtea probleme.

— Ryan trebuia să aştepte, insistă el cu încăpăţânare.

Şeriful îi auzi comentariul.

— Ştiam ce făceam, Adam.

— Ştiai pe dracu'? Trebuia să mă laşi pe mine…

Ryan îl întrerupse.

— Tu erai implicat şi emoţional. Eu nu.

— Eşti un nemernic cu inima de gheaţă.

Ryan veni mai aproape.

— Ai mare dreptate. Sunt.

— Puteai s-o omori. Dacă Ezekiel s-ar fi mişcat un milimetru, ai fi nimerit-o pe ea.

— Am aşteptat să trag la fix.

— La dracu' cu logica asta!

Genevieve nu-şi dădea seama ce se întâmplase. Cu doar câteva minute în urmă cei doi lucraseră împreună ca să-i salveze viaţa, iar acum se purtau de parcă voiau să se omoare între ei.

Asta nu avea nicio logică.

— Domnilor, vă rog să vă calmaţi şi…

— Nu ţi-a păsat dacă trăia sau murea. Ce şerif eşti tu? Tu trebuie să aperi cetăţenii, nu să tragi în ei.

Adam îl împinse în piept. Ryan ripostă.

— Îmi păsa de ea, însă nu o iubesc, iar tu evident o iubeşti. Înţelegi diferenţa? Uită-te la mâinile tale. Încă mai tremură.

— Tremură, nimic de zis, însă de dorinţa de a-ţi arde un pumn în faţă. Jur…

Cu coada ochiului, Adam îl văzu pe Lewis ridicându-se în genunchi. Mai văzu şi pistolul din mâna lui.

În aceeaşi clipă, Ryan văzu fulgerarea metalului. Amândoi se întoarseră simultan şi traseră.

Glontele lui Adam zbură pistolul din mâna lui Lewis.

Glontele lui Ryan îi făcu o gaură în piept. Lewis zvâcni pe spate, apoi se prăbuşi în faţă la pământ.

Genevieve îşi duse mâna la gât.

Totul se întâmplase atât de rapid încât nici nu avusese timp să strige.

Nici Ryan, nici Adam nu păreau prea afectaţi de

întrerupere.

Se uitară câteva clipe la Lewis ca să fie siguri că nu mai mişca, apoi îşi reluară disputa de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Genevieve făcu un pas înapoi şi se ciocni de şeriful Norton.

— Cum puteţi fi atât de nesimţitori? Tocmai au omorât un om. Glasul ei tremura de emoţie, ca de altfel tot corpul.

— Mie mi se pare că omul ăla trebuia să moară. Dacă nu l-ar fi împuşcat, l-ar fi doborât pe unul din ei, aşa că n-ar trebui să te mai frământi.

— De ce se ceartă?

— Ah, ăsta e doar modul lor de a se descărca. Am văzut toată treaba de pe veranda lui Barnes. I-ai speriat pe amândoi, domnişoară.

Şeriful îl împunse pe Ezekiel cu vârful cizmei.

— Acum nu mai arată atât de periculos, nu-i aşa?

Genevieve nu vru să se uite la mort.

Se întoarse către Adam la timp să-l audă spunându-i lui Ryan că trebuia să fi negociat cu Ezekiel.

— Eu nu negociez niciodată cu criminali, ripostă Ryan. Poţi să te înfurii cât vrei, dar după ce te vei calma vei recunoaşte că am avut dreptate să fac ce am făcut. Ţi-am spus că n-am să ratez. N-am ratat, nu-i aşa?

— Eşti chiar atât de înfumurat?

— Nu, sunt chiar atât de bun. Mi-ai uşurat sarcina oferindu-i-te drept ţintă. Apropo, a fost o mutare tâmpită.

Adam îl împinse din nou pe Ryan. Omul legii nu se clinti.

Genevieve simţi nevoia disperată de a sta jos câteva minute.

Inima îi galopa, iar genunchii îi erau ca de cârpă. Se îndreptă înapoi spre temniţă însoţită de şeriful Norton.

— A fost cât pe ce ca Adam să moară din pricina mea, mărturisi ea cu un glas jalnic dar slab.

Şeriful o luă de braţ.

— Tremuri ca o frunză. N-a fost vina dumitale că omul dumitale era cât pe ce să fie ucis.

— Ba a fost vina mea. El ducea o viaţă tihnită la ferma lui până am venit eu. Eu i-am adus o mulţime de necazuri.

— Gata, gata, o linişti cu stângăcie şeriful. N-ai de ce să plângi. Mortul ăla care înţepeneşte pe strada mea a provocat tot necazul.

— Era căutat! strigă ea, aducându-şi aminte de afiş. Îl scoase din buzunar şi i-l înmână şerifului.

— Erai implicat personal, îl acuză Ryan pe Adam, suficient de tare ca Genevieve să audă.

— La dracu', da, sunt implicat personal! O iubesc, dar asta nu înseamnă că nu puteam să fac eu treaba.

Genevieve se răsuci pe călcâie.

— Mă iubeşti? strigă ea.

Adam nu o învrednici cu o privire, măcar.

— Nu te băga Genevieve. Te înşeli, Ryan. Te-ai jucat cu viaţa ei. Aş putea să te omor pentru asta.

— Nu mă poţi iubi. Am să plec la Paris.

Ryan şi Adam se întoarseră să se uite la ea.

Ea o luă la fugă înspre temniţă. Era hotărâtă.

Avea să-şi ia săculeţul şi să plece imediat spre Kansas.

De îndată ce îi va fi dat banii lui Thomas, avea să ia primul tren spre coastă.

Ajunsă la celulă, descoperi că nu avea la ea inelul cu cheile. Trebuie că îi căzuse pe drum.

Nu-şi dădu seama că mai plângea încă până când şeriful îi dădu o batistă.

— N-ai de ce să mai plângi, spuse el.

— V-am pierdut cheile, se jeli ea.

— Sunt aici, spuse el. Înaintă şi întinse mâna spre lacăt. Le-am găsit în mijlocul străzii unde ţi-au căzut. Deşi nu înţeleg de ce a trebuit să-ţi încui hainele. Ai crezut că o

să ţi le fure cineva?

— Nu. Da.

Nici ea, nici Adam nu-i spuseseră şerifului că banii erau în traistă, iar acum era prea istovită ca să mai poată explica ceva.

Uşa din faţă se deschise şi intră Adam. Era încruntat, dar asta nu conta.

Era tot cel mai frumos bărbat pe care ea văzuse vreodată.

— Fă-l să plece, îi şopti ea şerifului.

— Ca să-l fac să plece, trebuie să am un motiv, domnişoară, răspunse şeriful deschizând uşa celulei.

Ea alergă înăuntru să-şi ia traista, dar se întoarse când Adam i se adresă.

— Ce te-a apucat? De ce eşti atât de supărată?

Ei nu-i venea să creadă că un om atât de inteligent putea să fie atât de obtuz. Se uita la el printre gratii şi încercă să nu mai plângă.

— Era cât pe ce să fii omorât din cauza mea. Voiai să te mori pentru mine, nu-i aşa? Eşti bun şi amabil, iar eu nu sunt demnă de iubirea ta. Mama ta nu m-ar fi iertat niciodată dacă ţi se întâmpla ceva.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, iubito.

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul palmelor.

— E timpul s-o luăm pe căi separate. Du-te acasă, Adam.

— Genevieve...

— Hotărârea mea e luată.

Adam zâmbi. Ea ar fi trebuit să ştie atunci că el punea la cale ceva, dar era prea amărâtă ca să se gândească la asta.

Se aşeză pe prici şi îşi adună mâinile în poală.

Adam închise uşa şi trase zăvorul. Se rezemă de gratii, îşi încrucişă braţele la piept, şi zâmbi din nou.

— Acum te-am prins, Genevieve.

— Nu vreau să te iubesc.

— E prea târziu. Mă iubeşti deja, sau cel puţin aşa cred. De asta erai speriată, nu-i aşa? Credeai că ai să mă pierzi, şi asta te-a speriat de moarte.

— De unde ştii ce-am simţit eu?

— Pentru că am trecut prin acelaşi lucru.

— Iubirea nu trebuie să fie dureroasă.

— Te iubesc, iubito.

Ea clătină din cap.

— N-ar merge. Suntem foarte diferiţi, şi te-aş scoate din minţi cât ai clipi. N-am să te uit niciodată, şopti ea.

— Întrucât o să trăim împreună câte zile vom mai avea, nu cred că ai să mă uiţi.

— Trebuie să plec.

— Te voi urma.

— Tu vrei pace şi linişte, mie îmi place aventura.

— Vom face un compromis şi vom avea câte puţin din fiecare. Lacrimile şiroiau pe obrajii ei.

— Domnule şerif, scoate-mă de aici. Trebuia să prind diligenţa.

— Şeriful a ieşit. Nu te aude, iar eu nu-ţi dau drumul până nu îmi promiţi că te măriţi cu mine. Vom merge la Paris în luna de miere, şi pe urmă ne vom stabili la Rosehill şi îţi vei putea amenaja grădina. Vreau să îmbătrânesc lângă tine, Genevieve.

Ea apucă gratiile cu ambele mâini. El întinse mâna şi îşi trecu degetele peste încheieturile degetelor ei.

— Asta e o aventură, spuse el tărăgănat. Ai să le poţi povesti copiilor noştri cum tatăl lor a încuiat-o pe mama lor în temniţă.

Scânteierea ochilor lui era ameţitoare. Ea se uita vrăjită la el. El o iubea. Cum era posibil aşa ceva?

— Copii noştri? şopti ea.

— Da. O să avem o mulţime de copii şi dea Domnul ca fiecare din ei să fie la fel de aventurier ca noi. Mă iubeşti,

iubito?

— Te iubesc. Mereu te-am iubit.

El trase zăvorul şi deschise uşa, apoi o trase în braţele lui.

O sărută lung şi temeinic, şi când înălţă capul şi se uită în ochii ei, văzu iubire.

— Eşti bărbatul visurilor mele, Adam.

El zâmbi.

— Iar tu, dragostea mea, eşti cea mai mare aventură a mea.

Epilog

Daniel Ryan fu cavalerul de onoare al lui Adam la nuntă, iar şeriful Norton primi onoarea de a o însoţi pe Genevieve la altarul bisericii de mărimea unei căsuţe de la periferia Middletown-ului.

Ea purta rochia albă de pânză pe care mama ei i-o făcuse cu un an înainte de a muri, iar în mână avea un fermecător buchet de trandafiri roşii.

La vederea ei, Adam îşi pierdu răsuflarea. Glasul îi tremură când îşi rosti jurămintele, dar e drept că şi al ei a tremurat.

Când predicatorul binecuvântă unirea, Adam se aplecă şi o sărută.

Plecară din Middletown o oră mai târziu, şi îşi petrecură prima noapte ca soţ şi soţie în elegantul hotel al lui Pickerman. Adam avea o afecţiune deosebită pentru orăşelul Gramby, iar orăşelul avea acum o mare afecţiune pentru soţia lui.

Îi spuneau Ruby Leigh, şi după ce încercă iar şi iar să le explice, ea renunţă şi începu să răspundă la acest nume.

Era la fel de emoţionată ca toate miresele în noaptea

nunţii.

Avea halatul încheiat cu nasturi până la gât, şi îşi făcuse nod dublu la cordon. După expresia feţei ei, Adam bănui că i-ar fi fost mai uşor să spargă monetăria Statelor Unite decât s-o dezbrace.

Închise uşa dormitorului după el şi se rezemă de ea.

Genevieve se retrase spre capătul îndepărtat al patului dublu, cu privirea aţintită în a lui.

— Vrei să auzi ceva nostim?

— Ce anume?

— Sunt speriat de moarte.

Zâmbetul ei era plin de tandreţe.

— Am observat.

Ea făcu un pas către el.

— Tu n-ai emoţii, nu-i aşa?

— Doar un pic. Nu vreau să-ţi fac rău.

— Oh.

Felul în care se uita la ea o făcea să se înmoaie toată. Inima îi galopa, şi abia dacă putea să respire.

— Vrei să mergem în pat acum? întrebă el.

— Ia-o tu înainte. Vin şi eu puţin mai târziu, şopti ea.

El se strădui să nu râdă.

— Iubito, ce am eu în minte necesită prezenţa ta.

Ea simţi cum se înroşeşte.

— Da, îmi dau seama de asta. Te-ai supărat că am renunţat la banii daţi ca recompensă.

— Nu, nu m-am supărat deloc. Imediat ce şeriful ţi-a spus că familia acelui rănit o duce foarte greu, am ştiut ce ai să faci. Eşti foarte bună la inimă. Genevieve. Nu e de mirare că te iubesc atât de mult.

Ea se uită la el cum îşi scoase cămaşa şi se aplecă, apoi, să-şi scoată pantofii şi şosetele. El stătea tot lângă uşă, şi ea îşi dădu seama brusc că el aştepta ca ea să vină la el când era pregătită.

Noaptea asta trebuia să fie perfectă pentru ea, şi

dacă ei îi lua o oră ca să traverseze camera, el avea să aştepte răbdător.

Ea parcurse jumătate de drum până la el, apoi se opri.

— N-a fost prea drăguţ din partea domnului Steeple că ne-a trimis şampanie?

— Da. A fost. El şi Pickerman deja clocesc un alt plan ca să te facă să cânţi iar.

— Dar i-am făcut pe toţi să plângă.

— Ei speră că n-ai să mai cânţi imnuri bisericeşti.

— Ba am să cânt.

El izbucni în râs.

— Ştiu.

Ea alergă spre el şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Te iubesc tare mult.

— Şi eu te iubesc.

Ea oftă adânc, apoi făcu un pas înapoi şi începu să-şi scoată hainele.

El simţi un nod în gât, iar când ea îşi trase cămaşa de noapte peste cap şi o lăsă să cadă pe podea, inima începu să-i bubuie în piept. Ea era perfectă.

El o trase în braţe, şi atingerea pielii ei catifelate îl îmbătă.

— Mă faci să mă simt frumoasă.

— Eşti frumoasă, şopti el. Ah, Genevieve, cum am putut exista înainte de tine?

O sărută lung, pătimaş, seducător, iar printre sărutările fierbinţi îi spuse iar şi iar cât o iubea. Îi mângâie spatele, braţele, sânii şi în câteva minute timiditatea ei dispăru.

Ea îl luă de mână şi îl duse spre pat. După ce îşi scoase şi restul hainelor, el se lăsă uşor peste ea şi se cutremură de dorinţă.

— Vreau ca noaptea asta să fie perfectă pentru tine, Adam.

— Deja este, şopti el.

— Spune-mi ce să fac ca să nu te dezamăgesc.

El îi ronţăi lobul urechii.

— N-ai putea să mă dezamăgeşti niciodată.

Împreunarea lor fu minunată, şi atât de intensă încât ea se gândi că o să-şi iasă din minţi. El ştia exact unde s-o mângâie ca s-o înnebunească.

Ea îl atinse cu stângăcie, ar oi cu nerăbdare, iar când nu mai putu să aştepte nicio clipă, el îi desfăcu coapsele şi o pătrunse repede. Durerea se împleti cu extazul. El era incredibil de răbdător.

La început se mişcă încet, până când ea se zvârcolea în braţele lui, apoi mări ritmul. O simţi strângându-se în jurul lui, ştiu că era pe cale să-şi găsească împlinirea, şi îşi permise propria capitulare.

Ea îi şopti numele. El îl strigă pe al ei.

Epuizat, se prăbuşi peste ea şi îşi îngropă faţa la baza gâtului ei. Parfumul de liliac îl învălui, şi fu convins că tocmai murise şi ajunsese în rai.

Ea ofta întruna. Sunetul îl făcea să se simtă arogant de mulţumit de sine.

În cele din urmă găsi puterea să-şi înalţe hapul.

— Te-a durut, iubito?

— Nu-mi amintesc. Mâinile ei căzură în lături, şi oftă din nou. A fost minunat.

— Atunci n-o să te superi dacă facem din nou dragoste?

După scânteierea ochilor lui, ea ştiu că el glumea.

— Acum? întrebă ea.

— Curând, promise el.

— În fiecare noapte, hotărî ea. Trebuie să facem dragoste absolut în fiecare noapte.

Doamne, ce mult îl satisfăcea! Se aplecă şi o sărută din nou.

— Viaţa cu tine o să fie o aventură.

Sfârşit